

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארנ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מרה שהו'ף לפניו ק'עז'מי
עז'מים ולנצח נצחים (אשר בחל')

למוד יומי

ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מונקדת ומפסקת

פרשת ויקהל תשפ"ד

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

**4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563**

היכל הקודש

מאנסי

**32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

בלומינגטאון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

בבא מציעא. שנים אווזין – פרק ראשון דף ד עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)" קצא

עוד אחוּר יזכיה שישנו בהכחשה ובתקומה. שפיר גרס אבן והתקום בן שעי' תקומה דברוח
בטל ואין להקשות מה לפי שכן אינו משלם בתקומה תאמר בעדים משלמין בתקומה
ואו לא יוכל לומר עד אחוּר יזכיה שמשלם כי מה שהעיר אינו משלם כשחזרו מום אינו
דקומא אלא לפי שקבעתו אינו מתייבז ממוון לכך הוואיל דירבירו בטל חשיב ישנו בתקומה

הבטומה על מה הציג פרכיון כל דהו רובי דתיא אפי' על מה
דציג לא פריך ליה משה דמה שאינו משלם העיד
בשמותו דהו ירערתו לפי שלא היה פה כה בעדותו
לתיבז ממוון

הגדר השוה ושבתון שעי' טענה כו. וא"ת כופר
הכל יזכיה שעי' טענה וכפירה פטור ויש
לומר דבהגדר השוה שבתון יש טענה חשוכה
דכשומרה מקטע אד עד ממשישו תראה דמשער
ולכך יש תבונה:

ותנא תנא אפיקוד דרי תיאי. אמר סהדי דמאי
דחפסי האי כו פרשיי כו דרמי
בהגהתא עדים משחבז מרדכי תיאי מקיימא
וקשה כיון דלא מצי לאוכוחי דק ברייתא דהילך
אלא מבחז מקיימא ליקמא ותנא תנא אפיקודא
לכך ל"ד דאגן סהדי לאו דוקא דמאי דחפסי

מחשביון ליה השקא שפי מלגהתא עדים ותיב
כאילו מודה ליה דרדייה הוא אף קשה דמי
איכא למפריך דמתני' כי היכי דהאי מודה להאי
האי נמי מודה להאי ואפ"ה קמשחבזי כפרפך
אפיקודא ומאי תיפן ג"ל דהשקא נמי מבחז מבחז

שבועה דליכא דקוחה באורייתא אכל לרבי תיאי
מקיימא כי נמי בהגהתא עדים פטור מתחנין רבנן
שבועה מבחזי' דחשיבי הודאה מבחזי' דחפסי
כפירה ודחוק דלפיו ולא תאמר ותנא תנא
אפיקודא משום דמאי דחפסי חשיב כפירותא וזו

לא היתה פורכת למעלה אלא מטעם כי היכי
דאגן סהדי להאי כו. ורב' ששת אמר הילך
פטור. נראה שהקלה כרב ששת דבפי השואל
לקמון דף ק) גבי צבד קטן פריך ועד הילך הוא
אך בספר חפץ משמע דהילך חייב וכו' חוס' ב"ב

קבתי ליה לכתבא:
וש"מ ידילך פטור. וא"ת אמר נאמן בשלש
דמיא דבעי אמר שתיים ליה כיון דהילך
פטור אם יאמר שתיים הו"ל כופר הכל ואין אדם
מעז ולרע' לא תוי עזות דמסיע' ליה שטרא:
לעולם

תאמר בשבועה דעדים שאינו נשבע על מה שהעיד אלא על מה שלא העיד ועל
כפירתו הוא נשבע ולא העידאנתן ומנזן לך להסמיר כל כר: מנגלול שבועה דעד אחר.
אם נתחייב לו שבועה על עד אחר באורייתא היתה עליו שבועה אחרת שלא היתה
מושלט עליו שבועה מנגלולין אותה עם שבועה זאת ונשבע על שניהו דלגלול שבועה
דאורייתא אלא הילכין לה בקרישין (דף כו)

מואנהה דהשקא אמר און שיעל מה שלא
העיד העד הוא מבישעו: שכן שבועה נזרחה
שבועתו. עד לא תיביב שבועה אלא על מה
שהעיד והשבועה נזרחה שבועה תאמר בעדים
הללו שהחמישם שהעידוהו הם מחייבין אותו

לשלם ואין כאן שבועה לרצוה על ידה שבועה
על השאר. פ"ו יזכיה. מודה מקצת השקעה שעל
מה שזכר אפי' לא הודה הוא נשבע: טענה
וכפירה. זה טוען וזה כופר תן באין לדרי: לא
הוחזק כפרי. על מה שכפף אינו מחזק כפרן
לשם א"י כחיש שהעיד אינו נאמן להחשישו

ולתחוקו כפרי. בעדים. שמואחר שכפף
הכל והם העידו על החמישים הוחזק כפרן ולא
כומר באמתה על השבועה הנפיר' כפירות. עד
על בלה כן על מקצת וכמו עדים העידוהו בן
שלא נשבע בש"ת לעדותו. ולא אמרין גזלן הוא
והתורה אמרה (שמות כג) אל תשת רעע עד
דכיון דמלה דהוצאה נתנה דלמא צריך
להוציאה וקבר עד דתהו ל' וזוין ופרענא ליה

ואי מודיא ליה השקא ותבעני מיד אכל הכופר
בכפרון אפי' על מקצת וכמו עדים העידוהו
פטור לעדות דמאי יהו ליה גבי פקדון
לאשתמוטי בפשיה ושקא תאמר אבד סתמן
ואשתמוטי ליה עד דמשכח ליה לקמן בפירקין

כי תהי' את מוקמנא דברותו סהדי ואמרי ליה
שקא כבדה וקטל ליה בתורת הנהגה. לשלם
קנס דכאשר נזמ דעד אחר שהזים פטור ופיו גבי
הודאה כל שכן דלא שיכא הנהגה כלל: תאמר
בעדים. אם הומונו בחמישים שהעידו משלמין

ממוון: תורת הנהגה לא פירה. אינה חשוכה לו
פירקא דכיון דעד אחר ישנו בתקומה ליבטל
ערותו בעדות שכן עדים אם יזהו לן למעמר
בעדים כבדה וקטל הנהגה לא יחייבוהו שבועה
תהו לן למעמר נמי בעד אחד לא יחייבוהו
שבועה דהאי ישנו בתקומה ליבטל עדותו ואי

משום דאין משלם קנס און פיו כח האמין
ערותו: אלא דקאמר ותנא תנא. אלא אם יש לך
לחשיב על דברי רבי תיאי כן יש לך לחשיב
דקאמר ותנא תנא ותביא ראיה דרבריו
ממשותתני מ דמי. תהם. כבדכי תיאי: לטילה
אית ליה סהדי. דמסיק מבישעו ללוח ליה
לית סהדי. באיך תמישים שאינו חייב לו עליוה

אי תהו ליה כו. כוון אילו העידו העדים חמישים
תיבז ותמישים פרטי כבדכי לא ינהג אומר ר' תיאי
דצריך לישבע על השאר: תהי' כי היכי דהאי סהדי
למאי. דחגיגה שלו: אגן סהדי למאי. דחגיגה שלו
ולמה העירכוהו חכמים שבועה ש"מ טעמא לאו משום מודה מקצת השקעה

כי תיאי ותקב שבועה באורייתא אלא תקנת חכמים שלא יתא כל אחד חולק כו: והילך. לא הוצאתים וזו שקל בכ"מ שותם: תיבז. לישבע על השאר ולא אמרין לך דקמודי ליה
בגידה הוואיל ויתנהו בעיניהו כמאן דקדיש להו דמי אלא כשאר מודה במקצת הוא ותיבז: ותנא תנא. כו: קס"ד דלר' תיאי טעמא דמתני' משום דאגן סהדי דמאי דחפסי דליה הוא
ויהי' כמנהג לן תיבז והלה אומר אין לך ביד כלום והעדים מעידים אותו שיש לו חמישים וכי אדך דרבי תיאי דמתייב ליה שבועה באורייתא: ותא תנא. ודך תוצאתא עדים אגן סהדי
דמאי דחפסי האי הילך הוא שטרך כפונני הוא: וקתני. ומתייבז שבועה אשאר: והיה להודאה במקצת: תקנת חכמים היא. ולא משום העדאת עדים וכדפרסין לעיל כי היכי דאגן
סהדי לתיא לאן סהדי להאי: אי אמרת בשלמא הילך מראורייתא חייב. כלומר גבי שבועה באורייתא כגון בהודאה במקצת:

בבא מציעא. שנים אווזין – פרק ראשון דף ה עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)" קעה רש"י תוספות

1 לִמְאֵי אִיצְטְרִיךְ קָרָא לְמַעֲשֵׂי קַרְקַע מְשׁוּבְעָה. דְּלִפְטִין לֹא מְכַלֵּל וּפְרַט שְׁבוּעוֹת (דף מב)
2 וְלִמְעַן כִּפְרֵךְ הַחֵבֶד הוּא וְהַפֶּה בָּהּ בּוֹרוֹת שִׁיחַ וְעִינֹתָי. דְּלֹא הוּא דְהִלֵּךְ הוּא שְׁנַרְי קַלְקֵלָה
3 אִי נִי. לְהִלֵּךְ הוֹדֵדָה בְּכִלִּים לְדֹא הוּא וְאֲשַׁמְעוּן דְּלֵינּוּ נִשְׁבַּע אֲבִיפְרִית (שַׁעֲבֹד)
4 קַרְקַעוֹת: ד' שְׁלִמְיִין. שְׁבוּעָה הָאֲמֹרָה בְּרוּן בְּשׁוּמֵר חָגִם שְׁנֹנְבָה הֵינְנוּ וְשׁוּמֵר שְׁכַר
5 שְׁנֹנְבָה בְּכֹוּאל וְהוּא שְׁבוּעָה מְחֻמָּת מְלֹאכָה צִירִיבִין

6 כְּפִידָה בְּמִקְצֵת הַשְּׂמֵרָה בְּמִקְצֵת כְּפִידָה לֹא
7 הוּא אֵלָא בְּכּוֹפֵר מִשׁ אוּ לֹא הוּי דְּבִרִים
8 מְעֻלָּם אוּ הוֹחֲרִין לָךְ הוֹדָא לֹא הוּא אִיכּוּ
9 הוֹדָה מִשׁ שִׁישׁ לוֹ בְּרוּן שְׁחִיב לְהוֹדִיךְ לוֹ
10 נִמְצָא שֶׁאֵין חֻבֵּב שְׁבוּעַת הַשְּׁמֵרִים בָּהּ אֵלָא
11 אִם בּוֹ טַעַן שֶׁלֶשׁ פְּרוֹת בִּאֲחַת כִּפְרֵר לוֹ וּבִאֲחַת
12 הוֹדִיךְ לוֹ שִׁשְׁנָה אֵל שְׁמֵרָה וְהַשְּׁלִישִׁת אֲמֹר לוֹ
13 נִקְנָה אוּ אִם בְּרוּן חֻבֵּב הוּא אֲמֹר לוֹ
14 בְּשִׁלְשִׁית נִגְבָּה דְּרַחֲבִי עֲלֶיהָ שְׁבוּעָה הָאֲמֹרָה
15 בְּפִרְשָׁה (שֵׁטֶט בִּם) שְׁלֹא עִלְזָה וְדוּ בְּמִלְאֲבָה
16 רַעוּהוּ דְּאִילוּ שְׁבוּעָה דְּכִפְרִיה אֵין זוֹ שְׁבוּעָה
17 הוֹדִיךְ לָךְ בְּשׁוּמֵרִים וְכֹלְאוּ כְּפִידָה נִמְי לֹא
18 הַחִיבִיה שְׁבוּעַת שׁוּמֵרִים דְּכֹתִיב בְּשׁוּמֵר חָגִם כִּי
19 הוּא לוֹ וְהִמְנֵה נִפְקָא לָךְ (וְשִׁבְעִיט לֵט) שְׁמֹדָה
20 בְּמִקְצֵת וְכִפְרֵר מְקַצֵּת וְלִאֲפֹרִיק מִמֵּד בְּבָבָא קָמָא
21 בְּתוֹלָדוּ (קָמָא) וְדִי עֵרִיב פְּרִישׁוֹת כְּתוּב בָּאן
22 וְכִי כְּרִיב כִּי הוּא זֶה לֹא אֲשׁוּמֵר חָגִם דְּכֹתִיב
23 בְּפִי אֵלָא אִיכּוּ אֲמֵם סָפֵק הִלְזָה וְאֲשַׁמְעוּן הָאִי
24 תִּנְיָא וְשְׁמֵרִים וְכִי בִיעָן כְּפִידָה מְקַצֵּת
25 הַשְּׁבוּעָה הָאֲמֹרָה בְּפִרְשָׁה עַל פְּרָה שְׁלִישִׁית:
26 חֵיב' יְפִי. פְּרָה לֶשׁ הוֹדָא לֹא. דְּקִינָא קָמֵן
27 וְאֲמֹר לִיה קִנְיָה בְּכַל מָקוֹם שֶׁהָאִי דְּהֵינּוּ הוֹדָה
28 אִירֵךְ מִתָּה לִי בְּמֵאִים... וְעֲלִיָּה הוּא נִשְׁבַּע בְּפִרְשָׁה
29 שְׁמֹדָה וְהָאִי מִתָּה לִי בְּפִישְׁעִיה. הָאִי שֶׁל
30 הוֹדָא לֹא הוּא דְהִלֵּךְ הוּא ת"ש דְּהֵי אֲבוּה דְּרַי
31 אֲבִינֵינוּ. ת"ש מִקְצֵת הַחֵיבָא: לְרַבִּי חֵיבִי
32 קָמִיתָא. כְּלוּמַר ת"ש לְדַרְבֵּי חֵיבִי קָמִיתָא
33 דְּאֲמֹר לְעִיל שְׁלֹא תִתָּה הוֹדָא פִּיז וְדוּלָּה
34 מְהַנְעֵאת עֵרִים בּוֹ: אֲשֶׁר יֵאָמֵר גּוֹ'. מוּדָה לוֹ
35 בְּמִקְצֵת מְכַלֵּל דְּכֹפֵר מִקְצֵת וְחֻבֵּב מְהַנְעֵאת
36 לְעִיל מְנִיעָה וְנִקְרַב בְּעַל הַבַּיִת אֶל הָאֱלֹהִים
37 וְדַרְשִׁין לִקְמוּן (דף מט) וְנִקְרַב לְשְׁבוּעָה. הוּא
38 מִינֵיהּ לִקְמוּן הוּא לְהוֹדָא מְקַצֵּת מְחִיבָא עֲלֶיהָ
39 שְׁבוּעָה וְאֲחָא הַנְּדָאָת עֵרִים מִינֵיהּ בְּכַל וְשׁוּמֵר
40 כְּרַעֲלֵי דְלִיבָא קָרָא וְתִרְאִי תִרְדֵּרוּשׁ מִינֵיהּ
41 מִישְׁתָּא: וְהוּא לְהַנְעֵאת עֵרִים. מְשַׁתְּעָה וְהוּא
42 לְהוֹדָא מִפְּנֵי הַפְּשָׁעִי. וְדַעֲבֵין שְׁתָּהָ אֲשַׁרְיָא וְהוּא
43 מִמִּין טַעֲנַת כְּפִידָה שָׂאֵם טַעֲנָה סָפֵא שֶׁל חֵטִים
44 וְהוֹדָה לוֹ בְּשׁוּמֵרִים פְּסוּר: אִם אִיתָא לְרַבִּי חֵיבִי
45 אִם הִלְבָּה בְּחוּמָא: אִם לִיה אֲבִי אוּ אִיתָא
46 לְדַרְבֵּי חֵיבִי שְׁמִיטְעָה הָאִי. בְּתַנְיָתָא וְהָאִי נוֹלָן הוּא
47 וְכִי אֲמֹר כִּי חֵיבִי מְנַלְהוּ אִי נִמְי כְּפִידָה שְׁלֹא
48 שְׁלַח בּוֹ דְּרַבָּה מִפְּנֵי דְאִיבָא לְמִמֵּר אֲשַׁמְעוּר
49 מְשַׁתְּעִי: לְשַׁכְּנֵנוּ קָמִינָא. אִם שְׁבוּעָה מוֹשְׁלֵת עֵלֵינוּ נִשְׁבַּע שְׁכְּנֵנוּ וְנִטְלַח כְּדִאֲמִירָנָן
50 בְּשְׁבוּעָה (דף מד) שֶׁהַשְּׁעֵל עַל הַשְּׁבוּעָה תִּשְׁנֵן חֲכָמִים שְׁכְּנֵנוּ נִשְׁבַּע: וְהַשְּׁעֵל נָפִי. כִּי
51 לֵינָא לְרַב חֵיבִי וְאֵין קָמֵן הוֹדָא מְקַצֵּת: נְחִיבִית. שְׁבוּעַת הַיֵּסֶת מְרַבֵּב נְחָמֵן וְשִׁבְעַת
52 שְׁכְּנֵנוּ וְיִטְוֵל: חֵיטָה. שְׁבוּעָה שְׁחִסוּר חֲכָמִים לִכְרַךְ לְהִסְתִּיר לְהוֹדוֹת וְטַעֲמָא מְפַרֵשׁ
53 בְּשְׁבוּעָה (דף מט) נוֹקָה אֵין אָדָם טוֹעֵן אִיכּוּ יֵשׁ לוֹ בְּרוּן: ד' רַבִּין מְקַנְיָא הָאִי. דְּהָא
54 מְדֹאֲרוּקָא לֹא רָמִי שְׁבוּעָה עֲלֶיהָ.

וְהוֹתְנָא
דְּבָבָה הוּא בְּרַעֲוֵן יִשְׁבַּע אִם נִגְרִיבוּ וְלִכְרַךְ לֵישְׁבֵם: א"ל לְךָ בְּרוּי פְּסוּר וְאִין נְחָמֵן. מְחָבָא מְשַׁמַּע דְּהִלְבָּה מְלִינָא קָמָא דְּפִי שְׁבוּעַת דְּרַחֲבִינִים (שֵׁטֶט דף מא) וְשֵׁם דְּרַ' (מָאן) לֵישׁ לְךָ וְתִרְאִי מְשַׁמַּע אֵלָא אִם בּוֹפֵר חֵבֶל חֵיבִי שְׁבוּעַת הַיֵּסֶת מְדֹל מִדֹּל מִימִינֵי הִבָּא סוּפָא דְּתַתִּיבֵי לְךָ פְּסוּר וְכֵן פִּירֵשׁ בְּשַׁעֲרֵי דְרָב הָאִי וְאֵין טַעַן יוֹדַע בְּכַל יִשְׁבַּע שְׁלֵמֵי יוֹדַע

1 לִמְאֵי הִלֵּךְ פְּסוּר קָרָא אֲמַאי אִיצְטְרִיךְ כִּי. מִימָה בִּם לְמִד דְּהִלֵּךְ חֵיבִי אֲמַאי אִיצְטְרִיךְ
2 קָרָא לְמַעֲשֵׂי הָא קַרְקַע לֹא שִׁיךְ מְשַׁתְּמִי וְשָׁמָּא י"ל אֲחֵרֵי שִׁיבֵשׁ דְּבִי בּוֹפֵר בְּמִקְצֵת
3 קַרְקַע פְּסוּר הוּא דְּנִאָמֵן הוּא מְשַׁתְּמֵם אֲדִין אָדָם מַעֲיָן בִּין לְאֵי שִׁיךְ דְּבִי אֲשַׁמְעוּר קָא
4 מְשַׁתְּמִי וְשָׁמָּא אִם בְּקַרְקַע שִׁיךְ קָמָא אֲשַׁמְעוּרֵי קָא מְשַׁתְּמִי כִי שָׁמָּא מְשַׁתְּמֵה וְסָבֵר עַל
5 דְּתוּרָה לוֹ יוֹזֵי וְתַרְפֵּעָא לִיה:

6 אֲמַאי אִיצְטְרִיךְ קָרָא לְמַעֲשֵׂי. מִימָה הָא לִיבָא
7 קָרָא מִיחֵר לְמַעֲשֵׂי קַרְקַעוֹת אֵלָא
8 מְכַלֵּל וְפֶלֶט וְכֵל מְמַשְׁטָן לְרוּחַ וְכֹלְל וְפֶרֶט וְכֹלְל
9 אִיצְטְרִיךְ לְמַעֲשֵׂי שְׁמֹרָה יְרִל דְּקִשְׁיָא לִיה אֲמַאי
10 אִיצְטְרִיךְ תִּנְא לְמִלְחָה קַרְקַעוֹת מְכַלֵּל וְפֶרֶט בִּין
11 דְּהִלֵּךְ פְּסוּר וְאִתָּה לִמְאֵי דְאִיצְטְרִיךְ לְמַעֲשֵׂי
12 שְׁבוּעָה דְּעַר אִתּוּ מִיזֵר לִי מִשֵׁם דְּמַתִּין דְּאֵין
13 נִשְׁבָּעֵן עַל הַקַּרְקַעוֹת מִיחֵר שְׁבוּעָה דְּמֹדָה
14 בְּמִקְצֵת: א"ל דְּשַׁעֲנֵן כִּלִּים וְקַרְקַעוֹת. מְחָבָא
15 מְשַׁמַּע דְּשַׁעֲנֵן חֲסִין וְשַׁעֲרִים הוֹדָה בְּאֲחַד מִנְהֵן
16 דְּחִיב דְּרוּקָא כִּלִּים וְקַרְקַעוֹת פְּסוּר הָא חֲסִין
17 וְשַׁעֲרֵי חֵיבִי וְכֵן כְּסִיב שְׁמוּאֵל וְרַבִּי יוֹחָנָן לֹדֵד
18 לִישְׁבָא פֶּרֶק שְׁבוּעַת הַדְּרִינִין (שְׁבוּעַת דף מג.)
19 שְׁמוּרָה חָגִם. פְּסוּר מְכַלֵּל חוּץ מְפַשְׁעָה וְשׁוּאֵל
20 חֵיבִי בְּכַל חוּץ מְקַחָה מְחֻמָּת מְלֹאכָה וְנִשְׁבַּע שְׁכַר
21 וְהַשְּׁמֵרָה בְּמִקְצֵת חֵיבִי בְּמִקְצֵת פְּסוּר וְלִכְרַךְ קָמָא
22 לְרוּחַ כְּסִדֵּר זֶה וְלֹא שְׁנָאֵם כְּסִדֵּר מִתְּנַבְּא וְאִתָּה
23 וְאֲמַאי לֹא מְקַשָּׁה מְפַקֵּה מְשַׁנּוֹת דוּחַ אֲמֹר עַד
24 חוּץ חוּץ אֲמֹר עַד הַתַּחֲלוֹן וְעִשְׂרָה נְפִישִׁים דְּשַׁבְעוּת
25 (דף מב) וּמְתַנְיָח דְּהַשְׁוֹאֵל (לִקְמוּן דף עז: ושם)
26 דוּחַ אֲמֹר שְׁאֵלָה וְהוּא אֲמֹר שְׁכִירָה דְּמַתִּין
27 בְּכַפְרוֹן הָא דְהִלֵּךְ הוּא יְרִיל וְתַנְיָא לִיה לֹאֲשַׁרְי
28 מְכַלֵּל ד' לְמַשְׁרִי:

29 רַבִּי חֵיבִי תִנְא הוּא וְהוּא פְּלִיגָא. אִי אֵרֶס לְעִיל (ג.) א"ר
30 חֵיבִי אִתָּה וְאֲפִילוּ אִי נִתְּנָן תַּנְיָא ר' חֵיבִי
31 י"ל דְּכִיבִי קָמֵר דְּאֲפִילוּ לֹא יִתְּנָן בְּרִיתָא חָגִם
32 הוּא וְפִלְגֵי: וְהוֹדָה לְשַׁעֲרִים פְּסוּר. אֵין מִן
33 הַשְּׁעֵרִים כְּדִמְרֹבָה שְׁלֵדִי מְנִיעָה (ב"ק דף לה: ושם
34 ד' ה' מִסָּפֵר). לְרַבִּי יְסָדְרִי. מְיִירִי דְאֲמַר לִיה
35 אֵל תַּחֲמוּר. אֵלָא גְּבוּרִים דְּאֵלִיכ' אֵת קִרְל (בְּחֻבּוֹת)
36 וְלֹא מְפַלְחָת אֵת חִבְרִיו גְּבוּרִים א"צ לְפִרְשֵׁי גְּבוּרִים.
37 א"ל אִיתָא לְרַבִּי חֵיבִי. נִרְאָה הוֹדְלִבָּה כְּרַבִּי חֵיבִי
38 דְּהָא לְעִיל מוֹחֵךְ לִי כְּרַבְּנֵן דְּרַבִּי יְהוֹלֵבֵת
39 כְּחוּתִירֵי כְּדַרְפִּיךְ שְׁלֵדִי הַפְּנִית (ב"ק שם) מַאי
40 קָמֵר לְתַנְיָא וְכֵן בָּפּ הַשְׁוֹאֵל (לִקְמוּן דף שט) פֶּרֶךְ
41 אֲמַאי טַעֲנָה חֲסִין וְהוֹדָה לוֹ בְּשַׁעֲרִים הוּא וְכֵן
42 כְּסִיב ר' שְׁמוּאֵל אֵלָא שְׁבוּעַת הַדְּרִינִין שְׁבוּעַת דף
43 מ. ושם אַעֲבִי דְקָאָמֵר הָבָא אִם אִיתָא חֵיבִי נִמְי
44 אֲשַׁתְּבָא פ' (א"ע"פ) בְּחֻבּוֹת דף טז) דְקָאָמֵר אִם
45 אִיתָא לְרַבִּי חֵיבִי דְאֲמֹר: לִיבָא דְבִי שְׁמִיטָא
46 לְבַעֲלָה אֵינִי יוֹזֵב וְכִי בְּפִרְשָׁה עַד יְהִי עִינֵי עִינֵי עִינֵי
47 (שם דף ק) פְּסִיק כְּרַב הוּאֵן מִימָה אֲפִי א"י אִיתָא
48 לְדַרְבֵּי חֵיבִי אִם מְשַׁתְּבַע הָבָא דְאֲסִדְרוּ עֲלֶיהָ
49 דְאֲכַל תְּרִי מְיִינִידָה דְמָה לְהַצֵּד חֲשׂוֹה שְׁכָבֵן שֵׁן לֹא הוֹחֲרֵת כְּפִרָן וְאֲמֹר לִיבָא דְרוּחֹת כְּפִרָן
50 כְּדַרְפִּיךְ לְעִיל (ד') הִבָּא לֹא שִׁיךְ מְשַׁתְּמִי וְשָׁמָּא י"ל אֲחֵרֵי שִׁיבֵשׁ שְׁבוּעָה בְּתַנְיָא
51 עֵרִים מְנַלְהוּ מַעֲטָה אֵין חֲלַקֵל בִּין מְלוּחַ לְפִרְשׁוֹת: שְׁכְּנֵנוּ. קָאֲמִירָא. אִתָּה מַאי שָׂא
52 בְּחֻבּוֹשׁ עַל הַשְּׁבוּעָה שְׁכְּנֵנוּ נִשְׁבַּע וְנִטְלַח אֲמַאי לֹא אֲמִירָנָן מוֹחֵךְ א"י לְשִׁבְעַת מִשְׁתֵּל
53 כְּדִאֲמֹר נִבִי מְשִׁיחִן דְּעָאָת וְתַמְשִׁיחִן לֹא: דְּעָאָת לִקְמוּן דף עז:) וְהַנְּבָאָה ד' רַבִּין מְשַׁתְּמֵם (דף
54 י"ל חֵבִי אִם אֲמִירָי מְשַׁלֵּם לֹא שְׁבָקָת לִי חֵי דְבִל הַעֲלֵם: וְאִבְאוּהוּ לִידֵי שְׁבוּעָה וְיִטְוֵל כֵּל
55 אֲשֶׁר לוֹ וְעַד דְּרַחֲמֵן אֲמֹר לִיה שְׁבוּעָה דְאֲרוּחִינָא אִית לִי עֲלִיךָ אוּ תִשְׁבַּע אוּ תִשְׁבַּע אֵלָא
56 דְּבִיבָא מְשַׁתְּמֵם לְשַׁכְּנֵנוּ קָמִינָא. אִם שְׁבוּעָה מוֹשְׁלֵת עֵלֵינוּ נִשְׁבַּע שְׁכְּנֵנוּ וְנִטְלַח כְּדִאֲמִירָנָן
57 אֵלָא אִם בּוֹפֵר חֵבֶל חֵיבִי שְׁבוּעַת הַיֵּסֶת מְדֹל מִדֹּל מִימִינֵי הִבָּא סוּפָא דְּתַתִּיבֵי לְךָ פְּסוּר וְכֵן פִּירֵשׁ בְּשַׁעֲרֵי דְרָב הָאִי וְאֵין טַעַן יוֹדַע בְּכַל יִשְׁבַּע שְׁלֵמֵי יוֹדַע

וְהוֹתְנָא
דְּבָבָה הוּא בְּרַעֲוֵן יִשְׁבַּע אִם נִגְרִיבוּ וְלִכְרַךְ לֵישְׁבֵם: א"ל לְךָ בְּרוּי פְּסוּר וְאִין נְחָמֵן. מְחָבָא מְשַׁמַּע דְּהִלְבָּה מְלִינָא קָמָא דְּפִי שְׁבוּעַת דְּרַחֲבִינִים (שֵׁטֶט דף מא) וְשֵׁם דְּרַ' (מָאן) לֵישׁ לְךָ וְתִרְאִי מְשַׁמַּע אֵלָא אִם בּוֹפֵר חֵבֶל חֵיבִי שְׁבוּעַת הַיֵּסֶת מְדֹל מִדֹּל מִימִינֵי הִבָּא סוּפָא דְּתַתִּיבֵי לְךָ פְּסוּר וְכֵן פִּירֵשׁ בְּשַׁעֲרֵי דְרָב הָאִי וְאֵין טַעַן יוֹדַע בְּכַל יִשְׁבַּע שְׁלֵמֵי יוֹדַע

1 ותקנתא לתקנתא ומתוך שאינו יכול לישבע משלם לא שידך הקא בדפרישיה: על
 2 דאת לא תפסק משטבח בו. ואצו דעל דעת ביד משביעין אותו מרמז להיל
 3 לתמן שבויעה בלשון דלא משתמע שחגיגה שלו: ונימא שבויעה שבויעה שלי. לרנן דבן ננס
 4 פריך ולא חיישי לשיבועת שזא:

5 **בבולה** שלי ולדבריהם בו. אף על גב דקאמר
 6 בבולה שלי לא משתבע שחגיגה שלו
 7 שקרית לדיבוריה:

8 **החשיד** אממוןא לא חשיד אשבועתא. נראה
 9 דדיינו טעמא ממשו דלשבויעה חמורה
 10 כדאימא בימא דף פו) ובשביעות דף לוט)
 11 שקרעלם נודיעע על לא תשא וא"ת אי"ב אמאי
 12 גזלן פסול לשבויעה דאמר שנגרוד נשבע ונטל
 13 וי"ל דגזלן לא פסול לשבויעה אלא מדרבנן
 14 לעדות הוא דפסול מדרבנן דמשום לא תשא
 15 רשע על י"ב גמס ד"ר יהודה חסיד לא חשיד
 16 אממוןא שר לשבויעה משום דשקמ ע"י שבויעה
 17 פירוש מגול אכל גזלן דזאי כמו שממנו אינו
 18 פורש היה משבויעה ולא קשה מהחזא רביא
 19 דאסודרה היה דאכל מנייהו אמאי פסול דבדקן
 20 תרי דאכל צריך לשלם מהשאר פירוש על יד
 21 שבויעה דמה שהוא משלם על ידי עדים אין זה
 22 השקב מלמא ועל כרחו משלם היינו טעמא
 23 דכופר פירוש פסול לעדות.

24 **ההויא** שעתא איתיהו בביתיה. ליג דאשתבע
 25 דאי איבא סהדי ונשבע לשקר במלכה
 26 נמי פסול וכן משמע בהגול קמא ב"ק דף קט)
 27 דמחייב כלה שבויעה: ב"קא דמי משמע ליה.
 28 וא"ת תיפוק ליה מלא תגול וי"ל לעבור עליו
 29 כשי צאמן וא"ת וקא בו תוב דמי נמי תפוק וקא
 30 כדמוקב שלמי הבונס נשם דף סב. ושם תפוק
 31 פסול לעדות דכתיב אל תשת ירך עם רשע
 32 להיות עד תמס ותפסול לעדות פסול לשבויעה
 33 דכל תהו דחשיב בפסולי עדות בפרק זה בורר
 34 (מתירין) וזו כה: שם) פסול להו לשבויעה ב"ק
 35 כל הנשבעין (שבויעה דף מה) וי"ל דתמסן לא
 36 פסול לעדות אלא מדרבנן מדתיב בפרק זה בורר
 37 דהויפו עליהם אממוןא ולא פריך תמסן
 38 דאוריתא הוא בפרקין גזלן ותמסן דקמא ולא
 39 יחיד דמי שלמי הגול (ב"ק דף קט) דמייחא קמא
 40 דתמסן בני יחודה אפי' אי יחיד דמי אשתמטן
 41 בעלמא הוא ואצו דהויפו עליהם אשתמטן
 42 לפסול לעדות ודחי פסול לשבויעה היינו תמסן
 43 שחוקא לחסוף מר ליד בדיעת הנעלים אבל
 44 הקא לא חזיף אלא מעלים וסמנתו ודחי
 45 שאבדה לו לא פסיל.

אלא

1 ותקנתא לתקנתא לא עדינן ותפוק ליה דנהו ליה
 2 ורעה ואמר רב יהודה סתם רועה פסול לא קשא
 3 הא דידיה הא דעלמא דאי' לא תימא הכי אגן
 4 חיותא לרועה היכי מסרינן והא פתיב לפני עור
 5 לא תתן מכשול אלא חקקה אין אדם חוטא ולא
 6 לו: זה יושבע שאין לו בה פחות מחציה (כו"ל):
 7 על דאית ליה משתבע או על דלית ליה משתבע
 8 אמר רב הונא דאמר שבויעה שיש לי בה ואין
 9 לי בה פחות מחציה ונימא שבויעה שפולה שלי
 10 וכו' ותיבין ליה בבולה ונימא שבויעה שחגיגה שלי
 11 מרע ליה לדיבוריה השתא נמי מרע ליה לדיבוריה
 12 דאמר בבולה שלי ולדבריהם שבויעה שיש לי בה
 13 ואין לי בה פחות מחציה וכו' מאחר שזה תפוס
 14 ועומד וזה תפוס ועומד שבויעה זו למה אמר ר'
 15 יוחנן שבויעה זו תקנת חכמים היא שלא יהא
 16 כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חברו
 17 ואומר שלי הוא ונימא מיגו דחשיד אממוןא חשיד
 18 נמי אשבועתא לא אמרין מיגו דחשיד אממוןא
 19 חשיד אשבועתא דאי לא תימא הכי הוא דאמר
 20 רבנא מודה מחציה הפענה יושבע נימא מיגו
 21 דחשיד אשבועתא חשיד אשבועתא התם אשתמטין
 22 קא משתמטין ליה כדרבה תרע דאמר רב אדי
 23 בר אבין אמר רב חסדא הובפר במלוא קשר
 24 לעדות בפקדון פסול לעדות אלא הא דתני רמי בר
 25 קמא ארבעה שומרין צריכין פפירה במקצת והודא
 26 במקצת שומר חנם והשואל נושא שקר והשוכר
 27 נימא מיגו דחשיד אממוןא חשיד אשבועתא התם
 28 נמי אשתמטין קא משתמטין סבר משכנתא לגנב
 29 ותפיסנא ליה א"נ משכנתא ליה באגם וביויתא
 30 ליה אי הכי הובפר בפקדון אמאי פסול לעדות
 31 נימא אשתמטין קא משתמטין סבר עד דכחשול
 32 משכנתא ליה בי אמרין הובפר בפקדון פסול
 33 לעדות בגין דאתו סהדי ואסודרו ביה דתיהא

34 **שעתא** איתיה לפקדון כביתיה ותו וע' א"נ דנהו נקיש ליה כביתיה אלא הא דאמר
 35 רב הונא משיעין אותו שבויעה שאינה ברשותו נימא מיגו דחשיד אממוןא חשיד
 36 אשבועתא התם נמי מודה ואמר דמי קא יתבנא ליה אמר ליה רב אחא מדיפתיה
 37 לרבינא והא קא עבר על לאו דלא תחמוד לא תחמוד לאיניש בלא דמי משמע להו
 38 ואלא

1 ותקנתא. דכשנגרוד יושבע ויטול דתיא נמי תקנתא דמן התורה נמי שעלוי שלום הוא
 2 יושבע ויפטר מן המשלומין ואין נשבע ונטל מן התורה (ואתן הענין בשביעות דף מה)
 3 תקנת חכמים הו' ולשבויעה דאוריתא עבד רבנן תקנתא אבל תקנתא לתקנתא לא
 4 עבדו: ותיפוק ליה דנהו ליה רועה. ואימא קא תמחה דשקיא ליה וקא גזלן הוא
 5 ותפוק ליה דבלאו הך גזילה פסול לשבויעה
 6 דאמר רב יוחנן סתם רועה. וקמא פסול לא הויע
 7 עליו שגגול: פסול. לעדות דסמיה גזלן הוא
 8 שנקרע בהמותיו בשדות של אחרים: וידה.
 9 רועה בהמות שלו פסול דבשכיל גזלנו רועה
 10 אוקף בשדות אחרות אבל רועה בהמות העיר
 11 בשכר בשכיל תנא אחרים אינו חוטא להרעות
 12 עד שיעז למרעה המופקר לכל. דאי לא תימא
 13 כפי. לא אמרין על רועה בהמות דעלמא
 14 שזאת גזלן אגן חיותא לרועה דהכי מסרינן. על
 15 דאית ליה משתבע או על דלית ליה משתבע.
 16 הכא ליטבע וליטול חזקה צריך הוא לישבע
 17 שיש לו בה חזקה או לישבע שאין לו בה פחות
 18 מחציה שקמא אין לו בה כלום וכי משתבע שאין
 19 לו בה פחות מחציה באמת הוא נשבע שדרי אין
 20 לו כלום דבשלקמא אם יהיה לו בה שליש או
 21 רביע והוא נשבע שאין לו בה פחות מחציה
 22 נשבע בשקר שדרי יש לו בה שליש שזאת חזקה
 23 מחציה ואין לו בה חזקה אבל שאין לו בה
 24 כלום נשבע הוא באמת שבויעה שיש לי בה.
 25 ואם תאמר ששקא שיש לו רביע שבויעה שאין
 26 לו חלק בה פחות מחציה: מי לביה ליה כולה.
 27 דהי חברו חוספ בה ואם שבויעתו על כולה
 28 הרי לעו לכדי מאחר שפולה שלו והם אמרו
 29 תחלו: עתה ליה לדיבוריה. דאמר ברשא מלכה
 30 שלי ושתא אמר בהדיא חזקה שלי. דאמר
 31 בבולה שלי. חירבא הוא ולדבריהם. שאין אתם
 32 מאמינים לי בבולה שבויעה שיש לי בה ואין לי
 33 בה פחות מחציה: ונימא מיגו דחשיד אממוןא
 34 חשיד בו. אורכי ויתן פריך דאמר שדודו רבנן
 35 שקא ירך ותוקף בטליתו של חברו ואומר שלי
 36 הוא אם חשוד הוא בכך חשוד הוא נמי לישבע
 37 דאי אמרין בו. דחמדי הוא לאניש אית
 38 שבויעה נאיסור גזילה אשתמטין משתמים ליה.
 39 ולא חשיד אממוןא: פריהו דאמר לעיל מפני
 40 מה אמרה תורה בו: תרע. ולא בגולן שדדין
 41 ליה אלא באשתמטין בעלמא: דאמר רב אדי
 42 בר אבין הובפר במלוא שקאו עדים והתקידו
 43 בכפרן שהעידוהו שהוא חייב לו כשי לעדות
 44 אלאקא דאו עמיה למגולה דקמא אל תשת עד
 45 תמס אלא לאשתמטין עבד: בפקדון פסול
 46 לעדות. דמאי אשתמטין איבא הרי לא ניתן
 47 לחזקהו ובעז הוא אבד טיעון שאבד
 48 הפטר ולימא מיגו דחשיד אממוןא. והוא
 49 דאמר לא הוי דברים משלם סופר בפקדון הוא
 50 וליבא למיטר משתמטין חשיד נמי אשבויעה
 51 וידה. דבשלקמא אשבויעה שומרין דהוא
 52 דקטעין נאקס דחזיבה רחוקא שבויעה איבא
 53 למיטר דלא חשיד אממוןא אלא שקא פשע
 54 במתיקתה שלם אונסיה וסבר עד דמי לו וזו ופרענא ליה אלא היהא דכפרה הא דאי סופר בפקדון הוא ומשקו ויחיי משביעין ליה עלה: התם נמי אשתמטין משתמים.
 55 שאבד ממנו וסבר משכנתא לגנב בו: אי הכי. בפקדון איבא למיטר משתמטין. דאפשע: ה"ג והיא שעתא קמא גביה ולא גרס והיא שעתא דאשתבע דאמר רב הונא. ללמך
 56 בהתפדי גבי שילם ולא קא לישבע אמר בו והוא אם בא לישבע משביעין אותו שבויעה שאינה ברשותו חיישין שקמא עינין נתן ביה: התם. לא חשיד אממוןא מדורי הייתיך למיטר
 57 דמי בעינא למיטוב: הא קא עבי בלא תחמוד. מה לי חשוד על לא תחמוד מה לי חשוד על לא תגזול נימא מיגו דחשיד עליה חשיד אשבועתא:

בב מציעא. שנים אוהוין - פרק ראשון דף ו עמוד א - מתוך מהדרות "אבן ישראל - (שטיינזולץ)" קעא רש"י

1 **אָלָא** הא דאָמַר רב נחמן. תימה הוא הבא נמי משמעתו יל דרב נתןן מחייב שבעת
 2 דייסת אפי' היבא שתובעו ואמר זה תחפץ שזוא בךך שלי ולא היא שייך
 3 אישתמוי וכן פי רב האי גאון ומשבעין שבעת היסת אפרקעה אע"ג דלא שייך ביה
 4 אישתמוי וקשה דרב' שבעת דרתיים דף ומ' ד"ה אישתמוי' משמע דלא מחייב
 5 שבעת דייסת אלא משהו אישתמוי דאק פריך
 6 אדרבה אין אדם מעז ומעזי ומשני דמשתמי יל
 7 כיון דבשאינו בעין משמטי אף כשהוא בעין
 8 ולא פלוג רבנן אי נמי אקשיא דר' חייא סמיה
 9 **דְּהַיָּתָא** ר' חייא. הקשה רשי אמאי לא מיניי
 10 מתני' דשבעות יל דעי' ר' חייא שגאך רבי
 11 ברומחן דהם דף זמז.

12 **שְׁבוּעָה** שלא שילחתי בה ד. פריש"י דלא קשם
 13 בה די אפילו נאנסה חייב ואב על פי
 14 דמשהחזירה פטור בקרבני בתפקידי ולמנן דף
 15 (לז) מימ' שמא נאנסה פס' שהחזירה אכל קשה
 16 משלחי דהאומנין (למנן דף סד) דאקמרי נשאר ו
 17 נשבע אין רואה היא רש רואה יביא ראיה ויפטר
 18 והא קמא שילח בה די יל שפט' משבועה
 19 שגאנאך אף יעבע שלא שילח בה די אי נמי
 20 שלא שילחתי בה די אינו נשבע אלא ע"י לגלול
 21 שבועה שלא פשעתי בה ובשיל רואה שגאנאך
 22 פטור לגמרי ור"ת מפרש אפי' ע"י לגלול לא
 23 יעבע היבא שזוא מתח' בפנינו דאין מגלגלין
 24 אלא בדבר הרומה דלקוה יל שילח בו די
 25 ודאק בשתפסן שחלקו נתחייב שבועה ממקום
 26 אחר מגלגלין משום דמורי היתרא ושבועה שלא
 27 שילחתי בה די מפרש ר"ת שלא אכלה דינו
 28 בכלל שבועה שלא פשע בה ושאינה ברשותא
 29 **סָבּוּן** מלוה ישנה יש לו עליו. והוא דמשביעין
 30 **אָתָּה** 1 שבועות ודשתיים ושבעין ונתולין
 31 נמי חישבון שפא מלוה ישנה יש לו עליו ולכך אין
 32 לפטור בלא שבועה וגם לא ישול בלא שבועה
 33 אכל בגזלן דריא ובופר בפקדון אין להכשיר משמע
 34 שפאק שפא מלוה ישנה יש לו עליו
 35 **סָבוּן** אפטר בחזרה. אם לא יבור יחזיר ולא
 36 יעבכנו מספק אכל אין לפרש אם יבור
 37 שאינו חייב לו יחזיר אכל אם לא יבור יעבכנו
 38 אע"פ שיודע שלא יבור עוד דאי גם מספק
 39 שבועה לא יפירשו
 40 **אָבֵרָת** ליה בלא סכורי. ואינו נאמן במגו דאי
 41 בעי אמיר תקפה ממני דמינו במקום
 42 עדים הוא:
 43 **הַקְרִישָׁה** בלא תקפה מהו. ומירי נמי כגון
 44 שחנת בעשה שהקדיש בלכסו
 45 כשאלה הנובר צווח ונכפעה ליה כיון דאמירתי
 46 לבניה כן היה הקדש בתקפה דכיון שישתק
 47 אודיו לא היה הקדש ולא דמי לגול ולא
 48 נתאישש בהגבלים ודשניהם אין גוללין להקדיש זה
 49 לפי שאינו שלו זה לפי שאינו ברשותו דכיון
 50 דאדיו לא היה בפקדון שיש לו ביד אחרים דביבול
 51 להקדיש ברומחן בפקדון את הספקה נכ"ב דף
 52 פה) גבי ההוא דאיתי קרי בו דאי לא קייצי דמייחיה הוי קדושת או דלמא הקדש לא הוי בתקפה דלקוה רצוח בשביל דבריו ומייחיה משהו אתהויה דהקדיש זה ושקט
 53 איך נמשקא רלא הוי הקדש אלמא שתיקתו אינו כדודא **וְהָא** דכ"ב תקפה כון כ'. נראה דהכי מיבעי ליה במסותא כיון דמקדשה היא וזהו דיאן כל דאלים גבר
 54 וכיון דאם תקפה האחד והקדישה כשהיא כיון שמתקא תו לא קאע אפי' רוח כבירו ותקפה ממנו פי הקדישה בלא תקפה נמי הוי הקדש או דלמא דאפי' גבר האחד אם
 55 יבול הישיל לקוור ולתקפה ממנו וזהו הדין הקדיש בלא תקפה לא יחיל הקדש בכלל כיון דמכירו א"כ תקפה היה וזהו כדלא אלים הקדש בתקפה ושקא איתייה וקא דאם אב

תקפה

1 **מְשֻׁבְּעֵין** אותו. לשאנו מודה במנקות: **נימא** מינו. דמעני פניו לכפר הכל לאו לאשתמוי
 2 בעי וקושר אשבועה: **שנייה** נשבעים. גבי נתני על פנקסו וקשה לי אמאי שבקה למתני'
 3 דשבעות ומיחיה לו בכרתיא: **נימא** מינו. כיון דחד מינייהו דריא חשדו אמאנואן שלש
 4 שבועות **משביעין** אותו. לשומר חנם שטוען נגבנה: **שלא** שילחתי בה די. דעשות מלאכתא
 5 דאי שילח בה די הוי גזלן עליה ומחייב באונסיה

6 ואפילו נאנסה ברשותיה היא קיימא ודידיה היא
 7 **נימא**. גבי שבועה שאינה ברשותי מינו וקושר
 8 אמאנואן שפא ברשותיה הוא ובופר בה חשד
 9 נמי אשבועתא: **אפי** טעמא דמתני' אלא
 10 כדרי וחקן דאי היה חשד לו אהורן ותופס
 11 בטילת כבירו חנם וזהו כל חשדו אשבועה אלא
 12 חישבון שפא מלוה ישנה יש לו עליו על דף
 13 ומכיר בו ששבקה ובכופר בו ודולך ותופס
 14 בטילתו ומשבע שיש לו בה דמי חזקה ומלית ו
 15 שלו דהא אפי' דלמא דעל תפיסה שעבד ליה
 16 **אי** הכי. אמאי רמוז עליה שבועה כיון דאי לא
 17 הוי עליה לא הוי תפיס בה נשקלה בלא שבועה.
 18 לגבות מלוה שלה ולא פריש מספק. אבל
 19 מודאי דממונא פריש ומאן דאי פריש חשד נמי
 20 אשבועתא: תקפה אהי. ורובא חזרו כבירו
 21 בחזקה וברי כולה כירו קודם ששבעו. ויצאה
 22 מתחת ידו של איל טרה. ורובא (לברו) לפני
 23 כ"ד מתחת די האחד שזוא לברו אחיו בה ולא
 24 חבירו: **הראיה**. בעדים. ברכותי. שזה לברו אחיו
 25 בה ובא אלא לאו ב' ובראובותין שהשק
 26 בלכסו צוות אפי' לסופסוב ב' כלומר ואלאפי'
 27 דסופסוב דמילא חזקה ולא מברך אפי'
 28 שבועה איצטרך לאשמועין דבכה"ו מוד
 29 סופסוב דאפי' שבועה לא שקול דהא לא
 30 ממונא דמספק בתקפה הוא: **תקבא** לא בלום אלא
 31 ואין שור שדעס לפניך דאי דמי למצא עברה
 32 בעדה ובכ דף מז' ו' א"ל. בשאלתנו פלשט
 33 דמוציא אותה מידו ותיחוק. הקדישה בלא
 34 תקפה אינא מקדשת. דלא אלים
 35 מתקפה: **הא** לא תקפה. ואין יבול להקדישה
 36 מסותא

26 **לֹא** הָכָא **בְּמַאי** עֲסָקִינוּ **בְּנוֹן** דָּחֵו דָּחֵו לְקַוֵּן כְּדַתְּפִיסוּ לָהּ תְּרִוּיְהוּ וְאִמְרִינוּ לָהּ וְיֹלֵו פְּלוּנוּ
 27 וְנַפְּקוּ וְהָדַר אָתּוּ **כִּי** תְּפִיס לָהּ חַד מִיַּצִּיְהוּ הַאי אִמְרַ אִודִיּוּ אִודִי לֵי וְהַאי אִמְרַ בְּרַמִּי
 28 אָבֵרְתִי וְנִהְלִיה דְּאִמְרִינוּ לִיה עַד הִשְׁתַּא חֲשַׁדְתָּ לִיה בְּגִזְלָן וְהִשְׁתַּא מוֹגֵרְתָּ לִיה בְּלֹא
 29 סְהַדִּי וְאִיבֵעִית אִימַא פְּדָתְקִי דָּחֵו לְקַוֵּן **כִּי** תְּפִיס לָהּ חַד מִיַּצִּיְהוּ וְאִיךְ מִסְרַךְ בַּהּ
 30 פְּרִיכִי וְאִפִּילוּ לְסוּמְכוֹס דְּאִמְרַ בְּמוֹזַל מִזְּמַן הַמּוֹשֵׁל אָתָּה חוֹלְקִין בְּלֹא שְׁבוּעָה מוֹדַה סוּמְכוֹס
 31 סְרִיבִי וְאִפִּילוּ לָהּ בְּלוֹם הַאי אִם תְּמַצִּי לְקַבֵּר תְּקַפָּה אָתָּה בְּפִינֵנוּ מוֹצִיאִין אֹתָהּ מִיַּד הַקְדִּישָׁה
 32 אִינֵי תְּקַדְּשֵׁת אִם תְּמַצִּי לְמוֹר תְּקַפָּה אָתָּה בְּפִינֵנוּ אִין מוֹצִיאִין אֹתָהּ מִיַּד הַקְדִּישָׁה
 33 בְּלֹא תְּקַפָּה בִּין דְּאִמְרַ מַר אִמְיִירוֹתָ לְגִבּוֹה מִסְרִירוֹתָ לְהִדְיוֹשׁ דְּמִי כְּמַאן דְּתְּקַפָּה
 34 דְּמִי אוּ דְּלִמָּא הִשְׁתַּא מִיְהָא הַא לֹא תְּקַפָּה וְכַתִּיב וְאִישׁ כִּי יִקְדִּישׁ אֶת בֵּיתוֹ קִנְיֵשׁ
 35 וְגו' (מַה בֵּיתוֹ בְּרִשְׁתּוֹ אִף כָּל בְּרִשְׁתּוֹ לְאִפְסִי הַאי דְּלֹא בְּרִשְׁתּוֹ ת"ש דְּהִרְיֹא
 36 מִסְתָּא

1 תקפה פתן אין מוציאין ולבך וא"ל אם תקפה אסורין בגיזה ועבודה מספק משום דשמאי יש
2 לבחון חלק בו ולבך יבול לתקופה אלמא אפי' לא תקפה חיובי כאלו תקפה כבר והקרישה
3 בעודה בידו וק"ל רבה ודוקא אם תקפה פתן מוציאין מידו ואע"פ שאין פתן בו כלום דאפי'
4 כבר תקפה מוציאין מידו ואפי' הכי אסורין בגיזה ועבודה ושל כתרף משום דקדישה הבאה
5 מאלוהי שאני וא"ת אמאי אין מוציאין מידו והלא

6 הבעלים בעליהם ליתן לבחן אתר ויל' נביביר
7 בהנך אינ' א"י וכול לחובש רק טובת הנאה שיש
8 לו בו למי' טובת הנאה מנזון ומפרק הודיע חולין
9 (דף קל) דאמר בו לוי דהתם מתקנא פריצוקא
10 הוא שמע דאיתו חיוב שלשם אין ראהי דשמאי
11 מיידי כשאלו כדארמון התם (דף קל) הודיק
12 מתנות דהנך וא אכלן פטור:

13 **פ"ט** ממונן במונן פתן וכן הוא מספקא דאם
14 תקפה פתן מוציאין מידו תימה דבפ'
15 השואל למהן דף קכ"ט) ופקר בית דב"ב דף
16 קה. ועם דא (בל) גבי אהר ששכר מרזח מוזק
17 כפסק הוא דאמר: פ"ב דכתובות (דף כ. ו) וש'
18 בקא בסוף החדש כולו לשוכר והא מסיק הקא
19 דמוציאין מידו ויל' דהתם נכנס בחימר לכך
20 מונקא הפיסתו אגל הקא לא בחימר תפס בי אם
21 כפסק הוא דאמר: פ"ב דכתובות (דף כ. ו) וש'
22 דה ואוקי ענין ההנחום על השטר ובא

23 אהרין ואמר אנטיס היה כי אין נאמנים ומסיק
24 דאוקי תרי' ביה תרי' וואוקי במונאן בחוקת אגל
25 ואין נאמנין דקאמר פרש"י דאם תפס המלוה לא
26 מפקעין מניה ג'ל שפתס קודם שכאו עדים
27 לפסול השטר הדינו קודם שגולד הספק ועיל'
28 דאין נאמנין ולא מפקעין ליה ולא מבגנין ביה
29 ולא לענן תפיסה **והשענה** לאו בר שעורי
30 ניהו. דאין עדין דרפא לנזון אתר ולא אהר
31 לעולם לכלל זביא אלא דוקא היבא בעשר

32 מתחלה הוא דיאצטרף לערפו לנזון אתר: **פ"י**
33 כולן פטורין. תימה דלכלל ברובא ולתייבוי בלוה
34 במעשר דהא דדבר שבמנען לא בטיל היט'
35 מדרבנן וקביע נמי אין שיער אלא בדרב' שהאסור
36 הדיהירי ניקרין ורודעין ולא ידע מאיזה לקח בגון
37 ש' גזירות ובריה נמי לא הוי בדרפ"י בחולין דף
38 ע"ז ואין לומר שלא נשאר בכרר ק אהר דכ"ב

39 רובא ולשון לחובן לא משמע הכי: **פ"י** ממונן הרהרי. תימה דהקא אל שיער מנזן
40 הרהרי ולא שיער אלא היבא דאין בי אם עשרה התחיל למנות ומת אהר מתן ואין כאן ?
41 אפה פטורים אותן שכרואו ולא יצטרפו לנזון אתר כיון שהתחיל יצאנתו היה ראוי להשלים
42 המנזן וק"ל רבה ודוקא היבא בעשר וי"א קודש וקרא לשיניהם
43 עשירי מספק אם יש מנזי בעיהם אם לאו וכן יעשה בכל אתר עשר ובהזנחה שלא ישאר
44 עשרה ויצטרפו לנזון אתר:

ולא

מנזן הרהרי שבשמן הנך וההנזן ראוי להשלים ולבא לכלל מעשר ואמרין בכבורות ורבי מייחנן ל"ל מנזן הרהרי פטור ואותן שבתוך הדין מטרין משום הן המעובר דכל אשר יעבור
תחת השבת אמר רחמנא ולא שעבר כבר וכל חד מינייהו ספק כבר עבר והוא אי"ו ס"ד ספיקא. דאיכא למימר ממה נפשך בעי לעשוירי שמא יעשה כותרה ובמזגה נעשיריהו להנך
דבתוך הדין ממה נפשך כל' ש' שיצאנא אין מעשר שלקח בר חיוב נכרתי הוא כגון שלא יצא אותו חופץ לחובן שפיר קא מעשה. ואי לאו בר חיובא. כגון אתר עשרה שיצאנא הן לחובן
ואין עשירי שלקח מעשרה נפטרין. מן המעשרה. כגון הרהרי. שבשקנה א' ב' ג' ה' בידר טלאים תרבה שהיו ראויין להשלים ופטורין מניה: **דאמר רבא.** בכבורות (דף ט"ו.) מנזן הרהרי
פ"ט היה לו י טלאים ומהך חשב ומת אתר מן שאינו מנזון ומנזון מטרין ושאיון מנזון מעטרפין לנזון אתר שיקולו לו טלאים עד שישנע מנזן הנתון והצטרפם עם אילו עמל המנזון
פטורין מנזון הרהרי וליק' לה מאשר יעבור ולא ששכר עבר דומעבר תחת השבת ולא עלה כידו לעשר שוב אינו מעבירו פעם אחרת כשיקולו לו טלאים לעקר עמל.

1 כסותא. מרזחין. פרש' מיה. מלרזחין בה: ואמר ליה ר' אשעיאל לרבה גרסיתן: **לכפרי**. שם
2 מקום: כי אקא לסורא. כשהיה עובר דרך טורא לירק לכפרי: **ספק** בכבורות. כגון בהקמה
3 שלקח ואין ידוע אם בכפר כבר אם לא: **אתר** כבור א"ת. כגון שהפילה אבן לפני ספק
4 דבר הפוסט בכבורה ספק רוח הפילה והבא אתריו כבור: בין **נפאלין**. כגון פטר המזור.

5 **המוציא מתבירו** כ"ו. ס"ד אם ביד ישראל כ"ו
6 הוי מוציא מתבירו ועליו היראה אבא תקפה
7 כהן ושתיק ישראל והדר צוח הוי ישראל
8 מוציא מתבירו: **אסורין** מניה **ונבדלה**. ספק
9 שקא קדישה הם: **דקתני** המוציא. משמע בין כהן
10 בין ישראל וכי' לא תקפו. המזור כה הקדש
11 לאסורן בגיזה ונבדלה ש"מ דאת'ל תקפו אין
12 מוציאין אותו מידו דהיימא מקדישת. לעולם
13 איכא ק"ל. גבי כבוד דאפי' תקפו פתן מוציאין
14 אותו מידו מסתמא בחוקת ישראל הן ולעולם
15 הזקן קריי מוציא מתבירו וטעמא דגיזה ונבדלה
16 לא משום דיהא לבחון שום חס בהן דתפשוט
17 מניה להקא דאי תקפו אין מוציאין מידו
18 הקדישה הוי הקדש אלא הכא משום אסור
19 ספק גיזה קדישה וקדישה הכא מאליה שאני
20 שאם כבוד הוא אמלוי קדוש ואיכא לספק

21 כרבי אגל גבי מוטאן דאי קדשה כהא אלא
22 על פיר של זה איכא ק"ל דאפי' לא תמני לומר
23 תקפה אין מוציאין הקדישה כלא תקפה לא הוי
24 הקדש דאין יבול להקדיש ורבי שאינו בשתות:
25 **דקסייע** ק"ל. דגבי ספק בכבורות אם תקפה כהן
26 מוציאין מידו: **הספיקות** לקמן מפרש בספק
27 פרוין פטר המזור דמפרשי עליו טלה לאפקעי
28 איסורא אלא גבי מעצמו שאין צריך להניח לבחון
29 שרמוציא מתבירו ועליו הרהרי ופטורין פטר המזור
30 בר עשורי הוא אם יש לבחון י' פטרי מוריים
31 שנפלו לו בכית אבי מנזון ופטורין עליהם
32 עשרה שיוון ומעשרן והן שלו הקדש ספק פרוין
33 פטר המזור ביד ישראל נכנס לדיע עם שאר
34 טלאים שלו להתעשר ואי נפקא בעשירי ליפוק
35 ואי ס"ד. יש לבחון עד וקביה בו מנזאנא זה אם יצא
36 געשירי פטור ממונו כממונו של כהן: **לפר**. רבה
37 שהזר רבא: אם בר חיובא הוא. אי האי נגרא בר
38 חיובא כהן לעשוירי שפרוין זה לא פרוין פטר

39 המזור שלו הוא הרי יש לו י טלאים ורביי לעשרן שפיר מעשור: **אי** לאו בר חיובא הוא.
40 שפרוין זה של כהן לא פטר ליה מידו דהשענה לאו בני עשורי ניהו: **לאו** מילתא **היא**
41 **דאמר**. ודואי סיעיתא היא למר דאי היה עד וקביה לבחון בני מספק ואשתכח בכל הני
42 טלאים ספק חיובים במעשר ספק אין חיובים מספקין לא הוי צורך לעשויריהו ברשקמתן
43 לעשוירי ממה נפשך דכל ספק חיוב ספק פטור לאו בני עשורי ניהו ואפילו היבא דאיכא
44 למימר ממה נפשך: **קפ"י** אהר מן המניין י' הוי מעשר טלאים התחיל למנות שהיו
45 יוצאים בפמת הדין ועד שלא הגיע לעשרה קפץ אתר מן המניין לחוק הדין ואינו מכירה
46 בולן **פ"ט** בין אותן שבתוך הדין ואפילו הן אלה שיצאנו מטרין (שהם)

47 מנזן הרהרי שבשמן הנך וההנזן ראוי להשלים ולבא לכלל מעשר ואמרין בכבורות ורבי מייחנן ל"ל מנזן הרהרי פטור ואותן שבתוך הדין מטרין משום הן המעובר דכל אשר יעבור
תחת השבת אמר רחמנא ולא שעבר כבר וכל חד מינייהו ספק כבר עבר והוא אי"ו ס"ד ספיקא. דאיכא למימר ממה נפשך בעי לעשוירי שמא יעשה כותרה ובמזגה נעשיריהו להנך
דבתוך הדין ממה נפשך כל' ש' שיצאנא אין מעשר שלקח בר חיוב נכרתי הוא כגון שלא יצא אותו חופץ לחובן שפיר קא מעשה. ואי לאו בר חיובא. כגון אתר עשרה שיצאנא הן לחובן
ואין עשירי שלקח מעשרה נפטרין. מן המעשרה. כגון הרהרי. שבשקנה א' ב' ג' ה' בידר טלאים תרבה שהיו ראויין להשלים ופטורין מניה: **דאמר רבא.** בכבורות (דף ט"ו.) מנזן הרהרי
פ"ט היה לו י טלאים ומהך חשב ומת אתר מן שאינו מנזון ומנזון מטרין ושאיון מנזון מעטרפין לנזון אתר שיקולו לו טלאים עד שישנע מנזן הנתון והצטרפם עם אילו עמל המנזון
פטורין מנזון הרהרי וליק' לה מאשר יעבור ולא ששכר עבר דומעבר תחת השבת ולא עלה כידו לעשר שוב אינו מעבירו פעם אחרת כשיקולו לו טלאים לעקר עמל.

47 **מנזן הרהרי** שבשמן הנך וההנזן ראוי להשלים ולבא לכלל מעשר ואמרין בכבורות ורבי מייחנן ל"ל מנזן הרהרי פטור ואותן שבתוך הדין מטרין משום הן המעובר דכל אשר יעבור
48 תחת השבת אמר רחמנא ולא שעבר כבר וכל חד מינייהו ספק כבר עבר והוא אי"ו ס"ד ספיקא. דאיכא למימר ממה נפשך בעי לעשוירי שמא יעשה כותרה ובמזגה נעשיריהו להנך
49 דבתוך הדין ממה נפשך כל' ש' שיצאנא אין מעשר שלקח בר חיוב נכרתי הוא כגון שלא יצא אותו חופץ לחובן שפיר קא מעשה. ואי לאו בר חיובא. כגון אתר עשרה שיצאנא הן לחובן
50 ואין עשירי שלקח מעשרה נפטרין. מן המעשרה. כגון הרהרי. שבשקנה א' ב' ג' ה' בידר טלאים תרבה שהיו ראויין להשלים ופטורין מניה: **דאמר רבא.** בכבורות (דף ט"ו.) מנזן הרהרי
51 **פ"ט** היה לו י טלאים ומהך חשב ומת אתר מן שאינו מנזון ומנזון מטרין ושאיון מנזון מעטרפין לנזון אתר שיקולו לו טלאים עד שישנע מנזן הנתון והצטרפם עם אילו עמל המנזון
52 פטורין מנזון הרהרי וליק' לה מאשר יעבור ולא ששכר עבר דומעבר תחת השבת ולא עלה כידו לעשר שוב אינו מעבירו פעם אחרת כשיקולו לו טלאים לעקר עמל.

47 **מנזן הרהרי** שבשמן הנך וההנזן ראוי להשלים ולבא לכלל מעשר ואמרין בכבורות ורבי מייחנן ל"ל מנזן הרהרי פטור ואותן שבתוך הדין מטרין משום הן המעובר דכל אשר יעבור
48 תחת השבת אמר רחמנא ולא שעבר כבר וכל חד מינייהו ספק כבר עבר והוא אי"ו ס"ד ספיקא. דאיכא למימר ממה נפשך בעי לעשוירי שמא יעשה כותרה ובמזגה נעשיריהו להנך
49 דבתוך הדין ממה נפשך כל' ש' שיצאנא אין מעשר שלקח בר חיוב נכרתי הוא כגון שלא יצא אותו חופץ לחובן שפיר קא מעשה. ואי לאו בר חיובא. כגון אתר עשרה שיצאנא הן לחובן
50 ואין עשירי שלקח מעשרה נפטרין. מן המעשרה. כגון הרהרי. שבשקנה א' ב' ג' ה' בידר טלאים תרבה שהיו ראויין להשלים ופטורין מניה: **דאמר רבא.** בכבורות (דף ט"ו.) מנזן הרהרי
51 **פ"ט** היה לו י טלאים ומהך חשב ומת אתר מן שאינו מנזון ומנזון מטרין ושאיון מנזון מעטרפין לנזון אתר שיקולו לו טלאים עד שישנע מנזן הנתון והצטרפם עם אילו עמל המנזון
52 פטורין מנזון הרהרי וליק' לה מאשר יעבור ולא ששכר עבר דומעבר תחת השבת ולא עלה כידו לעשר שוב אינו מעבירו פעם אחרת כשיקולו לו טלאים לעקר עמל.

1 **וְלֹא** עֲשִׂירֵי סֶפֶק. אֵין לְמַעֲשֵׂה אִינְטֵרְךָ קָרָא לְמַעֲשֵׂה סִפְקָא כְּדַרְפֵּיךָ בְּמִסְכַּת חוּלִין (דף
 2 כב: ד"ה אינטרך)
 3 **מִפְרִישׁ** עֲלֵינוּ עֲשֶׂרֶה שְׂרִי. מִימֵה דְבִפֵּי דְבִדְבֹרֹת (דף יא. וס) אֲמַרְיָה דִּי אֶדְרָךְ פּוֹטֵר
 4 כְּמֵה פְטֵרֵי חֲמוּרִים וְמוֹר צִרְךָ עֲשֶׂרֶה שְׂרִים וְתוּ מָא קָא שְׂמַעֲמֵךְ לְן מוֹנִי' הֵיא
 5 הַסְּפִיקוֹת נִבְגְּסִים לִדְרִי' לְהַתְעֵשֶׂר וְלִן כּוֹן דְּאָמַר
 6 מַעֲשֵׂר מֵהוּ צִרְךָ לְהַסְמִיעֵנוּ עֲדוֹן שְׂלוֹ פִּשְׁטָא
 7 כּוֹן דְּמַעֲשֵׂר דְתוּ שֵׁל אִילוֹהֵי דִּי שֵׁל כְּתוּן לֹא
 8 הֵיךְ מַעֲשֵׂר דְּרִיבֹה לְדוֹ כְּלִיקוֹן תִּשְׁמַע (ספ דף גה)
 9 לְדִקְלֵת וְתִתְקִין לוֹ בְּמִתְנֵה פְטוּר וְאִי מְקִיל דִּיאַעֲנִי
 10 דְּמַעֲשֵׂרן עֲרִידִין הֵם שְׂלוֹ פִּשְׁטָא דְּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה
 11 שֵׁל בְּעִלְמִים הֵיא

12 **מִנְיוֹ** ר' אבהו והשאר בשבתה. נראה ולא
 13 גרסי' והשאר דאף במה שידו מנעת
 14 ישבע כיון דהקנה השבתה שלא. וזאת אדם חוזק
 15 וחוקק מנעת. וזו ישבע אף במה שידו חופס אמלל
 16 מקום שפיר משקח כמאן דבבקן מאי דתפיס כמאן
 17 דתפיס דמי כיון דהקני לאושרי שבתה נוטל כל מה
 18 שהוא חופס אמילו יותר ממונעה השבתה היא
 19 כשבכל השענה והמנה התקנה.

20 **אם** יבול לתקן. נראה דאם היתה קנה פתוחה
 21 בשעת שקמו לן ליהד ונשארה המשיחה לא
 22 בקנה וקנה קנה. וזה בריוח שאם מושרת המשיחה לא
 23 יוכל להביאו אצלו שאנת מנורשת שהרי להביאו
 24 בקנה קודם ששפצה קנה היה יכול להביאו אצלו
 25 והתפציה לא משקח כמאן דבבקן מאי דתפיס כמאן
 26 מעל גבי קרקע דאנה מנורשת ולא קרין בה
 27 ונתן בקנה הקני דאקמנו אנו יבול להביאו
 28 אצלו דמנורשת כגון שותקה וזה קפצה הוא
 29 מתב בקנה כל כך בריוח שאם מושרת המשיחה לא
 30 יביא הנוט אצלו ויה (גמז פירש אמ הנוט כבר כל
 31 כך שאם רוצה למשוך הנוט אליו חתנת המשיחה
 32 מנורשת ומיירי בקנה פתוחה ולא קפצה ולא
 33 עשיתה שום דבר.

1 **אֵלֶּא** מֵאִי אִית' לָךְ לְמִימְרֵי. לֵמֵה לֹא חִיבִידוּהוּ לְעֵשֶׂר מִמֵּה נִשְׁרֵי' וְדִמֵּי. הַצִּרְךָ הַכְּתוּב
 2 לְעֵשֶׂר וְהוּ לֹא הַצִּרְךָ אֵת הַסֶּפֶק וְכָל עֲשִׂירֵי שִׁבְכָאן סֶפֶק תוּן שְׂאִפִי יָצָא הַפְטוּר
 3 בְּחִמְשֵׁי שׁוֹב אֵין אֵין עֲשִׂירֵי קָרִי עֲשִׂירֵי אֵלֶּא תִּשְׁעִי הַסְּפִיקוּר אִינוּ כּוֹן הַמִּנְקֵי מֵאִי סִפְקוֹת.
 4 דִּאֲרָן לְבַשֵׁי הַסְּפִיקוֹת נִבְגְּסִין לִדְרִי' לְהַתְעֵשֶׂר. **כַּמֵּן** מִדּוֹן פְּטֵר הַמּוֹר. עֵלֶה שְׂהַפְרֵשׁ עַל
 5 סֶפֶק פְּטֵר תְּמוֹר שְׂאִפְלוֹ הַפֵּר תְּמוֹר וְדִאי אֵין
 6 בְּעֵלֶה וְהוּ לֹא מִדּוֹן מִשְׁנֵי קִדּוּשֵׁה. עֲשֶׂרֶה שְׂרִין
 7 לְאֶסְפְּרֵי אִינְטֵרְיִדוֹ לְמַשְׁרֵי דְלֹה עֲבִידוֹהֵי עֻקְבָא
 8 הָךְ בִּי רַב הַסְּדָא וְרַב הַסְּדָא בִּי רַב הֵוֹא. מִשְׁרֵי
 9 הָךְ וְהוּ וְרַב הַסְּדָא וְרַב הַסְּדָא הֵוֹא לְפִנֵּי
 10 רַב הֵוֹא. שְׂאִינוּ יָבֹל לְהוֹצִיא כּוֹ. וְהֵיא נִמֵּי
 11 הַחֻקִּין לִיה דִּאֵין יָבֹל לְהוֹצִיא בְּדִרְבִּין שְׂאֵין
 12 רָאִיָּה בְּדָךְ אֵין הַקְּדִישׁ קִדּוּשֵׁה. הָא יָבֹל
 13 לְהוֹצִיא כּוֹ. בְּחִמְשֵׁי שְׂאִינוּ בִּרְשׁוּתֵהוּ. וְהָא סָבֵל
 14 וְגִלְהֵי כּוֹלִין לְהוֹצִיא בְּדִרְבִּין הֵוֹא. בְּסִפְסוּתֵהוּ
 15 מִשְׁפָּלִין. כְּגוֹן גִּימִי: מִקְרָעֵי. דְכָל הֵיבָא
 16 דִּיאִתִּיהּ בְּשׁוּרֵת קָרִי' קִימָא דְקָרָעֵי אִתֵּי גִנְלָה
 17 וְשִׁפּוּר פִּשְׁטָאן מֵהָא דִּאי וְהוּ לִיה רָאִיָּה עֵלֶה
 18 הַקְּדִישׁ וְהַקְּדֵשׁ בִּי מִפְּרָא. מִאֲרָךְ יִשְׂרָאֵל: מִתּוּן
 19 לִיה. מִרְאָה בִּיאַעֲטוּתֵיהּ כְּלִפֵּי מַעֲלֵה' בְּכִרְשׁוּתֵהּ
 20 בְּגִדְדִין בְּלִשְׁתֵּי רֵאשִׁי שְׂרִירֵין בְּחִינֵי ש"מ
 21 מִחֻקְתֵּיהּ עַד מִקּוֹם שִׂדוּ מִנְעַת קָרִי לֹה הֵיא
 22 סוּרְרָא. שֵׁל קוֹנֵה שְׂקוּנֵיהּ בּוֹ קָרָעֵי כּוֹן דְּתִפִּיס
 23 בִּיה. מִקְבָּה שֵׁל עַל שֵׁל שְׂרִירֵיהּ בִּיה וְשִׁלְפָא אִתֵּי
 24 נַעֲלוֹ וְתוּן לְרַעֲוֵה: דְּכִסָּוֵן דְּפִי. וְהֵינֵה
 25 מִקְבָּה וְהַפְּטֵר נִקְבָה בּוֹ לְלוֹמַךְ וְהָא נִקְטֵי שֵׁל
 26 עַל שֵׁל דְכָל בַּעֲלֵן בְּכֹחֵיהּ רִוּחַ וְהוּ נַעֲלוֹ וְכִד
 27 מִשְׁלֵשׁ אֲבָשֶׁל עַד כּוֹן הֵוֹא בִּירְאִשְׁכּוֹן גַּבִּי
 28 טוֹמָאָה. נִם בְּרָה. שְׁתַּנּוּ לֹה וּמִשְׁתִּיהּ. שְׂקֵשׁוּר
 29 כֵּה בִירֹם אֵם שֵׁל כַּח בִּיאוּתוֹ חֵטִי יִסְבֹּל לְתַקֵּן
 30 לֵט מִדְּרֵי וְלִהְבִּיאֵהוּ אֲצִלוֹ אִתֵּי מְנוּשֶׁתֵהּ. אִתֵּי
 31 לֹא נִתְעָה אִתֵּי. הַבְּרִילָה שְׂאִינוּ
 32 מְנוּבְּלִים לֹה מִקּוֹ וְחִרֵי אֲנִידִים הֵם בְּחֵטֵי לֹה אֵם
 33 הָרָחֵק טְלִית מוּחֲבָת. כְּלוֹמֵר אִפִּילוֹ הֵיא מוּחֲבָת
 34 חוֹלְקִים: פְּלוֹג כּוֹ. לְרוֹחֵבֶה וְיֵהָא הַתָּבֵל לֹאֲרֵךְ
 35 מִתּוֹ: קָא שְׂמַעֲנֵךְ דִּי דִּאֵל כּוֹ פְּלוֹג. לְאוּרְבָּה
 36 שְׁנֵים אִירֻקִים בְּשִׁמְרֵה. הַמְלִיחָה הַלְהֵה: שֵׁלְךָ הוּא
 37 וּפְרַעְיֵתִי לֹה. וְהַחֲרִיתִי לִי מִמֵּנֵי נִפְלֵ: וְהַיָּבֵים
 38 תִּשְׁמַר: מִחוּמֵיהּ. סִידֵר דְּכִבִּי קָאמֵר אֵם הַקְּדֵשׁ
 39 כְּשֵׁר שְׂקִימְהוֹה וְחֻמְיֵיהּ לוֹמֵר כַּתֵּב דִּינֵיהּ הֵיא
 40 הֵיא רִיבֵהּ בְּחֻקְתֵיהּ נִפְלֵ הַשִּׁיב לִדְ מִדּוֹן. מִשְׁרֵי
 41 דְּכִבִּי קָאמֵר אֵם כִּנְיָא דִּין לֹא יִוצִיא אֹתוֹ
 42 עֲלִמְתֵי מִדִּי דִּין וְלִקְוֵן פִּרְךָ מֵאִי שְׂאֵן דִּין
 43 מֵאִשְׁרֵי דְעִלְמָא: וְגַבִּי לִי מִלְחָה בְּחִינֵי. בְּחִמְשֵׁי
 44 בְּסִפְקֵיהּ. כְּכַתּוּב בּוֹ דְּהַפֵּס קִינָא כְּכֵר בְּבִד
 45 וְהַעֲרִי עוֹרִים עַד חִמְתִּמ: דָּן וְכֹחֵבֵן דְּרִיבִין בּוֹ
 46 שְׂקָא דָּן נִפֵּן קְרָמָא וְאֶסְחִידוֹ פְּלוּגֵי וְעוֹלֵי עַל
 47 חִמְתִּמ: דִּיחִירֵי וְאֶסְרִידוֹ וְקִימְהוֹ כְּדוּתֵיהּ: הַשִּׁיב
 48 עֲלֵמָא לִי' דְּחֻלְקוֹ. דִּיבֵי דִיבֵי אִמְרִין דְּחֻקִּים מִשְׁרֵי
 49 בְּחוּמֵיהּ לֹא לְמַנְבִּי מִלּוֹה כְּלוֹ קָאמֵר אֵלֶּא
 50 לְמַנְבִּי פְּלִגֵּיהּ וּפְלוּגֵיהּ בְּשִׁאֵנוּ מִקְּדֵים רַבִּי
 51 קָבֵר אַף עַל פִּי שְׁחִלוֹ מוּדָה לִיה שְׂקָבֵה שְׂרִי
 52 וְהוּ לֹא מַנְעַת צִרְךָ הַמְלִיחָה לְקִימְוֵי מִשְׁרֵי
 53 וְאִפִּילוֹ הַשִּׁיב בְּיָדוֹ נֶאֱמַן הִלּוּה לומר פְּרַעְתִּךָ
 54 דְכָל וְנֵן שְׂאִינוּ מִקְּדֵים מֵאֵן קָמְשִׁיר לִיה שְׂקָא
 55 לֹה שְׂמוּדָה לֹה שְׂקָבְתָהוּ אֵלֶּא אִמֵר פְּרִיעֵי אֲבָל מִשְׁהַשְׁטֵר מוּחֲקֵן עַל פִּי עֲרִידִין אֵין הִלּוּה נֶאֱמַן לומר פְּרַעְתֵי הֵלְכֵךְ הוּ שְׂעִינֵיהֶם מוּחֲקֵים אֵם מִקְּדֵים לִיה מִלּוֹה בְּעוֹדֵת וּמוֹשִׁי לִיה שְׂקֵר מַעֲלִיא
 56 אֵין חִלּוֹה נֶאֱמַן בְּמִצְרֵיהּ אֵלֶּא עַל דִּי חוּקָה הוּ שְׂאִרְדוֹ בּוֹ וְחִירֵי הוּא כְּשִׂאָר מִצְרֵיהּ וּפְלוּגֵי: וְאִי לֹא פְּלוּגֵי. שְׂאִפְלוֹ בּוֹלֵד בִּידֵי הַמְלִיחָה נֶאֱמַן חִלּוֹה לומר פְּרַעְתֵי:

מאי
 מאי

1 **אֵלֶּא** מֵאִי אִית' לָךְ לְמִימְרֵי. לֵמֵה לֹא חִיבִידוּהוּ לְעֵשֶׂר מִמֵּה נִשְׁרֵי' וְדִמֵּי. הַצִּרְךָ הַכְּתוּב
 2 לְעֵשֶׂר וְהוּ לֹא הַצִּרְךָ אֵת הַסֶּפֶק וְכָל עֲשִׂירֵי שִׁבְכָאן סֶפֶק תוּן שְׂאִפִי יָצָא הַפְטוּר
 3 בְּחִמְשֵׁי שׁוֹב אֵין אֵין עֲשִׂירֵי קָרִי עֲשִׂירֵי אֵלֶּא תִּשְׁעִי הַסְּפִיקוּר אִינוּ כּוֹן הַמִּנְקֵי מֵאִי סִפְקוֹת.
 4 דִּאֲרָן לְבַשֵׁי הַסְּפִיקוֹת נִבְגְּסִין לִדְרִי' לְהַתְעֵשֶׂר. **כַּמֵּן** מִדּוֹן פְּטֵר הַמּוֹר. עֵלֶה שְׂהַפְרֵשׁ עַל
 5 סֶפֶק פְּטֵר תְּמוֹר שְׂאִפְלוֹ הַפֵּר תְּמוֹר וְדִאי אֵין
 6 בְּעֵלֶה וְהוּ לֹא מִדּוֹן מִשְׁנֵי קִדּוּשֵׁה. עֲשֶׂרֶה שְׂרִין
 7 לְאֶסְפְּרֵי אִינְטֵרְיִדוֹ לְמַשְׁרֵי דְלֹה עֲבִידוֹהֵי עֻקְבָא
 8 הָךְ בִּי רַב הַסְּדָא וְרַב הַסְּדָא בִּי רַב הֵוֹא. מִשְׁרֵי
 9 הָךְ וְהוּ וְרַב הַסְּדָא וְרַב הַסְּדָא הֵוֹא לְפִנֵּי
 10 רַב הֵוֹא. שְׂאִינוּ יָבֹל לְהוֹצִיא כּוֹ. וְהֵיא נִמֵּי
 11 הַחֻקִּין לִיה דִּאֵין יָבֹל לְהוֹצִיא בְּדִרְבִּין שְׂאֵין
 12 רָאִיָּה בְּדָךְ אֵין הַקְּדִישׁ קִדּוּשֵׁה. הָא יָבֹל
 13 לְהוֹצִיא כּוֹ. בְּחִמְשֵׁי שְׂאִינוּ בִּרְשׁוּתֵהוּ. וְהָא סָבֵל
 14 וְגִלְהֵי כּוֹלִין לְהוֹצִיא בְּדִרְבִּין הֵוֹא. בְּסִפְסוּתֵהוּ
 15 מִשְׁפָּלִין. כְּגוֹן גִּימִי: מִקְרָעֵי. דְכָל הֵיבָא
 16 דִּיאִתִּיהּ בְּשׁוּרֵת קָרִי' קִימָא דְקָרָעֵי אִתֵּי גִנְלָה
 17 וְשִׁפּוּר פִּשְׁטָאן מֵהָא דִּאי וְהוּ לִיה רָאִיָּה עֵלֶה
 18 הַקְּדִישׁ וְהַקְּדֵשׁ בִּי מִפְּרָא. מִאֲרָךְ יִשְׂרָאֵל: מִתּוּן
 19 לִיה. מִרְאָה בִּיאַעֲטוּתֵיהּ כְּלִפֵּי מַעֲלֵה' בְּכִרְשׁוּתֵהּ
 20 בְּגִדְדִין בְּלִשְׁתֵּי רֵאשִׁי שְׂרִירֵין בְּחִינֵי ש"מ
 21 מִחֻקְתֵּיהּ עַד מִקּוֹם שִׂדוּ מִנְעַת קָרִי לֹה הֵיא
 22 סוּרְרָא. שֵׁל קוֹנֵה שְׂקוּנֵיהּ בּוֹ קָרָעֵי כּוֹן דְּתִפִּיס
 23 בִּיה. מִקְבָּה שֵׁל עַל שֵׁל שְׂרִירֵיהּ בִּיה וְשִׁלְפָא אִתֵּי
 24 נַעֲלוֹ וְתוּן לְרַעֲוֵה: דְּכִסָּוֵן דְּפִי. וְהֵינֵה
 25 מִקְבָּה וְהַפְּטֵר נִקְבָה בּוֹ לְלוֹמַךְ וְהָא נִקְטֵי שֵׁל
 26 עַל שֵׁל דְכָל בַּעֲלֵן בְּכֹחֵיהּ רִוּחַ וְהוּ נַעֲלוֹ וְכִד
 27 מִשְׁלֵשׁ אֲבָשֶׁל עַד כּוֹן הֵוֹא בִּירְאִשְׁכּוֹן גַּבִּי
 28 טוֹמָאָה. נִם בְּרָה. שְׁתַּנּוּ לֹה וּמִשְׁתִּיהּ. שְׂקֵשׁוּר
 29 כֵּה בִירֹם אֵם שֵׁל כַּח בִּיאוּתוֹ חֵטִי יִסְבֹּל לְתַקֵּן
 30 לֵט מִדְּרֵי וְלִהְבִּיאֵהוּ אֲצִלוֹ אִתֵּי מְנוּשֶׁתֵהּ. אִתֵּי
 31 לֹא נִתְעָה אִתֵּי. הַבְּרִילָה שְׂאִינוּ
 32 מְנוּבְּלִים לֹה מִקּוֹ וְחִרֵי אֲנִידִים הֵם בְּחֵטֵי לֹה אֵם
 33 הָרָחֵק טְלִית מוּחֲבָת. כְּלוֹמֵר אִפִּילוֹ הֵיא מוּחֲבָת
 34 חוֹלְקִים: פְּלוֹג כּוֹ. לְרוֹחֵבֶה וְיֵהָא הַתָּבֵל לֹאֲרֵךְ
 35 מִתּוֹ: קָא שְׂמַעֲנֵךְ דִּי דִּאֵל כּוֹ פְּלוֹג. לְאוּרְבָּה
 36 שְׁנֵים אִירֻקִים בְּשִׁמְרֵה. הַמְלִיחָה הַלְהֵה: שֵׁלְךָ הוּא
 37 וּפְרַעְיֵתִי לֹה. וְהַחֲרִיתִי לִי מִמֵּנֵי נִפְלֵ: וְהַיָּבֵים
 38 תִּשְׁמַר: מִחוּמֵיהּ. סִידֵר דְּכִבִּי קָאמֵר אֵם הַקְּדֵשׁ
 39 כְּשֵׁר שְׂקִימְהוֹה וְחֻמְיֵיהּ לוֹמֵר כַּתֵּב דִּינֵיהּ הֵיא
 40 הֵיא רִיבֵהּ בְּחֻקְתֵיהּ נִפְלֵ הַשִּׁיב לִדְ מִדּוֹן. מִשְׁרֵי
 41 דְּכִבִּי קָאמֵר אֵם כִּנְיָא דִּין לֹא יִוצִיא אֹתוֹ
 42 עֲלִמְתֵי מִדִּי דִּין וְלִקְוֵן פִּרְךָ מֵאִי שְׂאֵן דִּין
 43 מֵאִשְׁרֵי דְעִלְמָא: וְגַבִּי לִי מִלְחָה בְּחִינֵי. בְּחִמְשֵׁי
 44 בְּסִפְקֵיהּ. כְּכַתּוּב בּוֹ דְּהַפֵּס קִינָא כְּכֵר בְּבִד
 45 וְהַעֲרִי עוֹרִים עַד חִמְתִּמ: דָּן וְכֹחֵבֵן דְּרִיבִין בּוֹ
 46 שְׂקָא דָּן נִפֵּן קְרָמָא וְאֶסְחִידוֹ פְּלוּגֵי וְעוֹלֵי עַל
 47 חִמְתִּמ: דִּיחִירֵי וְאֶסְרִידוֹ וְקִימְהוֹ כְּדוּתֵיהּ: הַשִּׁיב
 48 עֲלֵמָא לִי' דְּחֻלְקוֹ. דִּיבֵי דִיבֵי אִמְרִין דְּחֻקִּים מִשְׁרֵי
 49 בְּחוּמֵיהּ לֹא לְמַנְבִּי מִלּוֹה כְּלוֹ קָאמֵר אֵלֶּא
 50 לְמַנְבִּי פְּלִגֵּיהּ וּפְלוּגֵיהּ בְּשִׁאֵנוּ מִקְּדֵים רַבִּי
 51 קָבֵר אַף עַל פִּי שְׁחִלוֹ מוּדָה לִיה שְׂקָבֵה שְׂרִי
 52 וְהוּ לֹא מַנְעַת צִרְךָ הַמְלִיחָה לְקִימְוֵי מִשְׁרֵי
 53 וְאִפִּילוֹ הַשִּׁיב בְּיָדוֹ נֶאֱמַן הִלּוּה לומר פְּרַעְתִּךָ
 54 דְכָל וְנֵן שְׂאִינוּ מִקְּדֵים מֵאֵן קָמְשִׁיר לִיה שְׂקָא
 55 לֹה שְׂמוּדָה לֹה שְׂקָבְתָהוּ אֵלֶּא אִמֵר פְּרִיעֵי אֲבָל מִשְׁהַשְׁטֵר מוּחֲקֵן עַל פִּי עֲרִידִין אֵין הִלּוּה נֶאֱמַן לומר פְּרַעְתֵי הֵלְכֵךְ הוּ שְׂעִינֵיהֶם מוּחֲקֵים אֵם מִקְּדֵים לִיה מִלּוֹה בְּעוֹדֵת וּמוֹשִׁי לִיה שְׂקֵר מַעֲלִיא
 56 אֵין חִלּוֹה נֶאֱמַן בְּמִצְרֵיהּ אֵלֶּא עַל דִּי חוּקָה הוּ שְׂאִרְדוֹ בּוֹ וְחִירֵי הוּא כְּשִׂאָר מִצְרֵיהּ וּפְלוּגֵי: וְאִי לֹא פְּלוּגֵי. שְׂאִפְלוֹ בּוֹלֵד בִּידֵי הַמְלִיחָה נֶאֱמַן חִלּוֹה לומר פְּרַעְתֵי:

מאי
 מאי

1 **מאי** שניא ליה דין. לטפריס דגרסי בטורא ותיבי דמי כגון דכתבו ביה הנפק השתא לא
 2 דע דנפל ליה דין דתינו הנפק אלא כבוד דתינו שהדין מצאו ולכך בעי גמי שניא
 3 דין מאיש אתר לטפריס ולא גרסי כתיב גרסי ותיבי דמי כגון דכתבו ביה הנפק דיע שפיר
 4 השתא דנפל ליה דין תינו שכתבו בו הנפק ומבעיא ליה מאי שניא כתוב בו הנפק ולא
 5 יוציא לעולם הלא אמ אין כתוב בו הנפק נראה

6 **דביש** שניא לא יוציא עולמא דאיבא דאיבא קמימר
 7 שקנו כהב ללות לא ליה ומשני ולא מיבעיא
 8 קאמר:

9 **בגמין** שהבעל מודה תיור לאשה. ולא דיישינן
 10 לקמינא ולכיא ומיחיש לשקנו כהב בנין
 11 ולא נשא דע תשרי דמנה ומתנים מעטעדי מן
 12 האירוסין אפי בלא כתובה דאירוסין קלא אית ליה
 13 ולקודם אירוסין ליבא למיחיש דכתב ליה ותוספת
 14 נמי לאביי דאמר עדין בחתומין וכן לא איש ור'
 15 אסי עמיד שכתוב ליה:

16 **הדיישין** לשתי כתובות וכלאו איפוך לא
 17 מצי לאוקמא דרבי יוסי תיש
 18 לשתי כתובות דאיב עודה תחת בעלה אמאי
 19 תיור לאשה כשאין הבעל מודה.

20 **מחולקת**. פרשי דתינו תיורקא קאמר
 21 רשב"ג והדין עמו שלא רצה
 22 לפרש שולקת דרבי ורשב"ג משום דתיבי קאמר
 23 אכל אהך ארוק בטופס בו משמע ודחם לא פליגי
 24 וחד אינו דבם אש עם אמא מוקים לא שקיל לרבי
 25 מדי:

26 **דאית** ביה זמן כמה שיה. פרשי דמעות וזהו
 27 ומללה לא שיימינן דכתביב נמי משתא
 28 אחרונה בטופס הוא עיקר דרגון (כ"ב דף ססה)
 29 כתוב ובו למלמעלה מנה בו ותימה הא אין
 30 למדיין משתיה אחרונה ולכך עושין חזרת השטר
 31 ומתיני דכתוב למלעלה מנה לא מיירי בשניה
 32 אחרונה וגם פי' דבעדים לא שיימינן דרשב"ג
 33 אית ליה מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו
 34 ופירושו מימה דאם חשב אותו בטופס כהשטר
 35 עדים כאילו יש לו שטר בלא עדים איכ"ש רשב"ג
 36 נמי לא איש וזהו דקבר דאין צריך לקיימו מימי
 37 כשאין כולל עדי תחיתה פסול ועוד כמה עדין
 38 תורף מטופס כך השטר פסול בלא טופס כהשטר
 39 בלא תורף אלא נמוקא אפי' שיהא אתח מן השטר
 40 הוא פסול אלא דאי יש לומו דבמה שהשטר
 41 נפקל אין שטר כך השטר שטופס שיהא אתח
 42 הטופס כמו טופס ליה ומלוח ומעות ועדים
 43 והשטר אינו כשר בלא זה כמו בלא זה אבל זמן
 44 שהשטר כשר בלא זה זמנו שמוך כמה שיה
 45 ובירושלמי יאבא אר' אלעזר הכל חולץ אהו מן
 46 שטופס עדים ופליגי אנמי שלטו דמוכדי זמן
 47 וסובר דעדי מסירה כרתי והשטר כשר בלא עדי
 48 תחיתה ושמוך כמה שיה שאין עדין לחזור אתר
 49 עדי מסירה וליה ליה הוחא ולישא דג'פ' ב'ב' דף
 50 קט) דקבר רשב"ג עדי תחיתה כרתי: **והחולקין**
 51 נמי לרמי. ואין חולקין את החוב כמו שכתוב
 52 בשטר אלא כמו שישנה לו למגור מה יפרע החצי
 53 דאי לא תימא הכי אפי' חצי החוב ממש גבי טלית

54 מן חולקין ממש הא אפסדה ולא גרסי' לא דספקין לשטר דאיכ' מה מביא מטלית אדרבה בטלית אם יחזקנו לשנים אין פסידא כל כך ואם יתורף השטר לא ישנה לכלום ועוד דפשיטא
 55 הוא דלא יתרוק השטר לשנים דאוקמינא לעיל פלוגתא דרבי ורבי שמעון כן מגילא במודה בשטר שכתבו אלא בדפרשיה:

1 **מאי** שניא ליה דין. מאיש אתר הכי קאמר ואחר. שאינו לא ליה ולא מלוח: **שפצא** שפיר
 2 שפצל. כבר ליה הדין ומאי ניהו דך נפילה דכתביב ביה הנפק: לא ויצאוהו מניה. לא ליה
 3 ולא מלוח עדה שקיבא אלהה וא עדים שקראו מיד מני נפל. **לפירעון**. שקנו אמת טוען הלוח
 4 שפרעה: ורבי יוסי' לא תיש לפירעון. דמאן דמחזרי ליה שפרע לאלתר ותייר ביה

5 לקודמו ולא משניה ליה. **שפצעל** מודה. שלא נתן
 6 לה כתובתה: אין הפעל מודה. **אמר** פרעתי
 7 ומייד נפלי עודה תחת בעלה. שלא גרשה: **תיור**
 8 לאשה. דלא עבדי איניש ליתן כתובה קודם
 9 וירושלמי צרי' אתפסא. מעות עצורות או כספים
 10 מסר לה ליתור דכתובה כשנשאא ו לאיתר
 11 מכאן שלא יתירוהו ירושים אם התאלמן:

12 לעולם איפוך קמייתא. דקשיא לך ודרבנן
 13 אדרבנן לא תיקשי דשמיניהו דרבנן דכתובה
 14 לאו משום דיישינן לפירעון דמאן דפרע
 15 ואיתר ליה שקרא לאלתר שטר ליה אלא משום
 16 דיישינן לשתי כתובות שקנו חזר וכתב לה
 17 כתובה אחרת שניה לאחר שפצלה זאת מודה
 18 וזאן הבעל מודה דקתיי לאו באומר פרעתי אלא
 19 באומר לא תחזרו לה שיש בידה אחרת ותוציא
 20 על ירושה שטר אתר שטר מחולקת. האי תיורק
 21 דקאמר ר'ש' (ב"ג) דמשמע חולקין בשוה כך
 22 שעתיה משום ר' יודן ב"ר כהנא ונראה בעיני:
 23 ושניהם אידיקם בלומי או שניהם
 24 אוציקן בתורף ותורף ילידי של שטר מקום הלוח
 25 והמלוח והמעות והזמן טופס שאך כל לשון

26 השטר: זה נוסף בו'. דמאי דקפיס דידה הוא
 27 דקתיי לעיל זה נוסף על מקום שידן מנעת בו'
 28 ולקמן מפרש למאי מבעי ליה ואפי' אהך ארוק
 29 ב' בתמיה: ותיא גמא עדי מקום שידן מנעת.
 30 ש'ל' דקאי תורף ב' פעמי. תור אמר תרא ועד
 31 אמר תרא ולא פליגי לרבי. מעללן כדמיא במה
 32 תורף יפה מן הטופס: **שטרא** דאית ביה זמן כמה
 33 איהו. ותורף עדיף מטופס דאית ביה מקום טופס
 34 דאית שם המלוח והלוח והמעות ככתובין אף
 35 בטופס שצריך לחזור מעניינו של שטר בשיטה
 36 אחרונה הוא עיקר בדרגון (כ"ב דף ססה) כתוב
 37 בו למלמעלה מנה ומלמטה מתנים: למלמעלה
 38 מתנים ומלמטה מנה הכל חולץ אתר התחתון
 39 אבל זמן לא מייחד ואי משום תחיתה עדים
 40 דאית דמעות הטופס אית ליה לרשב"ג מודה
 41 בשטר שכתבו זמן אין צריך לקיימו והאי מודה
 42 שכתבו הוא:

דחויא
 1 **מאי** שניא ליה דין אמר רבא הכי קאמר ואחר שפצא
 2 שטר שפצל ליה דין ותיבי דמי דכתב ביה הנפק לא
 3 ויצאו עולמית ולא מיבעיא לא פתב ביה הנפק
 4 דאיבא למימר פתב ללות ולא ליה אלא אפי' פתב
 5 ביה הנפק דמוקים לא תיור דתיישין לפירעון ורבי
 6 יוסי אומר הרי הוא בהוקתו ולא תיישינן לפירעון
 7 ולא תיש ר' יוסי לפירעון והתניא מצא שטר כתובה
 8 בשוק בגמין שהבעל מודה תיור לאשה אין תבעל
 9 עודה לא תיור לא ליה ולא ליה רבי יוסי אומר
 10 עודה תחת בעלה תיור לאשה נתארמלה או
 11 נתגרשה לא תיור לא ליה ולא ליה איפוך נפל ליה
 12 דין לא ויצאו עולמית דברי רבי יוסי וחכ"א הרי
 13 הוא בהוקתו אי הכי קשיא דרבנן אדרבנן שטר
 14 כתובה כולה רבי יוסי וחסורין מחסרה והכי קתיני אין
 15 תבעל מודה לא תיור לא ליה ולא ליה בוד'
 16 שנתארמלה או שנתגרשה אבל עודה תחת בעלה
 17 תיור לאשה שר' אומר עודה תחת בעלה תיור
 18 לאשה נתארמלה או שנתגרשה לא תיור לא ליה
 19 ולא ליה רב פפא אמר לעולם לא תיור רבי יוסי
 20 דרביריה דרבנן קאמר להו לדידי איפוך נתארמלה
 21 או נתגרשה נמי לא תיישינן לפירעון דרבינו אוזי' לא
 22 מיתה בעודה תחת בעלה דתיור לאשה דלאו בת
 23 פירעון היא ואמרו ליה רבנן אימור צרי' אתפסא
 24 רבינא אמר לעולם איפוך קמייתא וטעמא דרבנן
 25 הכא משום דתיישין לשתי כתובות ורבי יוסי לשתי
 26 כתובות לא תיש אמר רבי אלעזר מחולקת
 27 בששניהם ארוקים בטופס ושניהם בתורף אבל אהך
 28 ארוק בטופס ואהך ארוק בתורף זה נוסף מטופס וזה
 29 נוסף לתורף ור' יוחנן אמר לעולם חולקין ואפילו אהך
 30 ארוק בטופס ואהך ארוק בתורף והתניא זה נוסף
 31 עד מקום שידן מנעת לא צריבא דקאי תורף ב'
 32 מציעי אי הכי מאי למימרא לא צריבא דמקרב לנבי
 33 דאל' מאי חיות דפלת הכי פלוג הכי א"ל רב אהא מודפתי לרבינא לרבי אלעזר דאמר
 34 זה נוסף מטופס וזה נוסף לתורף למה ליה וכי לצויר ע"פ צלותיהו הוא צריך א"ל לרמי דאמר
 35 הכי שטרא דאית ביה זמן כמה שוי תולית ביה זמן כמה שוי בשטרא דאית ביה זמן נבי
 36 ממשעבדי ואידך לא נבי ממשעבדי תיב ליה היאך דביני ביני ויחלוקו נמי דאמרן לרמי
 37 דאי לא תימא הכי שנים אוחזין בטלית הכי נמי דפלקי הא אפסדהו הא לא קשיא

בבא מציעא. שנים אווזין – פרק ראשון דף ח עמוד א – מתוך מהדרות "אבן ישראל – שטיינזולץ" קלעט תוספות

דְּהוּיָא לְבַנֵּי מַלְכִּים. לְבָנִים עֲטִיבִים וְאֵת אֹרְחָהּ. מִתְּנִי דְקָרְתָּהּ שְׁנַיִם שְׁהַגְבִּירוּ מִצִּיאָהּ קִיאָהּ וְחִלְקוּהָ וּשְׁמַנְהָ מִגְּבִייהָ לְדַעַת שִׁיקָהּ בַּהּ חִבְרוּ חֲצִיָּהּ ש"מ הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ כִּי וּלְקַטְיָה פְּרִיךְ דִּיקָא דְרַמְיָ בַּר קִמָּא מְהִיבָא מֵאִוִּזוּ בְּכָא מְמַשְׁתָּהּ הוּא לְמַר כֵּן וְלֹא יִקְנֵה לֹא זֶה וְהוּא זֶה. וְכֵן הִרְחִיב וְהִטְעֵמָה מְרִיבִים לְעוֹלָם אִימָא דָּךְ לֹא קִנְה חִבְרוּ. הִיבָא דְמַגְבִּייהָ לֹא נִחְבְּוּן לְקוּטָה בַּר בְּלֹחַ וְעִטְקָא אִמְרֵי לְקִנְוִן (דף י)

דְּדִירָה רִפְסָה לְבַעֲלִיל רְבוּחַ מְבִיקִים בִּי. וְהִבָּא. דְקָרְתָּהּ 1
בְּמִיתָנִי שְׁנַיִם שְׁהַגְבִּירוּ מִצִּיאָהּ קִנְוִן מִזְבִּי 2
לְנַפְשֵׁיהּ זְבִי נִמְי לְחֲבֵרֵיהּ תַּרְעֵ. דַּאֲפִי אִמְרֵ לֹא 3
קִנְה חִבְרוּ הִיבָא דְמַגְבִּייהָ מוֹלֵה לְדַעַת חִבְרוּ 4
הִבָּא דְהַגְבִּייהָ לְעַצְמָהּ וְלְחֲבֵירוֹ קִנְי מִשּׁוּם מַגּוֹ: 5
פְּטוּרֵ. מִשְׁמַלְחָה פְּטוּר מְלִישְׁלֵם כַּפֵּל כְּקִרְלֵ אִין 6
שְׁלִיחַ לְרַבֵּי עֲבָדֵיהּ לְהַתְחִיב שׁוּלְחָהּ אִמְרֵ שְׁלֵם 7
לְדִבְרֵי הַרְבֵּי חֲתֻמְלֵי דְרַבִּי מִי מְשִׁיחֵ: 8
וְאִילוּ שׁוֹרְפִין שְׁנֵבָה. וְהִבָּא דְהוּרְעִיָּה מְרִישָׁה 9
בְּעִילִים לְדַעַת וְלַדַּעַת חִבְרוּ אִמְרִינִן בְּכָבָא קִנְי 10
(דף טו) דְּחִיבִין: הִשְׁתָּא אֲבָרְתָּהּ מִנְי. אִבָּא 11
לְנַפְשֵׁיהּ כִּי חֲרַשׁ פִּשְׁחָ שְׁהַגְבִּירוּ מִצִּיאָהּ קִיאָהּ 12
אֵעִיפֵ שְׁהַגְבִּייהָ שֶׁל חֲרַשׁ אִינְהָ הַגְבִּייהָ לְקוּטָה 13
אִלֵּא מִפְּנֵי דְרַבִּי שְׁלֹמֹה כִּדְרַגְוִן (גִּטִּין דף טז) חֲרַשׁ 14
שׁוֹטֵה וְקִטְוִן שֶׁל כְּתָן גִּזְל מִפְּנֵי דְרַבִּי שְׁלֹמֹה אִפְּלוּ 15
הִבָּא אִמְרֵ מַגּוֹ דְרַבִּי לְנַפְשֵׁיהּ כִּי: בְּשִׁלְמָא חֲרַשׁ 16
נִקְי דָּךְ אִמְרֵ מַגּוֹ לֵן דַּעַת. לְרִישָׁהּ חֲרַשׁ 17
לְעוֹרֵךְ שְׁנֵינָהּ וְרִישָׁהּ לֵן דַּעַת חֲרַשׁ נִבְנֵי חֲרַשׁ 18
מִיחָא הוּיָא הַגְבִּייהָ כִּדְרַמְסִין לִיה מִפְּנֵי דְרַבִּי 19
שְׁלֹמֹה אִלֵּא פִּשְׁחָ כְּמִנְיָ קִנְי לְבַנֵּי פִּשְׁחָ חוּרֵ רִישָׁהּ 20
שְׁהַגְבִּייהָ חֲרַשׁ כְּמִנְיָ עַל גְּבִי קָרְקַע דְּהַגְבִּייהָ 21
דְּחֲרַשׁ לֹא אִקְנָא אִלֵּא מְרַבִּיבֵי שְׁלֹמֹה בְּעִלְמָא 22
וְכַאֲמֵ מַגּוֹ. אִיבָא לְמִימְרֵ הִבָּא דְקָאָמְרֵ הִשְׁתָּא 23
דְּמִקְרָהּ מַגּוֹ אִמְרִינִן מַגּוֹ חֲרַשׁ אִמְנִיאֵ קִנְי הָא לֹא 24
זְבִי פִּשְׁחָ לְנַפְשֵׁיהּ דְּיִמְכָא דְרַבִּי נִמְי לְחֲבֵרֵיהּ וְהוּא 25
הוּיָא הַגְבִּייהָ חֲבֵרֵיהּ אִבְרָתָהּ אֵם הַמְּבַאֵה לִוְרִי: 26
כְּלֹמְרֵ אִפְּי אֵם הַמְּבַאֵה לִוְרֵי הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ 27
לְחִבְרוּ כִּי: הִבָּא אֲרִיקָא דִּירֵיהָ קָא מְנַבֵּה לִוְרִי 28
הַאי פִּקְתָּהּ לִוְרֵי לֵאנְעִיבֵי. עֵם הַמְּגִבִּייהָ 29
מִתּוֹ: מְהִיבָא. מֵאִוִּזוּ בְּכָא מְמַשְׁתָּהּ קָא דִּיקָ 30
לְעוֹרֵךְ דְּמִצִּיאָהּ לֹא לְחֲבֵירוֹ וְכֵן דִּיא מְשִׁיחֵ שְׁלֵי וְאִמְנֵ 31
אֲנַבְהָתִיהּ. וְהִיא אִמְרֵ לֹא יִקְנֵה לֹא זֶה וְהוּא זֶה 32
וְהִיא אִחֵר וְהִשְׁתָּהּ וְהִלָּל כֵּל אִחֵר שׁוּבֵי אִנִּי 33
הַגְבִּייהָ וְאִין אֵין מְגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ וְהִיא 34
יֵל לֹא לְחֵשִׁיב בְּשִׁלְמָא הַאי שְׁבַנְדוּ הַמְּגִבִּייהָ בַּהּ 35
כְּמִדּוּהּ אִמְרֵ לֹא הַגְבִּייהָ אִחֵר בִּי אֵם אֵין אִבְלֵ 36
אִחֵר חֵן הַשּׁוּק מֵה יִשְׁעוּ: מִשְׁפַּחֵהּ יִתְרֵהּ. אִמְרִינִן 37
דְּהַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ כִּי מְשִׁיחֵ הִבָּי אִמְרִינִן: חֲלֹקֵךְ 38
דְּאִמְרִינִן שְׁנֵינָהּ הַגְבִּייהָ וְהָהּ לִיה כֵּל אִחֵר 39
מְגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לֹא לְחֲבֵירוֹ וְכֵן דִּיא מְשִׁיחֵ שְׁלֵי 40
דִּיעוּן לֵן מְגִיבִדוּ מִשְׁכַּר וְהָהּ לִיה מְגוּזוּ מְגוּזֵל 41
בְּכַפֵּס חֲלֹקֵינֵן שְׁבַנְדוּ מְשִׁיחֵ שְׁלֵי הִתָּל בֵּי 42
אִחֵר וְאִחֵר לִוְרֵי וְהִתְרַבֵּךְ כְּדִאֲמִירֵ לְעִיל דְּף (ג) 43
הַאי שְׁמַעְנָא לִוְרֵי מִירִישָׁה: דִּאֲהוּיֵי מְפַשְׁבִּי אֲבָדִיתָ. 44
מִדְרַחָה מְצִי לְמִימְרֵ כִּוְלָהּ שְׁלֵי וְאִמְרֵ חֲצִיָּה שְׁלֵי 45
וְלִיפְסֵר. מְשַׁבְּחָה: מִשְׁפַּחֵהּ יִתְרֵיהּ. כִּי: 46
כְּדִפְרִישֵׁיהּ: דִּרְבִּבֵי קִנְי. אֵעִיבֵי דִלֵּא מְשַׁבְּחָה הִיא 47
שְׁאִינָה זֶה מְמַקְמָה שְׁאִין מְגִיבִייהָ בְּרַגְלֵיהּ 48
צִירָבֵי לְמִימְרֵ. הִדְבִּיקָה דְלִקְחָה בִּין שְׁנֵיהֶם 49
שְׁחִילְקָהּ כִּלֵּא שְׁבוּעָה: אִלֵּא לֹא כְּמִצִּיאָהּ. 50
וְאִימְרִינִן לְאִשְׁמֻעִלִּין שְׁאִין אִחֵר: כִּוְלֵ חֲתוּפָה 51
דְּמַגְבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה חִבְרוּ: וְדָבָא אִמְרֵ לֵךְ. בְּעִלְמָא הִבָּא לֹא נִחְבְּוּן הַמְּגִבִּייהָ לְכֹוֹחַ בַּהּ לֹא קִנְה חִבְרוּ וְנִשְׁחָה מְגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לֹא לְחִבְרוּ קִנְה אִף 52
חִבְרוּ דְמַגּוֹ דְרַבִּי לְנַפְשֵׁיהּ זְבִי נִמְי לְחֲבֵרֵיהּ: 53

לְקַטְיָהּ. מִתְּנִי דְקָרְתָּהּ שְׁנַיִם שְׁהַגְבִּירוּ מִצִּיאָהּ קִיאָהּ 1
וְחִלְקוּהָ וּשְׁמַנְהָ מִגְּבִייהָ לְדַעַת שִׁיקָהּ בַּהּ חִבְרוּ חֲצִיָּהּ ש"מ הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ כִּי וּלְקַטְיָה 2
פְּרִיךְ דִּיקָא דְרַמְיָ בַּר קִמָּא מְהִיבָא מֵאִוִּזוּ בְּכָא מְמַשְׁתָּהּ הוּא לְמַר כֵּן וְלֹא יִקְנֵה לֹא זֶה 3
וְהוּא זֶה. וְכֵן הִרְחִיב וְהִטְעֵמָה מְרִיבִים לְעוֹלָם אִימָא דָּךְ לֹא קִנְה חִבְרוּ. הִיבָא דְמַגְבִּייהָ לֹא 4
נִחְבְּוּן לְקוּטָה בַּר בְּלֹחַ וְעִטְקָא אִמְרֵי לְקִנְוִן (דף י) 5

דְּהוּיָא לְקַטְיָהּ וְהָא דְאִמְרֵ רַבָּא אֵם הִיתָה מְלִיתָ 1
מְזוּבְרָתָ חֲלֹקֵינֵן ח'נֵי דְפִלְגֵי לָהּ הָא אֲפִסְדוּתָּהּ הָא 2
לֹא קִשְׂיָא דְהוּיָא לְבַנֵּי מַלְכִּים וְהָא דְרַחְנֵן הוּיָ שְׁנַיִם 3
רוֹכְבִין עַל גְּבִי בְהֵמָה וְכו' הִבָּי נִמְי דְפִלְגֵי לָהּ הָא 4
אֲפִסְדוּתָהּ בְּשִׁלְמָא מְזוּבְרָתָ הוּיָא לְכִשְׁר אִלֵּא מְטִיאָה 5
הָא אֲפִסְדוּתָהּ אִלֵּא לְרַמְי הִבָּא נִמְי לְרַמְי אִמְרֵ רַמְי 6
בַּר הוּא וְאֵת אֹמְרֵת הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה 7
חִבְרוּ לֹא שִׁלְמָא דַּעַתָּךְ לֹא קִנְה חִבְרוּ תִישְׁעָה 8
זו כְּמִי שְׁמַמְזוּתָהּ עַל גְּבִי קָרְקַע וְזו כְּמִי שְׁמַמְזוּתָהּ 9
עַל גְּבִי קָרְקַע וְלֹא יִקְנֵה לֹא זֶה וְלֹא זֶה אִלֵּא לֹא 10
ש"מ הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה חִבְרוּ אִמְרֵ רַבָּא 11
לְעוֹלָם אִימָא דָּךְ הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ לֹא קִנְה 12
חִבְרוּ וְהִבָּא חֵינְוֵי מְעַמָּא מַגּוֹ דְרַבִּי לְנַפְשֵׁיהּ זְבִי נִמְי 13
לְחֲבֵרֵיהּ תַּרְעֵ שְׁאִילוּ אִמְרֵ לְשִׁלְחוּ צֵא וְגַבּוּ לֵן 14
וְגַבּ פְּטוּרֵ וְשׁוֹרְפִין שְׁנֵבָה חֲטִיבִין מֵאִי מְעַמָּא לֹא 15
מְשׁוּם דְאִמְרִינִן מַגּוֹ דְרַבִּי לְנַפְשֵׁיהּ זְבִי נִמְי לְחֲבֵרֵיהּ 16
ש"מ אִמְרֵ רַבָּא הִשְׁתָּא דְאִמְרֵתָ אִמְרִינִן מַגּוֹ חֲרַשׁ 17
פִּשְׁחָ שְׁהַגְבִּירוּ מִצִּיאָהּ מְתוּךְ שְׁקֵנְה חֲרַשׁ קִנְה פִּשְׁחָ 18
בְּשִׁלְמָא חֲרַשׁ קִנְה דְקָא מְנַבֵּה לִיה בֵּן דַּעַת אִלֵּא 19
פִּשְׁחָ כְּמִנְיָ קִנְה אִלֵּא אִימָא חֲרַשׁ קִנְה פִּשְׁחָ לֹא קִנְה 20
וְכַאֲמֵ מַגּוֹ מַגּוֹ דְשִׁנֵי חֲרִישֵׁן בְּעִלְמָא קִנְוֵי הָא נִמְי הָא נִמְי 21
מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה חֲרִישֵׁן הִנֵּי מִלֵּי הִיבָא דְקָא מְנַבֵּה לִיה אֲדַעְתָּא דְחֲבֵרֵיהּ הָאִי אֲדַעְתָּא 22
דִּירֵיהָ קָא מְנַבֵּה לִיה אִיהוּ לֹא קִנְי לְאֲחֵרִינֵי מְקִנְי אִלֵּא אִימָא מְתוּךְ שְׁלֵא קִנְה פִּשְׁחָ לֹא 23
קִנְה חֲרַשׁ זְבִי תִימָא מֵאִי שְׁנַא מְשִׁנֵי חֲרִישֵׁן דַּעְלָמָא הֵתֵם תְּפִינוּ לָהּוּ רַבְּנֵן דְלֵא אִתִּי 24
לְאֲנַצְוִי הִבָּא מִימְרֵ אִמְרֵ פִּשְׁחָ לֹא קִנְי אֲנָא אֲקִנְי אִמְרֵ לִיה רַב אִחָא בְּרִיה דְרַב אֲדָא 25
לְרַב אִשִּׁי דִּיקָה דְרַמְי בַּר קִמָּא מְהִיבָא אִי נִיקָא מִרִישָׁא שְׁנַיִם אוּוִזִין בְּמִלִּית הֵתֵם הָאִי 26
קָאָמְרֵ כִוְלָהּ שְׁלֵי וְאִנְא אֲנַבְהָתָה כִוְלָהּ הוּאִי אִמְרֵ כִוְלָהּ שְׁלֵי וְאִנְא אֲנַבְהָתָה כִוְלָהּ אִלֵּא 27
מִרָא דְקָרְתָּהּ זֶה אוּמְרֵ כִוְלָהּ שְׁלֵי זֶה אוּמְרֵ כִוְלָהּ שְׁלֵי הָא תוֹ לְמַה לִי אִלֵּא מִמְשַׁנְה 28
וְיִתְרָה שְׁמַע מִינָה הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה חִבְרוּ וְהָא אוּקִימָא רִישָׁא מִצִּיאָהּ וְסִפָּא 29
בְּמִקְשָׁה וְיִמְכַר אִלֵּא מְסִיפָא זֶה אוּמְרֵ כִוְלָהּ שְׁלֵי זֶה אוּמְרֵ חֲצִיָּה שְׁלֵי הָא תוֹ לְמַה לִי אִלֵּא 30
מְשַׁנְה וְיִתְרָה שְׁמַע מִינָה הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה חִבְרוּ וְנִמְאִי דְכְּמִצִּיאָהּ לְקָא 31
בְּמִקְשָׁה וְיִמְכַר זְבִי תִימָא אִי בְּמִקְשָׁה וְיִמְכַר מֵאִי לְמִימְרָא אֲבָדִיתָ שִׁלְמָא דַּעַתָּךְ אִמְנֵי 32
הָא דְקָאָמְרֵ חֲצִיָּה שְׁלֵי לָהּוּ כְּמַשִּׁיב אֲבָדִיתָ וְלִפְטֵר כְּמַשְׁמַע לָן דִּהָאִי אֲעִירִינֵי קָא מְעִירִים 33
כְּבֵר אִי אִמְנֵי כִוְלָהּ שְׁלֵי בְּעִינָא אֲשַׁתְּבּוּנֵי אִימָא הִבָּי דִּאֲהוּיֵי כְּמַשִּׁיב אֲבָדִיתָ וְאִפְסֵר אִלֵּא 34
מִרָא הוּיָ שְׁנַיִם רוֹכְבִין עַל גְּבִי בְהֵמָה הָא תוֹ לְמַה לִי אִלֵּא מְשַׁנְה וְיִתְרָה שְׁמַע מִינָה 35
הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה חִבְרוּ וְדִלְמָא הָא קְמַשְׁמַע לָן דְרוֹכְבֵי נִמְי קִנְי אִלֵּא מְסִיפָא 36
בְּמִן שְׁחַן מוּדִין אוֹ שִׁישׁ לָהּוּ עוֹדִים חֲלֹקֵינֵן בְּלֵא שְׁבוּעָה כְּמִנְיָ אִי בְּמִקְשָׁה וְיִמְכַר צִירָבֵי 37
לְמִימְרֵ אִלֵּא לֹא כְּמִצִּיאָהּ וְשְׁמַע מִינָה הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ לְחִבְרוּ קִנְה חִבְרוּ וְרַבָּא אִמְרֵ דָךְ 38
מַגּוֹ דְרַבִּי לְנַפְשֵׁיהּ זְבִי נִמְי לְחֲבֵרֵיהּ: הוּיָ שְׁנַיִם רוֹכְבִין: אִמְרֵ רַב בִּי וְיִסְפֵר אִמְרֵ לִי רַב וְיִתְרָה 39

לֹא יִזְכַּר לְחֻבְרִין כְּלִיבֵם: מְגִדִּיג

לְקַטְיָהּ. מִתְּנִי דְקָרְתָּהּ שְׁנַיִם שְׁהַגְבִּירוּ מִצִּיאָהּ קִיאָהּ 1
וְחִלְקוּהָ וּשְׁמַנְהָ מִגְּבִייהָ לְדַעַת שִׁיקָהּ בַּהּ חִבְרוּ חֲצִיָּהּ ש"מ הַמְּגִבִּייהָ מִצִּיאָהּ כִּי וּלְקַטְיָה 2
פְּרִיךְ דִּיקָא דְרַמְיָ בַּר קִמָּא מְהִיבָא מֵאִוִּזוּ בְּכָא מְמַשְׁתָּהּ הוּא לְמַר כֵּן וְלֹא יִקְנֵה לֹא זֶה 3
וְהוּא זֶה. וְכֵן הִרְחִיב וְהִטְעֵמָה מְרִיבִים לְעוֹלָם אִימָא דָּךְ לֹא קִנְה חִבְרוּ. הִיבָא דְמַגְבִּייהָ לֹא 4
נִחְבְּוּן לְקוּטָה בַּר בְּלֹחַ וְעִטְקָא אִמְרֵי לְקִנְוִן (דף י) 5

שְׁבַנְדוּ הַמְּגִבִּייהָ: 6

שְׁמַעִתָּה 7

שְׁמַעִתָּה 8

1 **מְנַהֵיג** לחזיהי מי איבא מאן דאמר לא קנה. איצי דלרשי אית ליה בכ"פ דקדושיין דתי
 2 כהו ושם דבבבחה ובין דקה בין קשה וכן פסחא איתנה נקבית אלא בהתבבחה ממ פריח מבח
 3 סתם מתנייה דקא תנו אחר רכוב ואחר מנהיג בו וקא דרנון בכ"פ דקדושיין (שם) בבבחה
 4 נקב וקא מנהיג מסיבד דברי ר"מ ור"א אבא במסידה קאמר וכ"ש בכמשיכה וכן תתם בגמ'
 5 דהיבא דמנהיג מסיבד דתי פ"א אבא במסידה

6 ובמקום משוכרי משיבא דקאק אבא מסידה
 7 ובלא הכי עריך לומר כן תתם.
 8 **רכוב** הוא דלא קני. תמנין דאדרי רכוב רכב
 9 לקמן במנהיג ברגליו **רכוב** עריך
 10 דתפיס בה. אין לפרש דתפיס ברגליו או במה
 11 שישב עליה דהאי לא מפרש תפיס בה אלא במה
 12 שהוא תפיס במסידה קרי תפיס בה דהא בסמוך
 13 נקט האי לישנא וירדך לומר דתפיס בה ואולא לא
 14 מעט מתקתיה או דלקא מנהיג עריך דאולא
 15 מתקתיה רכוב וארי לא מטיקניא ליה ברכוב אלא
 16 משום דתפיס בה בנדייא א"כ פ"ט משע בקמא
 17 מישב דפטור התיב מיני דרכוב לא קני והלא לענין
 18 כלאס אנו תיילי מילי מילי כלל בתפיסה אלא באולא
 19 מתקתיה לענין קאק אנו תיילי כי אם בתפיס בה
 20 ולא באולא מתקתיה:
 21 **או** דלקא מנהיג עריך כו. תימה דלפשוט
 22 מנהיגו דמנהיג קומה במקום רכוב ואי רכוב
 23 איירי במנהיגו ברגליו כ"ש דמנהיג עריך דאפילו
 24 במקום רכוב מנהיג ברגליו וכן כ"ש במקום אפילו
 25 לחזיהי ויל דמן המשנה אין לחזיבם קניי מנהיג
 26 במקום רכוב דאפילו לא קני מקריי מוחזק דכ"ש
 27 דמנהיג לחזיהי שפיר דקאמר רכוב קני מקרי
 28 מוחזק אפי' במקום רכוב וממ' לקמן מוכיח שפיר
 29 מנהיגותיו דרכוב לחזיהי קני מארי שפירי מוחזק
 30 דאי אפילו לחזיהי לא קני סבדא הוא דאפי'
 31 מוחזק מי לא דתי וכן לעיל דקאמר אילמיא מתא
 32 שנים אווזין דתי אמר כולה אבהתיא אבל שנים
 33 שהבידוד לא קנו תתם מיני איצי דבמי שהם
 34 ענינם תפסית לא קנו מקרי מוחזק כיון דאם היה
 35 מנביה לחזיהי אילו לא היה חבירו תפסו בצד
 36 השני היה קונה לכך איקרי מוחזק אפילו עם
 37 חבירו ומסיפא אין לחזיבם דרכוב מנהיג קני
 38 ענינם זה במקום זה דקתני אם היו ענינם מוחזים
 39 היולקו דאין ענינם מוחזים שפך קנו אותה ביחד
 40 זה ברכיביה וזה בהנהגה אלא ענינם בהנהגה או
 41 בקנה אחי' **רכוב** לחזיהי לא קני. והרב דרב
 42 חידדו היה מספק אם שמע משמואל ברכוב
 43 לחזיהי ומנהיג לחזיהי ואן פשיט ליה דרכוב הוא
 44 דלא קני או אם שמע ליה ברכוב במקום מנהיג
 45 ואן מספקא ליה הי מנהיג קני דאי לא חזיהי
 46 אלא קא שמע משמואל ברכוב במקום מנהיג ותי
 47 לא א"כ ס"ל לשמואל דרכוב לחזיהי קני השתא
 48 פשיט בר דהדיק דאפילו לחזיהי לא קני:
 49 **מהו** דתימא רכוב עריך. פ' יחזקתו עריך וביטל את חזקת המנהיג קמיל ענינם מוחזקים
 50 ויחזקו אלא אין לקושט מזה דתימא דרכוב עריך וביטל את קנן במנהיג קמיל
 51 ענינם קנו כדפרישית לעיל דאפילו לא הוי קני במקום רכוב מקרי מוחזק כיון דמנהיג
 52 לחזיהי קני וא"ת לעיל כי פריך השתא יושב קני רכוב מטיקניא לישנא דקא שמע על ולא
 53 מבטל חזקת רכוב דתפיס בה ואולא מתקתיה את חזקת המנהיג ויל דאין עריך להשמענו דפשיטא דרכוב לחזיהי בלא מנהיג ברגליו לא חשיב כבטל את חזקת המנהיג דאי משום דתפיס
 54 בה מנהיג מי אולא מתקתיה טפי מרכוב אבל השתא דמיירי במנהיג ברגליו ודין דכל מה שיש במנהיגו ש ברכוב ועוד דתפיס בה יבטל את חזקת המנהיג קא שמע על ולפי מאי דאוקמא
 55 השתא במנהיג ברגליו אתאי ברוך וכן שכל כרבי מאיר.

1 **שמעית מניה דמר שמואל** תרתי רכוב ודין מנהיג בחד אמר
 2 לי קני ובחד אמר לי לא קני ולא דענא כו: **אי ניטא** רכוב לחזיהי. שאין אחר מנהיג עמו
 3 וקא אחר מן השוק ויחזפו ממנו בפניו ומושבא לקוניה וכן מנהיג ואין רכוב עמו וקא
 4 אחר ויחזפו ממנו בפניו לקוניה וקאמר לקוניה וקאמר לקוניה וקאמר לקוניה וקאמר לקוניה

5 **שמעית מניה דמר שמואל** תרתי רכוב ומנהיג חד
 6 קני וחד לא קני ולא דענא הוי מנייהו תיבי דמי
 7 אילמא רכוב לחזיהי ומנהיג לחזיהי מנהיג לחזיהי
 8 מי איבא מאן דאמר לא קני אלא או איבא למימר
 9 דלא קני רכוב הוא דאיבא למימר אלא רכוב במקום
 10 מנהיג איבא ליה מאי רכוב עריך דהא תפיס בה
 11 או דלקא מנהיג עריך דאולא מתקתיה אמר רב
 12 יוסף אמר לי רב יהודה נהיו אנן דתנן המנהיג סופג
 13 את הארבעים והיושב בקרון סופג את הארבעים
 14 ר"מ פומבד' את היושב בקרון ומדאפוד שמואל ותי
 15 ותכמים פטרין את היושב בקרון מניה רכוב
 16 לחזיהי לא קני וכל שפן רכוב במקום מנהיג אמר
 17 ליה אביי לרב יוסף הא ומנין סגינאן אמרת לן נהיו
 18 אנן ולא אמרת לן משמיה דרב יהודה א"ל אבא
 19 ודרכון נמי דאמרי ליה תיבי פשיט מר רכוב מיושב
 20 יושב לא תפיס במוסידה רכוב תפיס במוסידה
 21 ואמר לי רב ושמואל דאמרי תרנייהו מוסידה לא
 22 קני איבא דאמרי א"ל אביי לרב יוסף תיבי פשיט
 23 מר רכוב מיושב יושב לא תפיס במוסידה רכוב
 24 תפיס במוסידה א"ל הכי תנא אידו מוסידה לא קני
 25 אתמינא מר אמר רבי חלבו אמר רב הונא מוסידה
 26 מתכירו קנה במציאה ובכנסיה הרב לא קני מאי לשון
 27 מוסידה אמר רבי אריד אסבא לי פארום המוסר
 28 דבר לחבירו בשלמא מחבירו קני דקא מסר ליה
 29 תבריה אלא במציאה ובכנסיה הגר מאן קא מסר
 30 ליה דילקני מיתיבי הוי שנים ורכבין על גבי בהמה
 31 וכו' מני אילמיא רבי מאיר השתא יושב קני רכוב
 32 מביעין אלא לאו רבנן ושמע מניה רכוב קני תבא
 33 במאי עסקינן במנהיג ברגליו או הכי תיניו מנהיג
 34 תרי גוונ' מנהיג מהו דתימא רכוב עריך דהא מנהיג
 35 ומנהיגו בחמור ר"ל ת"ש שנים שהיו מושבין בגמול
 36 במהרה

1 שמעית מניה דמר שמואל תרתי. שמעית ממנו שני דקריס דין רכוב ודין מנהיג בחד אמר
 2 לי קני ובחד אמר לי לא קני ולא דענא כו: **אי ניטא** רכוב לחזיהי. שאין אחר מנהיג עמו
 3 וקא אחר מן השוק ויחזפו ממנו בפניו ומושבא לקוניה וכן מנהיג ואין רכוב עמו וקא
 4 אחר ויחזפו ממנו בפניו לקוניה וקאמר לקוניה וקאמר לקוניה וקאמר לקוניה וקאמר לקוניה
 5 תתן ומטיקניא ליה לרב יהודה בדי מנייהו. מטיקניא
 6 לחזיהי מי איבא למאן דלא קני
 7 משיבא היא זו ובתמה נקבית במשיבא ומאי
 8 תביע על ליה לרב יהודה וזו דהאי אמר שמואל
 9 בחד מנייהו דלא קני ברכוב וזו דקאמר
 10 דקסבר משיבא בענין שתקעוהו וזו דרגל
 11 כדארמין בקדושיין (ד"ב) אלא רכוב במקום
 12 מנהיג שניהם באים לפניו זה רכוב וזה מנהיג
 13 זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי אמר
 14 שמואל חד קני ומטיקניא ליה לרב יהודה היבא
 15 איתתיהו לתרנייהו זה עריך רכוב עריך דהא
 16 תפיס בה וכו' אמרין משיבא קני דיבא דליבא
 17 רכוב אבל במקום רכוב לא: **או** דלקא מנהיג
 18 עריך דאולא מתקתיה. והיא הנהגה בקנה:
 19 למאן לא לרימ כד ער לרנן לא גרס נהיו אנן.
 20 אית על למפשט משמעתא דמר שמואל בדי
 21 מנייהו אמר. הפניני. בשור וזמור: פושר. קסבר
 22 לאו מדי עבדי. ופואפרי שמואל כו. ש"מ
 23 סבדא לשמואל רכוב לאו מדי מעשה עבד
 24 ומשום דירדו וריבס הלכה כרביס למתני
 25 לאוקמה פטורא כרנן: וכן גרסין שמע מניה
 26 ס"ל לשמואל רכוב לחזיהי לא קני ולא קנס
 27 מוסידה ותימא ומנין סגינאן אמרת. להא שמעת
 28 נהיו אנן. ולא אמרת לן. אלא משמך למפשט
 29 פסיקו רבן דתורה אבא. אמת הוא אמר לי לחז
 30 אנן וכובר אני שאמרו לי היכי תפשוט מר רכוב
 31 מיושב בקרון. מוסידה. קבישטריא: מוסידה
 32 איתנה קונה. במציאה עד שילביקה ותמקור יד
 33 ורגל ואיעזר דבמסידה קני כדתנן (קדושיין דף כה)
 34 בתקנה נקבית במסידה לגבי מציאה לא קני
 35 כדארמין טעמא לקמן בשמעתיה: **איבא** דאמרי.
 36 רב יוסף משמיה דנפשיה קאמר נהיו אנן א"ל
 37 אביי תיבי תפשוט רכוב כו: **ארי**. שם חכם
 38 פתחיהו. מקח וממכר: **בכנסיה**. חצר. שמת ואין על
 39 יורשין וכל הקודם נכנסין בה: וכן נהיו לשון
 40 מוסידה. משפוטין אותו לו לזכות: **אי ניטא** ר"ב
 41 דאמר יושב בקרון סופג את הארבעים ומתני
 42 יחידא היא וזליה הלבטא פותיה: השתא לר"ש
 43 יושב קני. דקאמר ויושב בקרון סופג את
 44 הארבעים: רכוב מטיקניא. ולמה לי לא שמעתיין
 45 תבריה: אילמא לא דקנן. ושמעתיין דרביעס הוא
 46 דפטור אבל רכוב לא ותויבאק לרב יהודה
 47 דפשיט רכוב מיושב: במנהיג ברגליו. דקנייה
 48 במשיבא שבעט בה ברגליו והולכת מתקתו כדרך רוכבי סוסים: תיניו מנהיג ודתי
 49 למתני או שהיו שניהם מנהיגים: תי' גוונ' מנהיג. דאי אשמעתיין בשני מנהיגים יחידא
 50 לא תיניו יורשין להאי מהו דתימא כו: דאמר דרכו בתקנהו ונגלל דרכו במשיבא
 במהרה

רש"י

מְשׁוּרָה וְהָיָה לוֹ וְקָנִי כְּלִים שְׂעֵלִי ב'ו'. וּמִבְּעֵינֵי כִּיּוֹן דְּרַמְשִׁיקַת הַבְּהֵמָה שְׂדוּחֵלְכַת מַעֲמֵקָה
לֹא שִׁיבָא כְּבִלִים לֹא יִקְרָה בְּכִלִים אֲבָל אִם אֲמַר מִשְׁוֹן קוֹפָה וְקָנִי כְּלִים שְׂעוּחָה
פְּשִׁיטָא לִיה וְאִם אֲמַר שְׂפִישׁוּ מִבְּרִיתָא דְהַמּוּכָה אִתְּ הַסְפִינָה (כִּי ב' דָּף פּוּה' וְשֵׁם) דְּהִקְנִי
מִשְׁוֹן מוֹקִינ' וּפְעוּלֵיהּ לְתוּרָן בִּינָהוּ שְׂנֵימִם יוֹבְלִין לְחִזּוּן אֲלַמָּא דִּלְאָ קִנִּי פִירוּת מִבְּשִׁיכַת

וְאִי רְשׁוּת הַרְבִּים הוּא קִנִּי. בְּעֵיר דְרִדְרָן לְרִכּוּב שׁוּם וְלֹא לְהַדְרִינָן פּוּן יִפְסָקוּ עוּבְרֵי דְרִכְסִים
בַּעַל לְכִין בְּתוּמָתוֹ: וְאִי אֲרִים חֲשׁוֹב הוּא: אִין דְּרַבּוֹ לְהַנְיָהוּ בְּתוּקָה בְּרַבְרִילוֹ וְרִדְרָן דְּרַבּוֹ לְרִכּוּב
עֲלֵיהּ אָפֵּי בְּמַסְמָא שְׂאִין בְּנֵי אָדָם שׁוּם וְכִן אֲשֶׁה שְׂאִין בְּהַ כַּח לְאִחּוּר הַבְּהֵמָה פּוּן מִתְּיָקַת
דְּהַמּוּכָה וְאִי אִינִישׁ וְיִלָּא הוּא קִנִּי. שְׂדוּחֵי לְרִכּוּב לְכַפֵּר לֹא אָפֵּי בְּלֹא דְחֻקָּה לִשְׂמֵי אַנְעוּ

אֲבָל אָדָם בִּינָהוּ כְּגוֹן שְׂאִינוּ חֲשׁוֹב בְּעִשְׂרֵי אֲוִיבו
בְּשֵׁל דְּחִלְדִּין בְּהַמָּה רַבְרַבּוּר וְלֹא קִנִּי אֲרִים חֲשׁוֹב הוּא קִנִּי
בְּמַסְמָא בְּעֵיר מִשׁוּם אַנְעוּתָהּ מִשְׁוֹן בְּהַמָּה וּזְעַל
מִן קְלוּת כְּלִים שְׂעֵלִי. מְקַח מוּמָר וּמוּכָר
לֹא הֵבִיל אִתְּ אִתְּ הַבְּהֵמָה: לְקָנִי מִי קָאָרִי
לִיה קִנִּי. לְקָנִי מִשְׁמַע אִתְּהּ אִתְּהּ הַחֲבִירָן לְקָנִי אִנִּי
אִינִי מְקַנֵּה לָהּ: מִי קִנִּי כְּלִים. בְּמִשְׁכַּח דְּבַהֲמָה
עַם הַבְּהֵמָה דְּמוּקָא מִבְּעֵינֵי לָךְ בְּמוּכָר כְּלִים
בְּלֹא הַמָּה מִכְּבֵל דְּרַבְרַבּוּר שְׂנֵימִם פְּשִׁיטָא לָךְ
דְּמִקְנִי בְּהַמָּה קִנִּי כְּלִים מִשׁוּם תּוֹרַת חֲצֵר
דְּקוּדְמָא לֹא שְׂרֵא שׁוּם אֲדָם קוּמַה לֹא וּבְהַמָּה
כְּחִצְרוּ וְהָא חֲצֵר מְהַלְכָּת אִיהּ חֲצֵר מְהַלְכָּת לֹא
שְׂמַעְתִּין דְּהִקְנִי וְכִי אֲתָרְכִיב (מִיטוּ ד' ע' ט) מֵאִם
דְּהִקְמַא תְּמַנְא בְּרָא וְנָהוּ דְּקָרְפִּיא אֲתָרְכִיב
דְּלֹא נִידֵי וְהוּי מִשְׁתַּמְרֵי וְכִי תִימָא כְּשִׁפְתָּהּ.
לְאִחְרֵי בְּהַמָּה מִכְּבֵל דְּרַבְרַבּוּר וְלֹא הַבְּהֵמָה
בְּמִשְׁכַּח עֲמִדָּה וְלֹא הִלְכָּה וְקָנִי כְּלִים
בְּעִמְדִיתָה דְּקָנִי לֹא חֲצֵר: כִּל שְׂאִילוֹ מְהַלְכָּא
קָנִי כו': כְּלִמּוּר כִּיּוֹן דְּקוּדְמָה הוּא לְכַרְךָ לֹא
דְּמוּקָא דְּחֲצֵר הוּא וְאִין קָנִי חֲבִירַת חֲצֵר:
וְהַלְכָּתָהּ. הָא דְּפִישְׁקָא לִיה דְּכִי אֲמַר לִיה קִנִּי
בְּהַמָּה וְקִנִּי כְּנִי: כְּבִפְתוּתָהּ. הָא דְּפִישְׁקָא
לִיה דְּמוּקָא דְּחֲצֵר הוּא אִתְּ וְכִל חֲבִירָא דְּאֲמַרְרִין
בְּקַמְרָא וְהָאמַר רַבָּא כִּל שְׂאִילוֹ מְהַלְכָּא לֹא קִנִּי כו'
מְתָבָא קְאָמְרִי לִיה: קְלָתָהּ. טַל שְׂעֵל רִאשָׁה
שׁוּעַתָּה כִּל כִּל מְלֻאכְתָּה וְטוּרֵי שְׂלֵה: הִי' דְּלֹא
וְהִי גִיטָא וְתָאָן תָּנִן בְּסוּרָא גִישִׁין (ד' ע' ט) וְכֵל
גִישָׁה לְתוּרָן דְּחִקָּה אִלּוּ לְתוּרָן קְלָתָהּ וְגַרִי וְז'
מְשׁוּרָה: מְתָנִי' לֹא אֲרִים כְּלִים. אֲדִיפִילו
אֲמִירֵי הַמְּגִיבֵי מִצִּיאָה לְמִינָהוּ לֹא קָנִי חֲבִירָו
כִּיּוֹן דְּרִדְקָה לִיה קְרִיָּה מְהַלְכָּה נִפְשָׁא אִי קְרִיָּה קְאָמַר
דְּלֹא מְחַבְרִין לְקָנִי לְחִבְרִיו הָא יִקְרָה נִחְלִיָּה
בְּהַמָּה וְאִי לֹא קְרִיָּה קְאָמַר מִשׁוּם דְּלֹא הִקָּה
מְחַבְרִין לְקָנִי הִקָּה לִיה הַפְּקֵר עַד דְּמִקְטָא לְיָדֵיהּ
דְּרִבִּיא וְקְרִיָּה הָאִי בְּנִיאִי דְּעִקְרָה מְרִידָה דְּקָאָמַר
לְשֵׁם קְרִיָּה: מְ'ו' מִי שְׂלִיקָא אִתְּ הַסָּתֵא אֲרִים
בְּעִלְמָא שְׂאִינוּ בַעַל שְׂדָה דְּרִבִּי בְּבַעַל שְׂדָה אִלּוּ
אֲמִירֵי ו' אֲלִיעוּר וְכֵן דְּלִיקָא לְמִמִּיר מוּמָר וְכִי
לְנִפְשֵׁה דְּאֲפִילוּ הוּא עֵינִי מוּקָדֵר הוּא שְׂלֵא
לְקַטְשָׁא פִּאָה מְשׁוּדָה שְׂלוֹ דְּכִימָר בְּשִׁדְחֵי חֲזִילִין
(ד' ע' ט) לֹא אִתְּ חֲלַטְשָׁא לְעֵינֵי לְהַדְרִינָן עַל שְׂלֵא
מְעִשִׂי' לְעֵינֵי. שְׂעִשִׂיר הוּא שְׂלִיקָה לְתוּרָן הַעֲנִי
מִן דְּכִי' לְנִפְשֵׁה. יִרְאֵי בְּעֵי הַחֲזֵר וְכִי לְנִפְשֵׁה אִם
הַגְבִּיהּ לְעַמְצָה: חֵד מִן. מַעֲנֵי לְעֵינֵי: וְלִימָא מִר
דְּאֲפִילוּ מַעֲנֵי לְעֵינֵי. אֲמִירֵי רַבְרָן דְּלֹא וְכֵן לֹא יִקָּא
מְצִיאָה חֲבֵל עֲנִימִם אֲצִילָה. כְּלִמּוּר חֲבֵל כְּשִׁירִים

וְאִי רְשׁוּת הַרְבִּים הוּא קִנִּי. וְאִי אֲשֶׁה הוּא קְנִיָּה וְאִי אִינִישׁ וְיִלָּא הוּא קִנִּי בְּעֵיר ר'
אֲלִיעוּרֵי הָאוּמֵר לְחִבְרִיו מִשְׁוֹן בְּהַמָּה וּזוֹ לְקָנִי כְּלִים
שְׂעֵלִיהּ מְהוּ לְקָנִי כְּלִים מִי אֲמַר לִיה קִנִּי אֲלֵא מִשְׁוֹן
בְּהַמָּה וּזוֹ וְקָנִי כְּלִים שְׂעֵלִיהּ מְהוּ כִי מְהַנְיָא מִשְׁכַּח
דְּבַהֲמָה לְאֲקָנִי כְּלִים אוֹ לֹא אֲמַר רַבָּא אִי אֲמַר
לִיה קִנִּי בְּהַמָּה וְקָנִי כְּלִים מִי קִנִּי כְּלִים חֲצֵר מְהַלְכָּת
הוּא וְחֲצֵר מְהַלְכָּת לֹא קָנִי וְכִי תִימָא כְּשִׁפְתָּהּ
וְהָא כִל שְׂאִילוֹ מְהַלְכָּא לֹא קָנִי עוּמֵר וְיִוֹשֵׁב לֹא קָנִי
וְהַלְכָּתָהּ כְּבִפְתוּתָהּ אֲמִירֵי לִיה רַב פְּפָא וְרַב הוּנָא
בְּרִיה דְּרַבָּא וְהוֹשַׁע לְרַבָּא אֲלֵא מַעֲתָה הִיה מְהַלְכָּא
בְּכַסְפִּיהּ וְנִפְצָו דְּגִים וְנִפְלו לְתוּרָן הַסְפִינָה חֲכִי נִמִּי
דְּחֲצֵר מְהַלְכָּת הוּא וְלֹא קִנִּי אֲמַר לִיה סְפִינָה מִינַח
וְיִיחָא וְיִמָּא הוּא דְּקָא מְכַטוּ לֵה א"ל רְבִינָא לְרַב
אִשִּׁי אֲלֵא מַעֲתָה הִיהָ מְהַלְכָּת בְּרִשׁוּת הַרְבִּים וְזִקָּ
לֵה גַט לְתוּרָן חִיקָה אוֹ לְתוּרָן קְלָתָהּ הִבָּא נִמִּי דִּלְא
מְגַרְשָׁה א"ל קְלָתָהּ מִינַח וְיִיחָא וְיִאֲדִי דְּקָא סְמִינָא
מְוִתָּהּ: מְתָנִי' הִיה רֹכֵב עַל גְּבִי בְּהַמָּה וְרִיָּה
אִתְּ הַמְצִיאָה וְאֲמַר לְחִבְרִיו מַעֲנֵה לִי נְטִילָה וְאֲמַר
אִנִּי וְכִיתִי בַּה וְכַה בַּה אִם מִשְׁתַּנְיָה לִי אֲמַר אִנִּי
וְכִיתִי בַּה תְּחֵלָה לִי אֲמַר כְּלִים: מְ'ו' תָּנִן הָתָּם
מִי שְׂלִיקָא מִי בְּרִיָּה וְאֲמַר הִירֵי וְזוֹ לְפִלְזֵי עֵינֵי ר'
אֲלִיעוּרֵי אֲמִירֵי וְכַה לֹא וְחֲקָמִים אֲמִירֵי לְתַנְיָה לְעֵינֵי
הַנְּמָאָת רִאשׁוֹן אֲמִירֵי עוּלָא אֲמִירֵי ר' וְהוֹשַׁע בְּן לָוִי
מְחַלְזָת מְעִשִׂיר לְעֵינֵי ד'ר' אֲלִיעוּרֵי סְבַר מְגוֹ דְּרִי
בְּעֵי מְפָקֵר נְכִסְיָה וְהוּי עֵינֵי וְהוּי לִיה הַשְׂתָּא נִמִּי
חִוִּי לִיה וּמְגוֹ דְּכִי' לְנִפְשֵׁה וְכִי נִמִּי לְחִבְרִיו וְרַבְרָן
סְבַרִי חֵד מְגוֹ אֲמִירֵין תְּרִי מְגוֹ לֹא אֲמִירֵין אֲבָל
מַעֲנֵי לְעֵינֵי דְּבִרִי חֲבֵל וְכַה לֹא מְגוֹ דְּכִי' לְנִפְשֵׁה וְכִי
נִמִּי לְחִבְרִיה אֲמִירֵי לִיה רַב נִחְמָן לְעוּלָא וְלִימָא מִר
מַעֲנֵי לְעֵינֵי מְחַלְזָת דְּרִיָּה מְצִיאָה חֲבֵל עֲנִימִם אֲצִילָה
וְתָנִן הִיה רֹכֵב עַל גְּבִי בְּהַמָּה וְרִיָּה אִתְּ הַמְצִיאָה
וְאֲמַר לְחִבְרִיו מַעֲנֵה לִי נְטִילָה וְאֲמַר אִנִּי וְכִיתִי בַּה
וְכַה בַּה אִי אֲמַרְתִּי בְּשִׁלְמָא מַעֲנֵי לְעֵינֵי מְחַלְזָת
מְשׁוּרָה

מְשׁוּרָה וְהָיָה לוֹ וְקָנִי כְּלִים שְׂעֵלִי ב'ו'. וּמִבְּעֵינֵי כִּיּוֹן דְּרַמְשִׁיקַת הַבְּהֵמָה שְׂדוּחֵלְכַת מַעֲמֵקָה
לֹא שִׁיבָא כְּבִלִים לֹא יִקְרָה בְּכִלִים אֲבָל אִם אֲמַר מִשְׁוֹן קוֹפָה וְקָנִי כְּלִים שְׂעוּחָה
פְּשִׁיטָא לִיה וְאִם אֲמַר שְׂפִישׁוּ מִבְּרִיתָא דְהַמּוּכָה אִתְּ הַסְפִינָה (כִּי ב' דָּף פּוּה' וְשֵׁם) דְּהִקְנִי
מִשְׁוֹן מוֹקִינ' וּפְעוּלֵיהּ לְתוּרָן בִּינָהוּ שְׂנֵימִם יוֹבְלִין לְחִזּוּן אֲלַמָּא דִּלְאָ קִנִּי פִירוּת מִבְּשִׁיכַת
בְּהַמָּה וְי' לְדִקְהָה לֹא אֲמַר לִיה קִנִּי לְכַר אִלּוּ
קִנִּי וְאִין הָתָּם כְּשִׁפְשִׁף הַחֲבִירִין וְלֹא מִשְׁקֵא אִתְּ
הַמּוּמָר וְהָא דְּהִקְנִי בִין פִּסְקֵי ב'וּן הִידֵי אֲפִי' פִּסְקֵי
וְקוּדִי וְיִכְרִילִי לְחִזּוּר אֲלֵא מִשְׁוֹן סְרִיסָא מְפִלְגִי בִין
פִּסְקֵי עַד שְׂלֵא מוּדֵר בִּין עַד שְׂלֵא שְׂרֵא קִנְטִי
נִמִּי בְּרִשָׁא הִיא לִישָׁנָא וְכִן בְּרִדְרָן לְתַרְפִּץ בְּשִׁפְשִׁף
דְּהִקְנִי פְרָקֵן וְהַכְּסִין לְתוּרָן בִּינָהוּ פִּסְקֵי עַד שְׂלֵא
מְדַר אִין: יוֹבְלִין לְחִזּוּר וְכֵי מִלְפָּשֵׁת מִינַח הָתָּם
דְּכִלִּי שֵׁל מוּכָר בְּרִשְׁוֹת לֹחֶק אִלּוּ קִנִּי מוּמָר
שְׂהַמְקָא קִיסִי אֲלַמָּא חֲבִילִי מְתַבְשֵׁל אֲצֵל כְּרִשְׁוֹת
מִשְׁמַע מִשְׁמַע מְשִׁיבָה אִינִיָּה קוּמַה לְפִי' שְׂהוּא
בְּכִלִּי עַל מוּכָר וְכִי מַשְׁנֵי הָתָּם וּמוּקָא לִי מִשְׁמַע
מְכִילִי עַל מוּכָר אִלּוּ מְבַחֲלֵי דְרַמְשִׁיקַת מִשְׁמַע שְׂפָאָם
הִקָּה בְּכִלִּי עַל מוּכָר אִלּוּ הִקָּה אֵל עַל פִּי
שְׂהַכְסִין לְחִזּוּר בִּינָהוּ דְּהִינּוּ מְשִׁיבָה וְאֲמַאי הָא
פְּשִׁיטָא לָךְ בְּמִשְׁוֹן קוֹפָה וּזוֹ וְקָנִי כְּלִים שְׂעוּחָה
קִנִּי אֲלֵא הָתָּם י' ל מִשׁוּם דְּלֹא אֲמַר לִיה קִנִּי וְאִינוּ
רוּצָה שְׂהַקָּה אֲלֵא בְּמִשְׁכַּח פִּירוּת עֲצָמָן וְעַד
מְרִצֵי לְמִימֵר דְּהָתָּם מִשְׁמַע לִי שְׂלֵא פִּסְקֵי עַד
אֲחִיר מְשִׁיבָה לֹא קָנִיָּה מְבִישְׁבָּה אִי'ת
אֲמַאי קִנְטִי מִשְׁוֹן בְּהַמָּה וּזוֹ וְלֹא קִנְטִי קִנְטִי אִי מִשׁוּם
דְּבַקְנִי פְּשִׁיטָא לִי דְּקָנִי מִשְׁמַע חֲצֵר אִינִיָּה עַד
מְהַלְכָּת אִי' כִּי מִשְׁוֹן נִמִּי אֲמַאי מְשִׁיבָא לִי שְׂלֵא
שְׂהַשְׂאִילָה לֹא חֲצִיר הוּא כְּבִילוֹ הוּא שְׂלוֹ עַד
לְאִחְרֵי קְנִיָּה וְקָנִי מִשְׁמַע חֲצֵר וְי' ל דְּרִשְׁאִיל
מִשְׁוֹן לֹא שְׂאִילֵי לֹא הַבְּהֵמָה לְקָנִי כְּלִים
מִשְׁמַע חֲצֵר אֲבָל מְשִׁיבָה מְהַמָּה אִי נִמִּי אִי חֲצִיר
בְּעֵינֵי בְּהַמָּה וְכִלִּים וְרַבָּה מְחַדֵּר לִיה דְּקָנִי לֹא
הִקָּה יוֹבְלִי לִירֵד מִיָּה בְּשִׁמְשִׁיבָה הַבְּהֵמָה וְקָנִי
כְּלִים כִי אֲשִׁקֵּא מִשְׁמַע חֲצֵר אִי וּבְכַפְתוּתָהּ לְכַר
כְּלִים לִיה בְּמִשְׁוֹר:

מְשׁוּרָה וְהָיָה לוֹ וְקָנִי כְּלִים שְׂעֵלִי ב'ו'. וּמִבְּעֵינֵי כִּיּוֹן דְּרַמְשִׁיקַת הַבְּהֵמָה שְׂדוּחֵלְכַת מַעֲמֵקָה
לֹא שִׁיבָא כְּבִלִים לֹא יִקְרָה בְּכִלִים אֲבָל אִם אֲמַר מִשְׁוֹן קוֹפָה וְקָנִי כְּלִים שְׂעוּחָה
פְּשִׁיטָא לִיה וְאִם אֲמַר שְׂפִישׁוּ מִבְּרִיתָא דְהַמּוּכָה אִתְּ הַסְפִינָה (כִּי ב' דָּף פּוּה' וְשֵׁם) דְּהִקְנִי
מִשְׁוֹן מוֹקִינ' וּפְעוּלֵיהּ לְתוּרָן בִּינָהוּ שְׂנֵימִם יוֹבְלִין לְחִזּוּן אֲלַמָּא דִּלְאָ קִנִּי פִירוּת מִבְּשִׁיכַת
בְּהַמָּה וְי' לְדִקְהָה לֹא אֲמַר לִיה קִנִּי לְכַר אִלּוּ
קִנִּי וְאִין הָתָם כְּשִׁפְשִׁף הַחֲבִירִין וְלֹא מִשְׁקֵא אִתְּ
הַמּוּמָר וְהָא דְּהִקְנִי בִין פִּסְקֵי ב'וּן הִידֵי אֲפִי' פִּסְקֵי
וְקוּדִי וְיִכְרִילִי לְחִזּוּר אֲלֵא מִשְׁוֹן סְרִיסָא מְפִלְגִי בִין
פִּסְקֵי עַד שְׂלֵא מוּדֵר בִּין עַד שְׂלֵא שְׂרֵא קִנְטִי
נִמִּי בְּרִשָׁא הִיא לִישָׁנָא וְכִן בְּרִדְרָן לְתַרְפִּץ בְּשִׁפְשִׁף
דְּהִקְנִי פְרָקֵן וְהַכְּסִין לְתוּרָן בִּינָהוּ פִּסְקֵי עַד שְׂלֵא
מְדַר אִין: יוֹבְלִין לְחִזּוּר וְכֵי מִלְפָּשֵׁת מִינַח הָתָּם
דְּכִלִּי שֵׁל מוּכָר בְּרִשְׁוֹת לֹחֶק אִלּוּ קִנִּי מוּמָר
שְׂהַמְקָא קִיסִי אֲלַמָּא חֲבִילִי מְתַבְשֵׁל אֲצֵל כְּרִשְׁוֹת
מִשְׁמַע מִשְׁמַע מְשִׁיבָה אִינִיָּה קוּמַה לְפִי' שְׂהוּא
בְּכִלִּי עַל מוּכָר וְכִי מַשְׁנֵי הָתָם וּמוּקָא לִי מִשְׁמַע
מְכִילִי עַל מוּכָר אִלּוּ מְבַחֲלֵי דְרַמְשִׁיקַת מִשְׁמַע שְׂפָאָם
הִקָּה בְּכִלִּי עַל מוּכָר אִלּוּ הִקָּה אֵל עַל פִּי
שְׂהַכְסִין לְחִזּוּר בִּינָהוּ דְּהִינּוּ מְשִׁיבָה וְאֲמַאי הָא
פְּשִׁיטָא לָךְ בְּמִשְׁוֹן קוֹפָה וּזוֹ וְקָנִי כְּלִים שְׂעוּחָה
קִנִּי אֲלֵא הָתָם י' ל מִשׁוּם דְּלֹא אֲמַר לִיה קִנִּי וְאִינוּ
רוּצָה שְׂהַקָּה אֲלֵא בְּמִשְׁכַּח פִּירוּת עֲצָמָן וְעַד
מְרִצֵי לְמִימֵר דְּהָתָּם מִשְׁמַע לִי שְׂלֵא פִּסְקֵי עַד
אֲחִיר מְשִׁיבָה לֹא קָנִיָּה מְבִישְׁבָּה אִי'ת
אֲמַאי קִנְטִי מִשְׁוֹן בְּהַמָּה וּזוֹ וְלֹא קִנְטִי קִנְטִי אִי מִשׁוּם
דְּבַקְנִי פְּשִׁיטָא לִי דְּקָנִי מִשְׁמַע חֲצֵר אִינִיָּה עַד
מְהַלְכָּת אִי' כִּי מִשְׁוֹן נִמִּי אֲמַאי מְשִׁיבָא לִי שְׂלֵא
שְׂהַשְׂאִילָה לֹא חֲצִיר הוּא כְּבִילוֹ הוּא שְׂלוֹ עַד
לְאִחְרֵי קְנִיָּה וְקָנִי מִשְׁמַע חֲצֵר וְי' ל דְּרִשְׁאִיל
מִשְׁוֹן לֹא שְׂאִילֵי לֹא הַבְּהֵמָה לְקָנִי כְּלִים
מִשְׁמַע חֲצֵר אֲבָל מְשִׁיבָה מְהַמָּה אִי נִמִּי אִי חֲצִיר
בְּעֵינֵי בְּהַמָּה וְכִלִּים וְרַבָּה מְחַדֵּר לִיה דְּקָנִי לֹא
הִקָּה יוֹבְלִי לִירֵד מִיָּה בְּשִׁמְשִׁיבָה הַבְּהֵמָה וְקָנִי
כְּלִים כִי אֲשִׁקֵּא מִשְׁמַע חֲצֵר אִי וּבְכַפְתוּתָהּ לְכַר
כְּלִים לִיה בְּמִשְׁוֹר:

סְפִינָה

מִינַח יִיחָא וְיִמָּא הוּא דְּקָא מְגוֹ דְּרִי
אֲעִיב דְּבִפִּי דְּקוּדְשִׁין (ד' ע' ט) אֲמִירֵין
דְּתַלְמִיד חֲבִיב רַבְבִּין מְהַלְכָּא דְּמִי חֲבָא חֲצֵר נִמִּי
דִי אֲתָרְכִיב וְרַבָּה שְׂפִיר דְּמוּקָא דְּרִי דְּרַמְנֵה נִיחָא
וְתַמְנֵת לֵה עַם גּוֹפִיָה וְכִן בִּפִּי דְּהִי הַקָּה אִי' וְשֵׁם
דִּי אִמּוֹ אֲנִי עַל מִיָּה לִי הַקָּה אִמּוֹ
כְּכִיל וְכִיל עַל גְּבִי מִיָּה מְדוּר הַתָּם מְשׁוּרָה
דְּמוּקָא דְּנִדְלָאָת מְשִׁיבָה בְּעִין לֹא הוּי מְצִיעִין
דְּפִיעִים בְּדָבָר שְׂדָה מְתוּנַעַע וְתוּמַנְדֵּר אֲבָל גַּבִּי
קְרִיָּה כִיּוֹן שְׂהוּא דְּמוּקָא דְּרִדְרָן קָנִי ר' דִּלְא
מְגַרְשָׁה. פְּרִשִׁי הִיא וְרַבָּה וְרַבָּה לְתוּרָן קְלָתָהּ
מְשׁוּרָתָה וְתִימָה לְקוּ

1 רבִי יוחנן אמר לי ש' לה ר' אבותי תימיה דלפקן מסיק משום דילין מציאה מגנא אלמא עיקר
2 קצין ד' אמות בגו אבותי תוורק גיטין דף עט ושם ד"ה ר"י קאמר ר"י קרוב לה אפילו
3 מאה אמה וכולה לשמור הורו ש' יר' לדר' אמות שלה אפילו; וכול לשמור כמות מנרת
4 ורחין לדר' אמות עיקר שחיובל דהיא לשמור: ת"ל
5 תמצא ביה בדר פטר וכולה פטרט א' תמצא תמצא מימי. וא"ת ונעמא תמצא

1 ח"י כי תקון ליה רבנן געלמא. כגון בסמקא שהוא רשות לכתל אדם או ברה"ר או בביד
2 רשות הרבים והיא הפקר רבנים למשור לחוכה החיצונית לצאת מן החוק. אל תקון ליה
3 רבנן. שהרי אין לאדם שם ר' אמות מיוחדות שרובה הרבים ש' לו חוכה עומדים אצלו
4 וקצתהו און ליה דהו חצר. אם ר'ק לה בעלה ג' לתוך חצרה לא קנתה לה חצרה להתגרש
5 וכן א' היתה עומדת ברה"ר ויורק לה ג' מט
6 בארבע מותיקה ואניג' דגדוליה מן חצרה כדתנן
7 (גיטין דף טז) חזוק ג' לאשתו בתוך ביתה כר
8 היתה עומדת ברה"ר ויורק לה קרוב לה
9 מנרת ש' משום דהא איתרביא. דכתיב ונתן
10 בידה ורה' רשותה משמע כדכתיב (במדרב בא)
11 וקצת את כל ארצו מנהי. כי חייב דאית ליה ר'ה.
12 דמישודעת לשמור את ישיבה מנרתה דלא
13 מיטע רבנאן אלא שוקא שחיובל דהיא חזרה:
14 משום שליחות איתרביא. מרבי רבנאן
15 שליחות לאדם כדנאן קודשין דף מא) ושלח
16 מלמד שהאיש עשה שליח ושלחה מלמד
17 שהאשה עושה שליח איתרביא נמי חצרה דהיא
18 לא בשליחותה ובי' שליחות לית לה. תתנן
19 שהא קסנו עשה שליח דכי כתיב שליחות אם
20 בניטין בין פסחא איש כתיב בענין. י"ז. אם
21 שאם נכנסה חצרה בידו. נמי חצרו ופרש"י פניו.
22 וקאן כדכתיב שם ונעל בפניה דמשלחה שהוא חייב
23 א"כ מצטו מרת שליחות לרבי ושלחה למר
24 שלוחו כמותו והייב השולח במעשה השליח
25 וקיל' בקדושין פ"ב (דף כ"ב) כ' חייבא הוא
26 שאף הוא מותר על הרבך הם פטור השולח
27 דאמרנן ליה דכ"י רב"י רב"י התלמיד רב"י
28 שומעין ולא היה לו לעשות. דלאו בני חייבא
29 ניהו. ולשלח כדתנן הם שחבולו באחרים פסוק
30 (ב"ק פ"ג) דאי בני עבד. את השליחות ופרש"י י'

1 רב פפא אמר כי תקינו ליה רבנן ארבע אמות
2 בעלמא בשדה דבעל הבית לא תקינו ליה רבנן
3 ואנ"י. דוכה ליה רבנאן בגויה כי זכה ליה רבנאן
4 לתלובי בה ולנקוטי פריאה למיתוי חצירו לא זכה ליה
5 רבנאן אמר רבא מותיב ר' יעקב בר אבדי ויזקין
6 ראה את המציאה ונפל לו עליה וקא אחר ההזיק
7 בה י' שהחזיק בה זכה בה ואי אמרת ארבע אמות
8 של אדם קונות לו בכל מקום יקנו ליה ארבע אמות
9 וירידיה רבא במאי עסקינו? דלא אמר אקני ואי תקון
10 רבנן כי לא אמר מאי הוי ביון דנפל עליה גלי דעתיה
11 דכנפילה ניהא ליה דנקני בארבע אמות לא ניהא
12 ליה דנקני רב ששת אמר כי תקינו רבנן בסמקא
13 דלא דחקו רבים ברשות הרבים קא דחקו רבים לא
14 תקינו רבנן והא בכל מקום קאמר כל מקום לאתיי
15 צידי רשות הרבים ואמר ריש לקיש משום אבא בהו
16 בירדלא קטנה אין לה חצר ואין לה ארבע אמות ור'
17 יוחנן משום ר' ינאי אמר יש לה חצר ויש לה ארבע
18 אמות במאי קומיפלגי מר סבר חצר משום דה
19 איתרביא כי הויב דאית לה יד חצר נמי אית לה
20 וזמר סבר חצר משום שליחות איתרביא וכי הויב
21 דשליחות לית לה חצר נמי לית לה נמי איכא מיה
22 דאמר חצר משום שליחות איתרביא והתניא בדרו
23 אין לי אלא ידו וגו חצירו ופרש"י מנן ת"ל המצא
24 תמצא מכל מקום ואי סלקא דעתך חצר משום
25 שליחות איתרביא אם כן מצינו שליח לרבר עבירה
26 וימייא לו אין שליח לרבר עבירה אמר רבינא היכא
27 אמרינן דאין שליח לרבר עבירה היכא דשליח בר
28 חייבא הוא אבל בחצר דלאו בר חייבא הוא מתייב
29 שולחו אלא מעתה האומר לאשה ועבד צאו גגבו
30 לי דלאו בני חייבא ניהו הוי בני מיתייב שולחו
31 אמרת אשתי ועבד בני חייבא ניהו והשתא מיהא
32 לית להו שליחות דתנן נתגרישה האישה השתחרר העבד חייבין לשלם רב סמא היכא
33 אמרינן אין שליח דרבר עבירה היכא דאי בעי עבד ואי בעי לא עבד אבל חצר דבעל
34 פרחיה מותיב בה מתייב שולחו מאי בניניהו איכא בניניהו בהו דאמר ליה לישראל צא
35 וקדש לי אשה וגרישה אי נמי איש דאמר לה לאשה אקפו לי קסון להך לישינא דאמר כל
36 היכא דאי בעי עבד אי בעי לא עבד לא מתייב שולחו ה"נ אי בעי עבד אי בעי לא
37 עבד לא מתייב שולחו להך לישינא דאמרת כל היכא דשליח לאו בר חייבא מתייב שולחו
38 הני נמי כיון דלאו בני חייבא ניהו מתייב שולחו וני איכא למו"ד חצר לאו משום דה
39 איתרביא והתניא ויה אין לי אלא דה גמה חצירה ופרש"י מנן ת"ל ונתן מכל מקום
40 לענין גבי פול' עלמא לא פליגי דחצר משום דהא איתרביא פ' פליגי לענין מציאה מ"ס
41 ילפינן

1 מה שבפטר ור' ש' ידו בין המצא תבא אל
2 כלל פטר וכלל כדאמרין במורה: (ב"ק דף סה)
3 (רס כל מקום שאמה מוצא שני כללות הסמוכין
4 וזה הלך פטר עינים וכן בסמקן גבי נ'
5 המרבה גמה מנתן בידה י"ל ושלחה חור וכלל:
6 וא' משום שליחות איכ מצינו שליח לרבר
7 עבירה. וא"ת מאי צריך להוכיח מבח דאי שרית
8 כר אמאי לא מוכיח מיתרביא חצר מרנאן פול'
9 כדכנסו גבי נ' מתיב חצר משום דה
10 איתרביא ומדאיתרביא מקרא הנהך לא עבד שם
11 והוכחה י"ל בסמקן מבח התנא מתיב ומרבה
12 גמה וחצרה בידה להתגרש אפילו בעל קרחה או
13 אפילו לא קטנה ואי טעם שליחות לא היתה
14 מתגרשת בעל קרחה לא קטנה אבל הכא י'
15 אפשר להוכיח מבח זה דאפילו בידו אינו קונה
16 הנהיב בעל קרחה ולא אם הוא קטן:
17 שליח לרבר עבירה. בפי ראש מקדש
18 (קדושין דף ג"ג) איכא דילין ממוחתי חצין
19 דכתיב הוא ולא שלוחו ואיכא דילין משום
20 דהך זה מעלה וטעיה עני' כתיביב הנאים
21 כאחד דיש שליח ואין מלמד:
22 אשתי ונבד בני חייבא ניהו. אם אמר איתנן
23 פרק הבבס (ב"ק דף נ"ט) השולח את
24 הבערה ביד רחש שותף וקסן פטור ואמאי והא
25 לאו בני חייבא ניהו וזה דנקט משום דלאו בני
26 שליחות ניהו:
27 א' בעי לא עבד. וא"ת והא דתנן (ב"ק דף עט
28 רס) היה מושבו ויורא וזמר כרשות
29 בעלמא פטור הביתו וזה ורבינא מושב משה
30 ומתו דייב ופרש"י בלשון אהד שאמר גגב
31 לשמור שור אחד ש' לי בבית פולין קתנה וזהא
32 קלי שומר חנם הציב השומר מרשות בעלים
33 ומת חייב הגגב במציבת השומר ואמאי והא י'
34 בעי לא עבד וי"ל כיון שאין השומר יודע שהוא
35 גגב וזהו ליה כחצר דבעל קרחה מתייב ביה
36 דאמר' לישראל קש' לי אשה נרושה. וא"ת
37 ואפי' אמר לבתן נמי וי"ל דבתן מקרי'
38 ר' חייבא הואיל ואם מקדשה לעצמו חייב אבל
39 מישא' אפי' דעבר משום לפני עור לא נתנן
40 מביטול כשמוקדש למתן כיון דאי מקדשה לעצמו
41 לא מתייב לא מקרי בר חייבא וא"ת מאי נ"ט בין
42 למדי אי בעי עבד ובין למדי שליח בר חייבא לא
43 לק' על הקדושין לרבר דאמר בעשרה ירוסין
44 (קדושין דף ע"ח) קדש אינו לוקה בעל לוקה וי"ל
45 דכי בעי תלמי א"כ לוקה אף על הקדושין בדומה
46 בריש מתקור (דף י' רס) א"ת י"ל דאף לרבר
47 נפקא מנה דהא י"ל הקדושין חלין הקדושין ואי
48 אין שליחות אין חלין הקדושין: איתפל' ל' קסון.
49 ודה דהך מנא עני' למטר אקפו לי גרול אלא
50 שתדול לא ידני מצנו לוקה כדאמר פרק אלו
51 חן הלוקן (מכות דף כ"ב) דאחד הניקוף ואחד המקוף
52 חייב ואניג' דמוקף ליה חסם בין ניקף מסעיף ליה
53 כדריה היינו משום דבעקן אחר לא לקי דהך לאו שאין בו מעשה אבל הלא עובר לעולם ותעין חס' שבועת ג' דה וכל הוקן ותוספת נדיר נ"ט דה ורב אבא

1 ילפינן
2 ילפינן

1 ילפינן
2 ילפינן

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ד מִתְנִי' מִצִּילִין סָל מְלֵא כְפָרוֹת אַף עַל פִּי שְׁנֵישׁ בּוֹ מֵאַה סְעוּדוֹת וְעוֹגֵל שֶׁל דְּבַלְהָ וְהִבִּית שֶׁל יוֹן וְאוֹמֵר לְאַחֵרִים בּוֹאוּ וְהִצִּילוּ לָכֵם אִם הָיוּ פִקְחִין עוֹשִׂין עִמּוֹ חֲשׁוֹבִין לְאַחֵר שִׁבְתָּ, וְלֹאִיכֵן מִצִּילִין אוֹתָן לְחֹצֵר הַמְעַרְבֶּת, בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר אַף לְשִׁאינָה מְעַרְבֶּת:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ד גְּמָרָא מִתְנִיתִין דְּרַבֵּי יוֹסִי דְאָמַר לְעוֹלָם מִצִּילִין מִזוֹן שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת. מִכּוּזֵן שֶׁבְּלָה גּוֹף אֶחָד בְּמִי שֶׁבְּלָה סְעוּדָה אַחַת:

וְאוֹמֵר לְאַחֵרִים בּוֹאוּ וְהִצִּילוּ לָכֵם. שְׁבֵן דְּרָבִן לְהוֹמִין אוֹרְחִים בְּשִׁבְתָּ:

אִם הָיוּ פִקְחִין עוֹשִׂין עִמּוֹ חֲשׁוֹבִין לְאַחֵר הַשִּׁבְתָּ. תַּמּוֹן תַּנְיִנֵן מִנִּיהַ מְלִיתוֹ אֶצְלוּ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ חֲשׁוֹבִין לְאַחֵר שִׁבְתָּ. תַּמּוֹן אֵת אָמַר מִשְׁכּוּנִיָּה גְּבִיָּה. הָכָא מַה אֵיִת לָהּ. אָמַר רַבִּי אַבָּא מְרִי לְכָה שְׁנִינֵי נִקְרָא פְּקִי:

[דף פ"א ע"א]

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ה מִתְנִי' וְלִשְׁם הוּא מוֹצִיא אֵת כָּל פְּלִי תַשְׁמִישׁוֹ וְלוֹבֵשׁ כָּל מַה שֶּׁהוּא יְכוֹל לְלַבֵּשׁ וְעוֹמֵף כָּל שֶׁהוּא יְכוֹל לְעַמֵּף רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר כְּלִים. וְחֹזֵר וְלוֹבֵשׁ וּמוֹצִיא וְאוֹמֵר לְאַחֵרִים בּוֹאוּ וְהִצִּילוּ עִמּוֹ:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ה גְּמָרָא רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר כְּלִים. וְאֵלוּ הֵן מְקוּמָרֵן נִקְלִי וּפְיֹנְדָא וּפִילִיּוֹן וּמַעֲפֹרֶת וְקוֹלִבִּין שֶׁל פֶּשֶׁתִּין וְהַלּוֹק שֶׁל צִמָּר וְשִׁתֵּי אֲמַפְלִיּוֹת. שְׁנֵי סְבָרִיקוֹן וְשְׁנֵי אֲבָרִיקוֹן. שְׁנֵי מְנַעֲלִין וְכּוּבַע שְׁפָרָאשׁוֹ וְהַגּוֹר שֶׁבְּמִתְנִיּוֹ וְסוּדְרִין שֶׁעַל זְרוּעוֹתָיו:

וְאוֹמֵר לְאַחֵרִים בּוֹאוּ וְהִצִּילוּ עִמּוֹ. שְׁבֵן דְּרָבִן לְהִשְׁאִיל כְּלִים בְּשִׁבְתָּ:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ו מִתְנִי' ר"ש בֶּן גֵּנֶם אוֹמֵר פּוֹרְשִׁין עוֹר שֶׁל גְּדִי עַל גְּבִי שִׂידָה תְּכָה וּמְגַדֵּל שְׁאֵחֻוֹ בְּהֵם אֵת הָאוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחַרְדֵּי, עוֹשִׂין מְחִיצָה בְּכָל הַכְּלִים בֵּין מְלֵאִים בֵּין רִיקָנִים בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא תַעֲבוֹר הַדְּלָקָה, רַבִּי יוֹסֵה אוֹסֵר בְּכָל חֲרֵשׁ חֲדָשִׁים מְלֵאִים מוֹם שְׁאִינֵן יְכוֹלִים לְקַבֵּל בְּהֵן אֵת הָאוֹר וְהֵן מִתְבַּקְּעִין וּמְכַבִּין אֵת הַדְּלָקָה:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ו גְּמָרָא פִּינֵי מִתְנִיתִין מִשְׁאִיחֻוֹ הָאוֹר בְּהֵן. רַבִּי יִרְמְיָהוּ רַבִּי בָּא בַר מְמֵל בְּשֵׁם רַב סָפָר שְׁאֵחֻוֹ בּוֹ הָאוֹר מִצַּד אֶחָד נוֹתֵן מוֹם מִצַּד הַשְּׁנַיִן וְאִם כְּבָה כְּבָה. אֶחָד בּוֹ הָאוֹר מִשְׁנֵי צְדָדִין פּוֹשְׁטוֹ וְקוֹרָא בּוֹ וְאִם כְּבָה כְּבָה. מְלִית שְׁאֵחֻוֹ בּוֹ הָאוֹר מִצַּד אֶחָד נוֹתֵן מוֹם מִצַּד שְׁנֵי וְאִם כְּבָה כְּבָה. אֶחָד בְּהָ הָאוֹר מִב' צְדָדִין נוֹטְלָה וּמַתְעַמֵּף בְּהָ וְאִם כְּבָתָה כְּבָתָה. רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּשֵׁם רַבִּי זִירָא דְרַבִּי יוֹסֵה הִיא. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה הָיָה סְבָרִיקֵן מִימֵר מַה פְּלִיגִין מִימֵר רַבִּי יוֹסֵה וְרַבִּין בְּשִׁעֲשֵׂה מְחִיצָה שֶׁל כְּלִים. אָבָל אִם עוֹשֶׂה מְחִיצָה שֶׁל מוֹם לֹא. מִמַּה דְמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּשֵׁם רַבִּי זְעִירָא דְרַבִּי יוֹסֵה הִיא הִדָּא אֲמָרָה אֲפִילוּ עוֹשֶׂה מְחִיצָה שֶׁל מוֹם הִיא הַמְחַלְקֶת:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ז מִתְנִי' עַבְוִים שְׁבָא לְכַבּוֹת אִין אוֹמְרִים לוֹ בְּפַה אוֹ אֵל תְּכַבֵּה מִפְּנֵי שְׁאִין שְׁבִיתָתוֹ עֲלֶיהָ אָבָל קָטָן שְׁבָא לְכַבּוֹת אִין שׁוֹמְעִין לוֹ שְׁבֵן שְׁבִיתָתוֹ עֲלֶיהָ:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה זְגָמְרָא בְּיַמֵּי רַבִּי אַמֵּי נִפְלְהָ דְלִקְתָּ בְּכַפָּרָא, אָפִיק רַבִּי אִימֵי פְרוּזוֹ בְּשׁוּקֵי דְאַרְמְאֵי וְכִמְרֵי מֵאֵן דְּעֵבֵד לֹא מִפְסִיד. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בִּי רַבִּי יוֹסֵה קוּמֵי רַבִּי יוֹסֵה סִכְנָה הֵייתָה. אִם הֵייתָה סִכְנָה אָפִילוֹ רַבִּי אַמֵּי יִטְפִי. וְלֹא בֶן תַּנְיִ; כֹּל דְּבַר שְׂוִישׁ בּוֹ סִכְנָה אֵין אוֹמְרִים יַעֲשֵׂוּ דְכָרִים הֲלָלוּ בְנֵשִׁים וּבְקַטְנִים אֶלָּא אָפִילוֹ בְּגִדוּלִים אָפִילוֹ בְּיִשְׂרָאֵל. מַעֲשֵׂה שְׁנִפְלָה דְלִקְתָּ בְּחֶצֶר יוֹסֵי בֶן סִימְאֵי בְּשִׁיחִין וְיִרְדּוּ בְּנֵי קוּצְרָה שֶׁל צִיפּוּרִין לְכַבּוֹת וְלֹא הִנִּיחַ לָהֶן. אָמַר לָהֶן הִנִּיחוּ לָנֶכְדָּאֵי שְׁיִגְבְּהוּ חוּבּוֹ. מִיֵּד קָשַׁר עָלֵיוּ הָעֵנָן וּכְיָבְהוּ. בְּמִוֶצְאֵי שֶׁבֶת שָׁלַח לְכָל חַד מֵהֶם סָלַע וְלֹאִיפְרָפּוּסִים שְׁלָחֶן חֲמִשִּׁים דִּינָר. אָמְרוּ חֲכָמִים לֹא הִיָּה צְרִיָּה לַעֲשׂוֹת בֶּן. חַד נִפְתִּי הוּא בְּמִגּוּרָה דְרַבִּי יוֹנָה נְפִילַת דְלִקְתָּ בְּמִגּוּרָה דְרַבִּי יוֹנָה. אֶזֶל הֵוּוּא נִפְתִּיָּה בְּעֵי מִטְפִּיָּתָה וְלֹא שִׁבְקִיהָ. אָמַר לִיהָ בְּגָדָה מְדֻלִּי. אָמַר לִיהָ אֵין וְאִישְׁתִּיזִיב כּוּלָּהּ. רַבִּי יוֹדֵן דְּכַפֵּר אִימֵי

[דף פ"א ע"ב]

פָּרַם גּוֹלְתִיָּה עַל גְּדִישָׁא וְנִזְרָא עֶרְקָא מִיָּנָה:

אָבַל קָטָן שָׁבָא לְכַבּוֹת אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ. וְלֹא בֶן תַּנְיִ; רָאוּ אוֹתוֹ יוֹצֵא וּמְלַקֵּט עֲשָׂבִים אֵין אֹתָהּ וְקָם לוֹ. תַּמָּן אֵין לוֹ צוּרָה בְּעֲשָׂבִים. פָּרַם חֲכָא יֵשׁ לוֹ צוּרָה כְּבוּי:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה חַ מִתַּנְיִ בּוֹפִין קַעֲרָה ע"ג הִנֵּר בְּשִׁבְלֵי שְׁלֵא תֵאָחֶז בְּקוּרָה וְעַל צוּאָה שֶׁל קָטָן וְעַל עֶקְרֵב שְׁלֵא תִשָּׂה, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֵׂה בָּא לִפְנֵי רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי בְּעֶרְבַּי וְאָמַר חוֹשְׁשֵׁנִי אֲנִי לוֹ מִחֲטָאֵת:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה חַ גְּמָרָא יֵבֵא בִּי דְמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן בִּי רַבִּי יִצְחָא אֲנִי לֹא שְׁמַעֲתִי מֵאַבָּא אַחוּתִי אָמְרָה לִי מִשְׁמוֹ בִּיצָה שְׁנוֹלְדָה בִּי"ט סוּמְכִין לָהּ בְּשִׁבְלֵי שְׁלֵא תִתְגַּלְגַּל. אָבַל אֵין בּוֹפִין עָלֶיהָ אֹתָהּ הַכְּלִי. שְׁמוּאֵל אָמַר אַף בּוֹפִין עָלֶיהָ אֹתָהּ הַכְּלִי:

וְעַל צוּאָה שֶׁל קָטָן. וְלֹא מֵאַבְל תִּרְנַגּוּלִין אֵינּוּ:

אָמַר רַבִּי עֲזַקְבָּן תִּפְתָּר בְּאִילֵין רְכִיכָה. שְׁלֵא יבּוּאוּ לִידֵי מְרוּנָה:

וְעַל עֶקְרֵב שְׁלֵא תִשָּׂה, מַעֲשֵׂה בָּא לִפְנֵי רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי בְּעֶרְבַּי וְאָמַר חוֹשְׁשֵׁנִי אֲנִי לוֹ מִחֲטָאֵת. רַבִּי עוּלָא אָמַר שְׁמוּנָה עֶשֶׂר שְׁנֵין עֲבִיד הוּי יְחִיב בְּהֵדָא עֶרְבַּי וְלֹא אֹתָהּ קוּמוּי אֶלָּא אִילֵין תִּרִין עֲבִידָא אָמַר גְּלִיל גְּלִיל שְׁנֵאת הַתּוּרָה סוּפָה לַעֲשׂוֹת בְּמִסְקִין:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ט מִתַּנְיִ עֲבוּ"ם שְׁהַדְלִיק אֹת הִנֵּר מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוּרוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִם בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל אָסוּר, מִיֵּלָא מִיָּם לְהַשְׁקוֹת בְּהַמְתוֹ מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל וְאִם בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל אָסוּר, עֲשֵׂה עֲבוּ"ם כְּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ יֵרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל וְאִם בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל אָסוּר, מַעֲשֵׂה בְר"ג וְזַקְנִים שְׁהִיּוּ בְּאֵין בְּסַפִּינָה וְעֲשֵׂה עֲבוּ"ם כְּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ וְיִרְדּוּ בּוֹ זַקְנִים:

פָּרַק מִזוֹ הַלְכָה ט גְּמָרָא לְצוּרְכוֹ וְלְצַרְהוֹ יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַעֲנָה מִן הַדָּא שְׁמוּאֵל אִיקְבַּל גְּבִי חַד פָּרְסֵי אִיטְפִי

בוצינא אזל ההוא פּרסי בעא מדלקתיה והפּוֹד שמואל אפוי ביון דחזיתיה מתעסק בשטרותיו ידע דלא
בגיניה אדלקת. והפּוֹד שמואל אפוי. אָמר רבי יעקב בר אחא הָדא אַמְרָה לְצוּרְכוּ וּלְצוּרָה יִשְׂרָאֵל אָסוּר.
אָמר רבי יונה שְׁנַיָא הִיא שְׁאִין מְטַרְיָהוּן עַל הָאָדָם לְצֵאת מְבִיתוֹ. אָמר רבי אֱלִיעֶזֶר מִשּׁוּם שְׁאִין
מְטַרְיָהוּן עַל הָאָדָם לְצֵאת מְבִיתוֹ לְמָה הַפּוֹד שְׁמוּאֵל אַפּוּי. אָמְרוּ לוּ מַה אָנּוּ לִירַד. אָמר לְהֵן הוּאֵיל וְלֹא
בְשִׁבְלֵנוּ עֲשֵׂה מְתָרִין אָנּוּ לִירַד:

[דף פ"ב ע"א]

פירק שבועה עשור

הלכה א' מתני' כל הכלים נטליו בשבת ונדלתותיהו עמהו אף על פי שנתפרקו בשבת ואינן דומין לדלתות הבית לפי שאינן מן המוכן:

גמרא דלתות הבית דרוכה ונדלתות הכלים דרוכין. דלתות הבית דרוכה שאף על פי שנתפרקו מערב שבת אסור לטלטלן בשבת. דלתות הכלים דרוכה שאף על פי שנתפרקו בשבת נטליו בשבת: לפי שאינן מן המוכן. ואין תשמיישן אלא על גבי קרקע.

רבי אבהו בשם רבי אלעזר: פראשונה היו כל הכלים נטליו בשבת. בין שנחשדו להיות מחללין ומים טובים ושבתות. הדין היא דכתיב (תמידה יג) **בימים ההמה ראיתי ביהודה דורכים גתות בשבת ועמסים על החמורים וגו'.** ואסרו להן הכל. בין שנגדרו היו מתירין להן והולכין עד שהתירו להן את הכל. הוין מן המסר הגדול ונתד של מהרישה. רבי יוסה אומר: אף הציפרין. רבן שמעון בן גמליאל אומר אף ההויגן.

מדוכה אם יש בה שום מטלטלין אותה ואם לאו אין מטלטלין אותה. רבן שמעון בן גמליאל אומר אם היתה מדוכה קטנה נתנת על גבי השלחן הרי היא כקערה ומטלטלין אותה בשבת. רבי יוסי רבי אילא בשם רבי אלעזר. רבי יעקב בר אהא בשם רבי אלעזר קודם להתרת כלים שנו.

תמן דתנינן קלוסטרין רבי יהושע אומר שומטה מפתח זו ותולה בהכרו בשבת. רבי טרפון אומר הרי היא ככל הכלים ומיטלטלת בהצר. דבי רבי ינאי אמרי בהצר שלא עירכה היא מתניתין. אם בהצר שלא עירכה הדין היא דתנינן הרי היא ככל הכלים ומיטלטלת בהצר. רבי יוסה בשם רבי ירמיה רבי דנניה מטיי בה בשם רבי אלעזר קודם להתרת כלים שנו. אי קודם להתרת כלים שנו הדין היא דתנינן הרי היא ככל הכלים ומיטלטלת בהצר. בשלשה כלים המטלטלין בהצר. ואילו הן סבין קטנה ומקצוע של דבלה וזומי ליסטרין.

הצוצרת תוקע השלישית פראש הגג ומניחה במקומה. ולא בלי הוא. אומר רבי יודן קודם להתרת כלים שנו.

רבי זעירא בשם רבי אלעזר קנים ומקלות קודם להתרת כלים שנו.

[דף פ"ב ע"ב]

לוחיו של ספינה אין מטלטלין אותן בשבת. ואם היו מכסים על גבי בלי או על גבי אוכלין הרי הן

בכסוי כל הכלים ומטלטלין אותן בשבת.

אמר בימי רבי לא אף על גב דתימר בכסוי כלים והוא שיהא עליהן תאר כלי.

כל שנשל בשנים מטלטלין אותן בשנים בארבעה וחמשה. אסור. אמר רבי זעירא מכיון דאת אמר בשנים מתר. אפילו בארבעה וחמשה מתר. מה דמר רבי מנא אמר רבי יוסה הוון מלייא מעינין ספסלה. דרבי יודה בר פזי וסבייא מסייעין להון. רבי לעזר בשם רבי חנינה מעשה היה ומלטלו קרון של בית רבי בשבת. ולא כלי הוא. שלא תאמר הואיל ואין תשמישן אלא על גב מקומן אין מטלטלין אותן בשבת.

רבי יהודה בשם שמואל קפות הגדולות וסוגין הגדולים מטלטלין אותן בשבת. שלא תאמר הואיל ותשמישם במקומן אין מטלטלין אותן.

רבי אבא בשם שמואל מכבש מטות מטלטלין אותן בשבת. רבי בא בשם רב כבד העליון והתחתון מטלטלים אותן חוץ מן העומדים. אמר רבי בא הדיא דתימר בעומדים ששם אכל בעומדים שגון מתר.

רבי זעירא בשם רב יהודה בשם רב קנים והכלים של קוריים מטלטלין אותן בשבת. מה דרבי יוסה אמר רבי יוחנן שאל לרבי יהודה בן לוי מהו לטלטל כלי קוריים בשבת אמר ליה מטלטלין. רבי יהודה בן פזי לא אמר בן אלא רבי יוחנן שאל לרבי יהודה בן לוי מהו לטלטל כלי קוריים בשבת אמר ליה אין מטלטלין. אמר ליה למה אמר ליה מפני שאין מטלטלין:

הלכה ב מתני' נוטל אדם קרנם לפצע בו אגוזים קורדום לחתוך בו את הדבילה מנרה לגור בה את הנבינה מנרפה לגרף בה את הנרגרות את הרחת ואת המלגו לתת עליו לקטן את הפוש ואת הכרפד לתחב בו מחט של יד לטול בה את הקוץ ושל סקאין לפתוח בו את הדלת:

גמרא הא שלא לפצע בו לא, מתניתין דרבי נחמיה דאמר רבי נחמיה אין נטלין שלא לצורך.

רבי בא רבי יודא רבי חיינא בר שלמוא בשם רב. מודין חכמים לרבי נחמיה בזוירא ובמזורה ובמכנה. בזוירא די עצר ביה. במזורה די חבט ביה. במכונה די כתיש ביה.

כלי המיוחד לאסור מטלטלין אותן לצורך. להיתר בין לצורך בין שלא לצורך. אמר רבי יוסה ראה עד איכן חקלו בשבת. שאפילו דברים שאין תשמישן לשם שבת התירו אותן לשם שבת. דמר רבי לעזר דלופקי למה היא בטמאה. מפני שהשמש אוכל עליה. כמים ידיה למה היא טמאה מפני שהשמש עומד עליה. ראה עד איכן החמירו בטמאה. שאפילו דברים שאין תשמישן לשם טבילה.

[דף פ"ג ע"א]

טמאו אותן לשם טבילה:

את הרהר ואת המלגו לתת עליו לקטן הפוש והפרכד לתחב בו. אמר רבי סימון שרא לי רבי אבהו מיסב קלוזית בשבת. רבי בא בר כהן בשם רב ששית מתניתין אמרה פן. מהט של יד לפול בה את הקיץ דלכן מה בין קיץ לזה.

רבי בא בעא קומי רבי מנא מהו מיגבלתה ביום טוב. אמר ליה אינו אוכל נפשו:

הלכה ג מתני' קנה של זיתים אם יש קשור בראשו מקבל טמאה ואם לאו אינו מקבל טמאה בין כך ובין כך נטל בשבת:

אמרא דבי רבי ינאי אמרי קנה שהתקינו להיות בודק הזיתים. פיצד היה יודע אם מלכלך במשקה בידוע שננמרה מלאכת המעטן. ואי לא בידוע שלא ננמרה מלאכת המעטן. אמר ליה רבי מנא לא תני שמואל אלא להיות שולח בו הזיתין.

קנה שהתקינו להיות פוקק בו החלון נימר אם היה קשור ותלוי פוקקין בו ואי לא אין פוקקין בו. רבן שמעון בן גמליאל אומר מיתקן אף על פי שאינו קשור ותלוי.

ולא בן אמר רבי יוחנן משכני חילפי והראני נגר משל בית רבי קשור אף על פי שאינו תלוי.

אמר רבי יודן מפיון שנוטלו ונותנו לתוף ודו נעשה כמפתח:

הלכה ד מתני' כל הכלים נטלין בשבת חוץ מן המסר הגדול ויתד של מהרישה,

כל הכלים נטלין לצורף ושלא לצורף רבי נחמיה אומר אין נטלין אלא לצורף:

אמרא רב יהודה בשם רב הלכה פריבי נחמיה דאמר אין נטלין אלא לצורף. רבי יוחנן ורבנן דתמן חד אמר לצורף לצורף גופו. שלא לצורף שלא לצורף גופו. רבי נחמיה אומר אין נטלין אלא לצורף גופו. והרנה אמר לצורף לצורף גופו ולצורף מקומו. שלא לצורף שלא לצורף גופו ושלא לצורף מקומו. רבי נחמיה אומר אין נטלין אלא לצורף גופו ולצורף מקומו. תני: אמר רבי יודן לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על הכלאים שמשלטלין אותן שלא לצורף. ועל הריקנין שיש בדעתו למלותן. על מה נחלקו על שאין בדעתו למלותן. שבית שמאי אוסרין ובית הלל מתירין.

אתי דבית שמאי פריבי נחמיה. את אמרת הלכה פריבי נחמיה ולא הלכה בבית שמאי:

הלכה ה מתני' כל הכלים הנטלין בשבת שבריהן נטלין ובלבד שיהו עושין מעין מלאכה, שברי ערבה לכפות בהן את פי החבית ושל זכוכית לכפות בהן את פי הפה,

רבי יהודה אומר ובלבד שיהו עושין מעין מלאכתן שברי ערבה

[דף פ"ג ע"ב]

לצוק לתוכן מקפה ושל זכוכית לצוק בתוכן שמן:

גמרא תמן תנינן זכוכית לגרוד בה ראש הפרכד. והכא הוא אמר הכין.

רבי אהא רבי מיישא בשם רבנן דקיסרי פאן בעבה פאן בחדה.

ואית דבעי מומר פאן במטלטל פאן במוציא:

הלכה ו מתני' האבן שפקירוויא אם ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה ואם לאו אין ממלאין בה.

ומורה שהיא קשורה בטפיה ממלאין בה בשבת:

גמרא אנן תנינן האבן בתוכה.

תני דבי רבי והאובליו והאבן בתוכה.

רבי יעקב בר זבדי בשם רבי אבהו אתפלגון רבי חיאי בר יוסף ורבי יוחנן. רבי חייה בר יוסף

במתניתין. רבי יוחנן בחדא דתני דבי רבי. מתניתין פליגא על רבי יוחנן האבן שפקירוויא. אם

ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה. פיון שהיא אפיצה לה כגופה היא.

ויספא פליגא על רבי חיאי בר יוסף ואם לאו אין ממלאין בה. אמר רבי יודן פיון שהיא עשויה להכביד

נעשה כמטלטל קירוויא על גב האבן. מה עבד לה רבי יוחנן נעשה כמטלטל קירוויא עצמה.

מתניתין פליגא על רבי יוחנן נוטל אדם בנו והאבן בידו כלפלה והאבן בתוכה. ותני דבי רבי האבן

והאובליו בתוכה. רבי כהן בשם רבנן דתמן תינוק עשו אותו פאובליו.

תמן אמרין עשו האבן ביד התינוק בקמיע ממהה ביד תינוק:

הלכה ז מתני' רבי אליעזר אומר פקק החלון בזמן שהוא קשור ותלוי פוקקין בו ואם לאו אין פוקקין

בו ותקמין אומרים בין כך ובין כך פוקקין בו.

כל כסויי הכלים שיש להן בית אחיזה נטלין בשבת אמר רבי יוסי במה דברים אמורים בפסיוי

התקרקעות אכל בפסיוי הכלים בין כך ובין כך נטלין בשבת:

גמרא אינהו נגר הנגרר. אמר רבי יוחנן קשור אף על פי שאינו תלוי. אמר רבי יוחנן משכני חילפי

והראני נגר משל בית רבי קשור אף על פי שאינו תלוי.

אמר רבי יוחנן אתיאי יחידייא דהכא

[דף ב"ד ע"א]

בסתמא דתמן. ויחידייא דתמן בסתמא דהכא. רבי יוסי בעי קומי רבי ירמיה הוה עבדין עובדא. אמר

ליה מן מה דמר רבי יוחנן משכני חילפי והראני נגר משל בית רבי קשור אף על פי שאינו תלוי. הדיא

אמרה כרבי יודן עבדין עובדא.

אָתָא רבִּי הוֹנָא בְּשֵׁם רבִּי שְׁמוּאֵל הִלְכָה כְּרַבִּי יוֹדָה עַד שֶׁיְהֵא קָשׁוּר בְּדִלְתָ רבִּי יִנְאִי רבִּי אֲמַי אָמַר עַד שֶׁיְהֵא קָשׁוּר בְּדִלְתָ בְּדָבָר שֶׁהוּא יָכוֹל לְהַעֲמִידוֹ. נִיגְרִיָּא דְרַבִּי לְעִזּוֹר הָוּה קָטָר בְּגַמְי.

נִשְׁמַט אֲסוּר. נִקְמוּ רבִּי יַעֲקֹב בַּר אֲחָא בְּשֵׁם רַבִּינָן מְדַהֲוֵי בְּרֵאשֵׁי אֲצַבְעוֹתָיו:

כָּל כְּפֵי הַכְּלִים כו'. אֲבָא בַר כְּהֵנָא רַב חֵייהּ בַּר אֲשִׁי בְּשֵׁם רַב הִלְכָה כְּרַבִּי יוֹסִי:

הִדְרוּ עֲלוֹךְ כָּל הַכְּלִים

הִלְכָה אַ מִתְנִי' מִפְּנֵי אֲפִילוֹ אַרְבַּע וְחֲמִשׁ רִפּוֹת שֶׁל תְּכָן וְשֶׁל תְּכוּזָה מִפְּנֵי הַאֲזָרְחִים וּמִפְּנֵי כְּפוּל בֵּית הַמְּדַרְשׁ אֲבָל לֹא אֵת הָאוֹצֵר.

מִפְּנֵי תְרוּמָה מְהוּרָה וְדִמָּי וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְרוּמָתוֹ וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדוּ וְהַתְרוּמָה הַיָּבֵשׁ מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל לְעֻנְיִים אֲבָל לֹא אֵת הַטָּבֵל וְלֹא אֵת מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְרוּמָתוֹ וְלֹא אֵת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדוּ לֹא אֵת הַלוֹף וְלֹא אֵת הַחֶרֶדֶל, רַבִּין שֶׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל מֵתִיר בְּלוֹף מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל לְעוֹרְבִים:

גְּמָרָא רבִּי זְעִירָא שָׁאל לְרַבִּי יֵאֵשִׁיָּה כְּמָה הוּא שִׁיעוּר הַקְּפוֹת. אָמַר לִיהּ גְּלַמְד כְּתוּם מִן הַמְּפָרֶשׁ. דְּתַנְיָנָן תַּמָּן בְּשֵׁלֶשׁ קְפוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁלֹשׁ אֵינן תוֹרְמִין אֵת הַלְשָׁכָה. תַּמָּן תַּנְיָנָן הַמוֹצֵיא יוֹן כְּדִי מְזִינָת הַכּוֹס. רבִּי זְעִירָא שָׁאל לְרַבִּי יֵאֵשִׁיָּה כְּמָה הוּא שִׁיעוּר הַכּוֹסוֹת. אָמַר לִיהּ וְלַמְד כְּתוּם מִן הַמְּפָרֶשׁ. דְּתַנְיָ רבִּי חֵייהּ אַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל פֶּסַח יִשְׁנָן רַבִּיעִית יוֹן אִיטְלָקִי.

מָהוּ לְפָנּוֹת מִן הָאוֹצֵר כְּסֻדֵּר הַזֶּה. נִשְׁמְעִינָה מִן הַדָּא וְשׁוֹיִן שְׁלֹא יִגַּע בְּאוֹצֵר. אֲבָל עוֹשֶׂה הוּא שְׁכִיל נִכְנֵם וְיוֹצֵא.

אֵיִת תַּנְיָ תַּנְיָ: מְטַלְמָלִים אֵת הַדִּימוּע. אֵיִת תַּנְיָ תַּנְיָ: אֵיִן מְטַלְמָלִים. אָמַר רבִּי אֲלֵעִזֵּר מְטַלְמָלִין בְּמִדוּמַע בְּתְרוּמָה מְהוּרָה. וּמֵאֵן דְּאָמַר אֵיִן מְטַלְמָלִין לְתְרוּמָה טְמֵאָה.

[דף כ"ד ע"ב]

וּבֵאוּתוֹ שֵׁישׁ בּוֹ כְּדִי לְהַעֲלוֹת. אֲבָל בְּאוֹתוֹ שְׂאִין בּוֹ כְּדִי לְהַעֲלוֹת לֹא.

מֵאֵן תִּנָּא מְטַלְמָלִין רבִּי אֲלֵעִזֵּר. דְּתַנְנָן רבִּי אֲלֵעִזֵּר אוֹמַר סָאָה שֶׁנִּפְלָה הִיא סָאָה שְׁעֵלַת.

אָמַר רבִּי אֲלֵעִזֵּר אָדָם עוֹמֵד מֵעֵרֵב שֶׁבֶת וְאוֹמַר הֲרִי זֶה תְרוּמָה לְמַחֵר. וְאֵיִן אָדָם עוֹמֵד בְּשֶׁבֶת וְאוֹמַר הֲרִי זֶה תְרוּמָה לְמַחֵר. רבִּי יוֹסִי בִּי רבִּי בּוֹן אוֹמַר אֵיִן אָדָם עוֹמֵד עֵרֵב שֶׁבֶת וְאוֹמַר הֲרִי זֶה תְרוּמָה לְמַחֵר.

מִתְנִיתָא פְּלִיגָא עַל רבִּי יוֹסִי בִּי רבִּי בּוֹן לְגִין טְבוּל יוֹם וּמְלֵאָהוּ מִן הַחֵבֵית מַעֲשֵׂר טָבֵל. אִם אָמַר הֲרִי זֶה תְרוּמָה לְמַחֵר מִשְׁתַּחֲשָׁד הֲרִי זֶה תְרוּמָה לְמַחֵר אִם אָמַר הֲרִי זֶה עְרוֹב לֹא אָמַר כְּלוּם. פְּתַר לָהּ

לשעבר. והתני רבי היתה אומר אית לך מימר לשעבר. חזר בו רבי יוסי בי רבי בון מהדא.

[דף ב"ה ע"א]

מאי כדון מכבד לשאפרשנה הגע עצמך שהיתה תרומה מהורה מכבד לכשאוכלנה. הגע עצמך שהיתה תרומה ממאה מכבד לכשאניחנה בזוית.

תני: מטלטלין אחד תרומה מהורה ואחד תרומה ממאה. אמר רבי זעירה הדיא אמרה טבל שיש עליו. תני: מתר לטלטלו כיצד עושה נתן עיניו במקצתו ואוכל השאר.

תני: מטלטלין החרדל מפני שהוא מאכל יונים. ואת ההצב מפני שהוא מאכל צבאים. ואת הזוכית מפני שהוא מאכל נעמיות. אמר רבי נתן אם בן יטלטלו הזמורות מפני שהפילין אוכלין אותן:

רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוי מפני שהוא מאכל לעורבים. מה אנן קיימין אם בשיש לו מאותו המין ואותו המין מצוי בשוק דברי הכל מתר. אם בשיש לו מאותו המין ואין אותו המין מצוי בשוק דברי הכל אסור. אלא כגון קיימין בשיש לו מאותו המין ואין אותו המין מצוי בשוק. רבנן אמרין מפיון שאין אותו המין מצוי בשוק כמי שאין לו מאותו המין. ורבן שמעון בן גמליאל אמר מפיון שיש לו מאותו המין כמי שאותו המין מצוי בשוק.

אמר רבי זעירה לא אתייה אלא ברבי הנינא דאמר עולין היינו עם רבי להמת גרר. והיה אומר לנו בררו לכם חלוקי אבנים ואתם מתרין לטלטלם למחר. אמר רבי יוסה שנייא היא הכא שהוא ככסא:

הלכה ב מתני' חבילי קש וחבילי עצים וחבילי ורדים אם התקינן למאכל בהמה מטלטלין אותן ואם לאו אין מטלטלים אותן.

כופין את הסל לפני האפרוחים כדי שיעלו ושירדו.

תתנגלת שפרחה דוחין אותה עד שתכנס ומדדין עגלים וסויהים ברשות הרבים

[דף ב"ה ע"ב]

והאשה מודדה את בנה.

אמר רבי יהודה אימתי בזמן שהוא נוטל רגלו אחת ומניח אחת אבל אם היה גורר אסור:

גמרא התיב רבי לעזר והתנינן חבילי קש. וקש לאו כמפוזר הוא.

מתניתין פליגא על מאן דמר פל המיחד לאסור אסור. דתנינן האבן שעל פי החכות מטה על צדה ונופלת. רבי בא בשם רב הויה בר אשי פתר לה בשוכה. ממתניתין פליגא על מאן דמר פל המיחד לאסור אסור. דתנינן כופין סל לפני האפרוחים שיעלו ושירדו. ותני עלה עלו מאליהן אסור לטלטלה.

אמר רבי בון בר הוייה קומי רבי זעירא תפנתר במאוס. אמר ליה והתני רבי הושעיה אפילו סאה אפילו תרקב. אית לך מימר סאה ותרקב מאוסין הן:

הלכה ג מתני' אין מילדין את הבקמה ביום טוב אבל מסעדין.

ומילדין את האשה בשבת וקורין לה חכמה ממקום למקום ומחללין עליה את השבת.

וקושרים את הטיבור רבי יוסי אומר אף הותכין וכל צורכי מילה עושין בשבת:

אמרא אינהו הפייע מביא יין ונזפה לתוך הוטמו ונותן ידו למטה ומקבל ושומט דדיה ונותן לתוך פיו.

רבן שמעון בן גמליאל אומר אף מרחמין על הבקמה ביום טוב. כיצד עושה נותן גוש של מלח על רחמה והיא רוצה להניק בנה:

וקוראין לה חכמה ממקום למקום. פיי דתנינן תמן ולא זו בלבד אלא אפילו חכמה הבאה לילד:

ומחללין עליה את השבת. שמואל אומר עושין לה מדורה אפילו בתקופת תמוז:

וקושרין את הטיבור. כהדא אמתיה דבר קפרא נפקא מילדה בשבת. אתת ושאלת לרבי אמר לה

אזלון ושאלון להויתא. אמרה ליה ליבא הויא. אמר לה וילי עבידי כמנהגך אמרה ליה ליבא מנהג

אמר לה איזילי התנדך רבי יוסי.

פיני מתניתין וכל צרכי תיה נעשין בשבת.

תני: השיליא הזאת בשבת עשירין

[דף ב"ז ע"א]

מומנין אותן בשמן. והעניים מומנין אותן בתבן וחול. אלו ואלו מומנין אותן בארץ כדי לתן ערבון

לארץ:

הדרן עלך מפנין

פֶּרֶק י"ט

הלכה א מתני' רבי אליעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת מביאו בשבת מגלה ובספנה

מכסהו על פי עדים.

ועוד אמר רבי אליעזר כורתין עצים לעשות פחמים לעשות ברזל.

כלל אמר רבי עקיבה כל מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת אינה דוחה את השבת מילה שאי

אפשר לה לעשות מערב שבת דוחה את השבת:

אמרא אמר רבי יוחנן הוינן סברין מימר בכל הדברים הלוג רבי אליעזר. ממה שאריו רבי אליעזר

לְדְרוֹשׁ בְּכוּרֵינוּ. מַה בְּכוּרֵינוּ שְׁנֵאמַר (ויקרא ב) בְּעוֹמֵר דּוֹחִין הַשֶּׁבֶת. אַף בְּכוּרֵינוּ שְׁנֵאמַר בְּשֵׁתֵי הַלֶּחֶם דּוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת. הֲדָא אָמְרָה לֹא בְּכָל הַדְּבָרִים חֲלוּק רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְלָמָּה צְרִיךְ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְדְרוֹשׁ בְּכוּרֵינוּ בְּכוּרֵינוּ אֵלָּא עַל יְדֵי שְׁעָקָר דְּחֵייתָן שֶׁבֶת וּמְכַשִּׁירֵיהֶן מְלֹאכָה. הַתִּיבּוֹן וְהַתְּנִי לּוּלָב וּמְכַשִּׁירָיו דּוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת. אָמַר רַבִּי יוֹנָה לְהֵבִיאוּ מֵרֹאשׁ הַדְּקָל. וְהַתְּנִי שׁוֹפָר וּמְכַשִּׁירָיו דּוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת לְהֵבִיאוּ מִחוּץ לְתַחוּם. וְתַנִּי בְּן אֵין מְגַרְדִּין וְלֹא מְגַרְדִּין וְלֹא מְפָרְכִין. תְּנִי בְּשֵׁם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לּוּלָב וּמְכַשִּׁירָיו דּוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת.

אָמַר רַבִּי יוֹנָה סֵלְקָה מִתְּנִיתִין. תְּנִי: מַעֲשֵׂה הֵיךְ וְהוֹרָה רַבִּי כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן הַבּוּרָה הֵיךְ מִקְשָׁה מַה רָאָה רַבִּי לְהַנִּיחַ דְּבָרֵי חֻמִּים וְלַעֲשׂוֹת כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר. אָמַר רַבִּי הוֹשַׁעֲיָא שְׂאֵלְנוּ אֶת רַבִּי יְהוּדָה הַגּוֹזֵר וְאָמַר לָנוּ בְּמִבּוּי שְׂאֵינוּ מִפְּלֵשׁ בְּהֵדָא תְּנִינָן אָסוּר לְטַלְטֵל מִתּוֹכוֹ לְבֵתִים וּמִבֵּיתִים לְתוֹכוֹ. אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ קִמְתִּיהָ בְּתִינּוֹךְ וּבְאִיזְמֵל שְׁשֻׁבְתוֹ בְּמִבּוּי. וְאִינוּ אָסוּר לְטַלְטֵלוֹ בְּכָל הַמְּבּוּי.

בְּעוֹן קוּמִי רַבִּי יוֹסִי כְּמָה דְּאֵתְמַר

[דף ב"ז ע"ב]

בְּכָלִים שְׁשֻׁבְתוֹ בְּכָל הַחֲצָר מְטַלְטֵלִין אוֹתָן בְּכָל הַחֲצָר וּדְכוּוֹתָה כְּלִים שְׁשֻׁבְתוֹ בְּמִבּוּי מְטַלְטֵלִין אוֹתָן בְּכָל הַמְּבּוּי בְּשֶׁבֶת. שְׂאֵלוֹן לִיה וְלֹא אֲנִיבּוֹן דְּלֹא הוּוּה רַבִּי יוֹסִי אָמַר אֵלָּא כֹּל מִילָה בְּאַתְרָהּ. כַּד אֵתוּן לְעָרוּבִין אָמַר לוֹן בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן כְּלִים שְׁשֻׁבְתוֹ בְּמִבּוּי מְטַלְטֵלִין אוֹתָן בְּכָל הַמְּבּוּי. וּדְכוּוֹתָה כְּלִים שְׁשֻׁבְתוֹ בְּחֲצָר מְטַלְטֵלִין אוֹתָן בְּכָל הַחֲצָר. רַב אָמַר אֵין מְטַלְטֵלִין אוֹתוֹ אֵלָּא בְּאַרְבַּע אַמּוֹת.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה בִּי רַבִּי בּוֹן רַב כְּדַעְתִּיהָ וְרַבִּי יוֹחָנָן כְּדַעְתִּיהָ. רַבִּי יוֹחָנָן דִּי אָמַר קוֹרָה גְּלֵא שְׁתוּף מִתְּרַת. הוּא דְּאָמַר מְטַלְטֵלִין אוֹתָן בְּכָל הַמְּבּוּי. רַב דִּי אָמַר אֵין קוֹרָה מִתְּרַת גְּלֵא שְׁתוּף. הוּא דְּאָמַר אֵין מְטַלְטֵלִין אוֹתָן אֵלָּא בְּאַרְבַּע אַמּוֹת. עַל דַּעְתִּיהָ דְּרַבִּי יוֹחָנָן לְאִיזָה דְּכָר מְשֻׁתְּפִין בְּכָל הַמְּבּוּי. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה בִּי רַבִּי בּוֹן כְּדִי לַעֲשׂוֹת כֹּל הַרְשִׁיאוֹת אַחַת.

רַבִּי סִימוֹן בְּשֵׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן ל״ו סָבִין שֶׁל מִילָה עוֹשֶׂה לָּהּ הוֹלָה וּמְבִיאָהּ. כַּר מְרִינָה הוּוּה לִיה עוֹבְדָא שְׂאֵל לְרַבִּי סִימוֹן וְשָׂרָא שְׂאֵל לְרַבִּי אַמִּי וְאָסַר וְאִיקְפַּד רַבִּי סִימוֹן. וְלֹא בֶן תְּנִי: נְשֹׂאֵל לְחֶכֶם וְהַתִּיר וְשָׂאֵל לְחֶכֶם אַחַר שְׂמָא וְאָסַר. אָמַר רַבִּי יוֹדֵן הַכִּין הוּוּה עוֹבְדָא שְׂאֵל לְרַבִּי אַמִּי וְאָסַר לִיה. לְרַבִּי סִימוֹן וְשָׂרָא אִיקְפַּד רַבִּי אַמִּי כְּהֵדָא דְּתַנִּי נְשֹׂאֵל לְחֶכֶם וְאָסַר אֵל וְשָׂאֵל לְחֶכֶם אַחַר שְׂמָא יַתִּיר.

בִּימֵי רַבִּי יְרֵמְיָה אֵינְשׁוֹן מִפְּתֵחֵיהּ דְּסַדְרָא רוּבָא אֵתוּן וְשָׂאֵלוֹן לִיה אָמַר לוֹן כַּד תַּחֲמוֹן שְׂמֵפָא עֵבֶר אֵייתִינָן דְּרָךְ הוֹלָה. חֵיילִיה דְּרַבִּי יְרֵמְיָה מַהֲדָא כֹּל הוֹלָה שְׁנַעֲשִׂית בֵּין לְדַעַת בֵּין שְׂאֵל לְדַעַת הָרִי זוּ הוֹלָה. רַבִּי יוֹדָא כַּר פְּוִי הוֹרִי לְהֵבִיאוֹן דְּרָךְ מְנַעְלִין. רַבִּי חֵינָנָא כַּר פְּפָא הוֹרִי לַעֲשׂוֹת הוֹלָה וְלְהֵבִיאוֹ דְּרָךְ מְנַעְלִין.

רבי שמואל בר אבדומי הוה ליה עובדא למיגזר לרב ששעה בריה אנשון מיייתי אנמל. שאל לרבי מנא אמר לו ידחה למחר. שאל לרבי יצחק בר אלעזר אמר לון משחוק קונדיטון לא אנשיתון ומיייתי איזמיל אנשיתון. ידחה למחר.

רבי יוסה בי רבי בון בשם רב הונא מתניתין אמרה בן שאסור לעשות חולה דתנינן רבי אליעזר אומר אם לא הביא בלי מערב שבת מביאו בשבת מנוקה שאם אומר את בן שמתר לעשות אף הוא אינו מוצא לעשות חולה ומביאו.

שאלו להלל הזקן מה לעשות לעם שלא הביאו סביניהן עמהם. אמר להן הלכה שמעתי ושכחתי אלא הניחו להן לישראל אם אינן נביאים בני נביאים הן. מיד כל מי שהיה פסחו מלה היה

[דף ב"ז ע"א]

תוחבה בגיזתה. גדי היה קושרו בקרניו. ונמצאו פסחיהו מביאין סביניהו עמהו. ביזו שראה מעשה נזפר הלכה. אמר להן בן שמעתי מפי שמעיה ואבטליון. רבי זעירה בשם רבי אלעזר כל תורה שאין לה בית אב אינה תורה.

תמן תנינן רבב עליה נשען עליה נתלה עליה עבר בה נהר. קפל עליה המוסרה טליתו עליה פסולה. הדיא ילפה מההיא ונהיא ילפה מהדיא. הדיא ילפה מההיא שאם תלה בה סבין לשחוט בשירה. ונהיא ילפה מהדיא שכל עבודה שהיא לשם קדשים אינה עבודה.

יתירו להן על ידי חולה. אלא כרבי אמרי. ואפילו תימר פרבי סימון בשם שנגעלמה זו בן נגעלמה זו. אמר רבי אבין וקלא אי אפשר לשני שבועות שלא חל ארבעה עשר להיות בשבת. ולמה נגעלמה הלכה מהן. כדי לתן גדלה להלל.

תני: רבי אליעזר אומר: בשם שהשיטה דוחה שבת בן מכשירי השיטה דוחין את השבת. אמר לו רבי עקיבה: לא אם אמרת בשיטה שאי אפשר לעשות מערב שבת. תאמר במכשירי השיטה שאפשר לעשות מערב שבת. אמר לו רבי אליעזר: אמורי צבור יוכיחו שיכול לעשות מערב שבת. ודוחין את השבת. מה לי מכשירי השיטה לפני השיטה. מה לי מכשירי השיטה לאחרי השיטה. אמר לו רבי עקיבה: מה לי מכשירי השיטה לאחרי השיטה שפכר דחת השיטה את השבת. ודחו מכשירי השיטה לפני השיטה שעדיין לא דחת השיטה את השבת. דבר אחר: שפוא ומצא הנזבח פסול ונמצא דוחה שבת בלא השיטה. גבי תיגוק מה אית לה. שפוא ויחלה תיגוק ונמצא דוחה שבת בלא מילה. התיבון: הרי מנזבח שנפל בשבת הרי אינו ראוי לכנות בשבת. מין מנזבח ראוי לכנות מאתמול.

הגע עצמך שחל ארבעה עשר להיות בשבת. הרי אינו ראוי להיות בשבת. מין הווייה ראוייה להוות מאתמול:

הלכה ב מתני' עושיין כל צרכי מילה. מוהליין ופורעין ומוצצין ונותנין עליה אספגנית וכמון אם לא שחק מערב שבת

[דף ב"ז ע"ב]

לועם בשניו ונותן אם לא טרף יין ושמן נותן זה לעצמו וזה לעצמו.

אין עושיין לה חלוק לכתחלה אבל בורף עליה סמרטוט, אם לא התקין מערב שבת בורף על אצבעו ומביא אפילו מהצר אחרת:

גמרא (בראשית יז) **המול ימול**. מכן לשני מילות אחת למילה ואחת לפריעה. אחת למילה ואחת לציצים. עד בדין ברבי עקיבה די אמר לשונות רבוין הן. ברבי ישמעאל די אמר לשונות כפולות הן התורה דברה רבתה בדרבה. (בראשית לא) **הלוך הלכת**. נכסף נכספת. (בראשית ג) **גנב גנבת**. מכן ליה אמר רבי יודה בן פזי (שמות ד) **אז אמרה חתן דמים למולת**. מכן לשני מילות אחת למילה ואחת לפריעה. אחת למילה ואחת לציצים.

רב אמר (בראשית יז) **המול ימול** מכן לנולד כשהוא מהול שצריך להטיף ממנו דם ברית. המול ימול מכן לישראל ערל שלא ימול. ואין צריך לומר עכו"ם ערל.

אמר רבי לוי בתיב (שם) **ואתה את בריתי תשמור**. כל שביצא בך. תני: ישראל מל את הפותי. וכותי אינו מל את ישראל מפני שמתבונן לשם הר גריזים דברי רבי יודן. אמר רבי יוסי וכי היכן מצינו שמילה צריכה פוננה יהא מל והולך לשם הר גריזים עד שתצא נפשו:

המשוק לא ימול שלא יבוא לידי סכנה דברי רבי יודה. אמר לו רבי יוסי הרבה משוכין הנה בימי בן כוזבא וכלן מלו וחיזו הולידו בנים ובנות. והמשוק ושנולד מהול וגר שנתגיר כשהוא מהול צריך להטיף ממנו דם ברית.

תני: אמר רבי שמעון בן אלקעזר לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על הנולד מהול שצריך להטיף ממנו דם ברית שהיא ערלה כבושה. על מה נחלקו על שנתגיר מהול שבית שמאי אומר שצריך להטיף ממנו דם ברית. ובית הלל אומרים אינו צריך להטיף ממנו דם ברית. רבי יצחק בר נחמן בשם רבי הושעיה הלכה בדברי התלמיד.

אתא עובדא קומי רב ימר מן דתנינן מפני שהיא ערלה כבושה הדיא אמרה ערל ברור הוא ודוחין עליו את השבת. רבי אבהו אמר אין דוחין עליו את השבת וצריך להטיף ממנו דם ברית.

רבי אדא בר אבהו איתיליד ליה חד בר בי מימסמים ביה מית. רבי אבין אמר נעשה פצוע דכא ונתענה עליו ומת. רבנן דקיסרין מרינן ברית שפכה נעשה ונתענה ומת.

רבי יוחנן בר כריה בעי נתערבו מלמטן מהו לחזר ולערות עליהן מלמעלן:

הלכה ג מתני' מרחיצין את הקטן לפני המילה ולאחר המילה ומזלפין עליו ביד אבל לא בכלי.

רבי אלעזר בן עזריה אומר מרחיצין את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת שנאמר

(בראשית לד) **ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים.**

ספק ואנדרוגינם אין מחללין עליו את השבת

[דף ב"ח ע"א]

רבי יהודה מתיר באנדרוגינם:

אמר אנן תנינן מרחיצין את הקטן. תני דבית רבי מרחיצין את המילה. רבי אבהו בשם רבי יוחנן

הלכה כמי שהוא אומר מרחיצין את המילה.

רבי אבהו בשם רבי יוחנן הלכה כמי שהוא אומר מרחיצין את הקטן.

אמר רבי יוסה על כרחך את אומר מרחיצין את הקטן. תני שמואל אין מונעין לא שמן ולא חמין מעל

גבי מכה בשבת. אמר רבי יוסי כל שעה. רבי זעירא רבי בא אמר ליה תני מתניתך ולא עוד אלא

שמזלפין מים על גבי מכה בשבת. אם אמר את שמרחיצין את המילה מה בין מכתו של גדול ומכתו

של קטן.

רבי אבהו בשם רבי אלעזר הלכה כרבי אלעזר בן עזריה. רבי בון בשם רבי אבהו טעמא דרבי

אלעזר בן עזריה **ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים** בהיותו כואב אין כתיב כאן אלא בהיותם

כואבים. מלמד שכל איכריהם כואבין עליהן.

רבי יעקב בר אחא אמר רבי אלעזר ורבי יוחנן מפקדין להיתא כל שקויין דעבדין לחולה בשבתא.

עבדין אפילו ביום השלישי שחל להיות בשבת. שמואל אמר מפני הסכנה מחמין לו חמין. רבי יוסי

בר בון בשם רבנן דתמן מחמין לו חמין בשבת. ותני בן מחמין הוא אדם אלונימית ונותנה על גבי

בני מעיים בשבת. לא וטול אדם ערבה מלאה חמין ויתננה על גבי מעיים בשבת. רבי יהושע בן לוי

אמר לית כאן אלא מתר:

ספק ואנדרוגינם אין מחללין עליהן את השבת רבי יהודה מתיר באנדרוגינם. תמן תנינן הפל תייבין

בראיה חוין מחרש שוטה וקטן מומטום ואנדרוגינם. מה אמר בה רבי יודה נשמעיה מן הדא רבי

יוחנן בן דהבאי אמר משום רבי יהודה אף הפומא. ולית בר נש אמר אף אלא מכלל דו מזדי על

קדמיתא. מחלפה שיטת רבי יהודה תמן הוא אמר פרט וכה הוא אומר לרבות. רבי יהודה ורבנן

מקרא אהד דרשו. רבי יהודה דרש **זכר**. ורבנן דרשו (בראשית לד) מה תלמוד לומר **זכר** עד שיהא פלו

מִסְכַּת קְדוּשִׁין פְּרָק שְׁלִישִׁי

א. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי בפקדון שיש לי בידך, הלכה ומצאתו שנגנב או שאבד, אם נשתיר בידה שנה פרוטה - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת. ובמלוה, אף על פי שנשתיר בידה שנה פרוטה - אינה מקדשת. רבי שמעון ברבי אליעזר אומר: מלוה כפקדון, אם נשתיר בידה שנה פרוטה - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת.

ב. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי על מנת שאדבר עליך לשלטון ואעשה עמך כפועל, ונתן לה שנה פרוטה - הרי זו מקדשת מיד, עד שיאמר: לא דברתי ולא עשיתי; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אם נתקיים התנאי - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת. רבי שמעון בן גמליאל אומר: אין תנאי בכתובים שאינו כפול.

ג. על מנת שאדבר עליך לשלטון, אם דבר עמה כדרך המדברים - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת. במה שאדבר עליך לשלטון, אם דבר עמה בשנה פרוטה - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת.

ד. על מנת שאעשה עמך כפועל, אם עשה עמה בשנה פרוטה - מקדשת. בפעלה שאעשה עמך, אם עשה עמה בשנה פרוטה - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת. על מנת שאעשה עמך בפעלה למחר, עשה עמה בשנה פרוטה - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת.

ה. על מנת שיש לי מאתים זוזי - הרי זו מקדשת, שמא יש לו בסוף העולם. על מנת שיש לי במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת. על מנת שיש לי ביד פלוני, אף על פי שאמר אין לו ביד - מקדשת, שמא עשו קנוניא. עד שיאמר: יש לו ביד. אם אומר יש לו ביד - מקדשת ואם לאו - אינה מקדשת.

ו. על מנת שאראך מאתים זוזי, אם הראה על השלחן - אינה מקדשת, שלא אמר להראותן אלא משלו. על מנת שיש לי בית כור עפר - הרי זו מקדשת, שמא יש לו בסוף העולם. על מנת שיש לי בית כור במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום - מקדשת, ואם לאו - אינה מקדשת. על מנת שאראך בית כור עפר, אם הראה בבקעה - אינה מקדשת, שלא אמר להראות אלא משלו.

ז. על מנת שירצה פלוני, אף על פי שאמר 'איני רוצה' - מקדשת, שמא ירצה לאחר שעה. עד שיאמר רוצה אני, אם אמר 'רוצה אני' - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת. על מנת שירצה אבא, אף על פי שלא רצה האב - הרי זו מקדשת, שמא יתרצה האב לאחר שעה. מת האב - מקדשת, שמא יתרצה האב שעה אחת לפני מיתתו. מת הבן, זה היה מעשה ובאו ולמדו את האב שיאמר 'איני רוצה'.

ח. כל תנאי שיש בו מעשה בתחלתו - תנאו בטל. כיצד? 'הריני חולץך על מנת שירצה אבא', אף על פי שלא רצה האב - הרי זו מקדשת. 'הריני בועלך על מנת שירצה אבא', אף על פי שלא רצה האב - מקדשת. רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר: רצה האב - מקדשת. לא רצה - אינה מקדשת, שלא היתה בעילה אלא מחמת תנאי הראשון. כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר: כל תנאי שאפשר לעשות בה ובשלושה, והתנה עמה - תנאו קיים. וכל תנאי שאי אפשר לעשות אלא בגופה, והתנה עמה - תנאו בטל. כיצד? 'הריני מגרשך על מנת שירצה אבא', רצה האב - מגרשת, ואם לאו - אינה מגרשת. 'הריני מקדשך על מנת שירצה אבא', רצה האב - מקדשת. לא רצה האב - אינה מקדשת.

ט. על מנת שאם מתי לא תהא זקוקה ליבם - הרי זו מקדשת ובטל תנאו,

רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון: אף על פי שבצעל - לא קנה, שלא היתה בעילה אלא מחמת קדושין הראשונים.

ה. המקדש בגזלה ובפקדון, או שחטף ממנה סלע וקדשה בו - הרי זו מקדשת. אומר לה: התקדשי לי בסלע שיש בידך - אינה מקדשת. כיצד יעשה? יטלנו מידה, ויחזור ויתן לה, ויאמר: 'הרי את מקדשת לי'.

ו. המקדש בכשר מעשר, אפלו לאחר שחיטה - אינה מקדשת. בעצמיו, בגידיו, בקרניו, בטפלו, בדמו, בחלבו, ובעורו, ובגיותו - הרי זו מקדשת. המקדש, בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים - אינה מקדשת. בהקדש במזיד - קדש מפני שמעל. בשוגג - לא מעל; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: אם יש לו בהן טובת הנאה שיה פרוטה - מקדשת. ואם לאו - אינה מקדשת. אומר רבי: נראין דברי רבי יהודה בהקדש, ודברי רבי מאיר במעשר שני.

ז. המקדש ביין נסוף, ובעבודת כוכבים, ובזבועי הנדחת ויושביה, בעורות לבובין, באשרה ופרותיה, בכימוס ומה שעליה, במקוללים ומה שעליו, ובכל דבר שחל עליו אסור עבודת כוכבים, כלם אף על פי שמכרן, וקדש בדמיהן - אינה מקדשת. במי חטאת ובאפר חטאת - מקדשת. רבי יהודה אומר: אם יש לו בהן טובת הנאה שיה פרוטה - מקדשת, ואם לאו - אינה מקדשת.

ח. האומר לאשה: 'הרי את מקדשת לי לאחר שאתגיר', או 'לאחר שתתגירי', 'לאחר שאשתחרר', 'לאחר שתשתחררי', 'לאחר שימות בעליך', 'לאחר שתמות אחותך', או 'לאחר שיחלץ לך במיך', בכלם, אף על פי שנתקם התנאי - אינה מקדשת.

שהתנה על מה שכתוב בתורה, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל. 'על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה' - הרי זו מקדשת, ותנאו קיים. זה הכלל: כל המתנה על מה שכתוב בתורה בדבר שהוא של ממון - תנאו קיים, בדבר שאינו של ממון - תנאו בטל.

י. 'על מנת שאני עשיר', אין אומרים כעשיר שבעשירים, אלא כל שבני עירו קורין בן. 'על מנת שאני תלמיד חכם', אין אומרים כשמעון בן עזאי, ולא כשמעון בן זומא, אלא כל שבני עירו קורין בן. 'בדינך זה של כסף', ונמצא של זהב - אינה מקדשת. כיצד יעשה? יטלנו הימנה, ויחזור ויתנו לה, ויאמר: 'הרי את מקדשת לי'.

מִסְכַּת קְדוּשִׁין פָּרָק רַבִּיעִי

א. הנותן רשות לשלשה לקדש לו אשה. רבי נתן אומר, בית שמאי אומרים: יכולין שנים להעשות עדים, ואחד שליח. בית הלל אומרים: שלשתן שלוחין, ואין יכולין להעיד.

ב. האומר לשלוחו: 'צא וקדש לי אשה פלונית במקום פלוני', הלך וקדש במקום אחר - אינה מקדשת. 'הרי היא במקום פלוני', והלך וקדשה במקום אחר - הרי זו מקדשת. רבי אליעזר אומר: בכלן - הרי זו מקדשת, עד שיאמר: 'אי אפשי שתקדשנה לי אלא במקום פלוני'.

ג. האומר לחברו: 'צא וקדש לי אשה פלונית', הלך וקדשה לעצמו - מקדשת לשני. 'מעכשו ולאחר שלשים יום', ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום - מקדשת לשני. כיצד יעשו? אחד נותן גט ואחד כונס. אם היו שני אחים - נפסלה מזה ומזה.

ד. המקדש בטעות ובפחות משנה פרוטה, וכן קטן שקדש, אף על פי ששלח סבלונות לאחר מכאן - אינה מקדשת, שמחמת קדושין הראשונים שלח. ואם בעל - קנה.

אומרים על העֶבֶר שבמעִיָּה 'ממזר' - אין נאָמנים.

ט. מי שִׁיָּצָא הוא וְאִשְׁתּוֹ לְמִדֵּינַת הַיָּם, וְכֵּן הוא וְאִשְׁתּוֹ וּבְנָיו, וְאָמַר: 'אִשָּׁה שִׁיָּצְתָה עִמִּי לְמִדֵּינַת הַיָּם' - הֲרִי הִיא זֹ, וְאֵלּוּ בְּנֵיהָ - אֵין צְרִיךְ לְהִבִּיא רְאִיָּה, לֹא עַל הָאִשָּׁה וְלֹא עַל הַבָּנִים. 'מֵתָה וְאֵלּוּ בְּנֵיהָ' - צְרִיךְ לְהִבִּיא רְאִיָּה עַל הַבָּנִים, וְאֵין צְרִיךְ לְהִבִּיא רְאִיָּה עַל הָאִשָּׁה. 'אֵלּוּ בְּנֵי אִשָּׁה שִׁנְשֵׁאתִי בְּמִדֵּינַת הַיָּם, הֲרִי הִיא זֹ וְאֵלּוּ בְּנֵיהָ' - צְרִיךְ לְהִבִּיא רְאִיָּה עַל הָאִשָּׁה וְאֵין צְרִיךְ לְהִבִּיא רְאִיָּה עַל הַבָּנִים, וּמִבִּיא רְאִיָּה עַל הַגְּדוּלִים וְאֵינוּ מִבִּיא רְאִיָּה עַל הַקְּטַנִּים, כַּמָּה דְּבָרִים אָמּוּרִים? בְּאִשָּׁה אַחַת, אֲבָל בְּשֵׁתֵי נָשִׁים - מִבִּיא רְאִיָּה עַל הָאִשָּׁה, וְעַל הַבָּנִים, וְעַל הַגְּדוּלִים, וְעַל הַקְּטַנִּים.

י. מִתִּיחַדַּת אִשָּׁה אַחַת עִם שְׁנֵי אָנָשִׁים, אֲפֹלו שְׁנֵיהֶם כּוֹתִים, אֲפֹלו שְׁנֵיהֶם עֲבָדִים, אֲפֹלו אֶחָד כּוֹתִי וְאֶחָד עֶבֶד, חוּץ מִן הַקְּטָן, שְׂאִינָה בּוֹשָׁה לְשִׁמֵּשׁ כִּנְגֻדוֹ. אַחֲתוֹ וְחֲמֹתוֹ וְשָׂאָר כָּל עֲרִיּוֹת שְׁבִתוֹרָה - לֹא יִתִּיחַד עִמָּהֶן, אֲלֹא עַל פִּי שְׁנַיִם. אֲבָל הִיא לֹא תִּתִּיחַד אֲפֹלו עִם מֵאָה עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים. רַבִּי אֶלְעָזָר אֹמַר: אִף מִי שִׁישׁ לוֹ אִשָּׁה וּבָנִים, וְאֵין שְׂרוּיָן אֲצֻלוֹ - לֹא יִלְמַד סוֹפְרִים. רַבִּי יְהוּדָה אֹמַר: רֻקָּה לֹא יִרְעָה בְּהֵמָה דְּקָה, וְלֹא יִשְׁנוּ שְׁנֵי רֻקִּים בְּטִלְיַת אַחַת. וְחֻקִּים מִתִּירִין. אָמְרוּ לוֹ: לֹא נִחְשְׁדוּ יִשְׂרָאֵל עַל כֵּן.

יא. הִיָּה רַבִּי מֵאִיר אֹמַר: יֵשׁ אִישׁ וְאִשָּׁה שְׂמוּלִידִין חֲמֵשׁ אֲמוֹת, כִּיצַד? עוֹבֵד כּוֹכְבִים שִׁישׁ לוֹ עֶבֶד וְשִׁפְחָה, וְלָהֶם שְׁנֵי בָנִים. נִתְגַּיֵר אֶחָד מֵהֶם, נִמְצָא אֶחָד גֵּר וְאֶחָד עוֹבֵד כּוֹכְבִים. נִתְגַּיֵר רֶבֶן וּגְיָרָן לְעֲבָדִים, וְהוֹלִידוּ בֶן - הוֹלֵד עֶבֶד. נִשְׁתַּחֲרַר אֶחָד מֵהֶן וְהוֹלִידוּ בֶן - הוֹלֵד מִמְזַר. נִשְׁתַּחֲרַרָה שִׁפְחָה, וְכֵּן עָלֶיהָ אוֹתוֹ עֶבֶד וְהוֹלִידוּ בֶן - הוֹלֵד מִשְׁחָרָר. נִשְׁתַּחֲרָרוּ שְׁנֵיהֶם וְהוֹלִידוּ בֶן - הוֹלֵד עֶבֶד מִשְׁחָרָר. יֵשׁ שְׂמוּכָר אֶת אָבִיו לְתַן לְאִמּוֹ כְּתָבָה,

טְהוּרִין. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי: וְהִלָּא כִּכְר נֶאֱמַר (יְחֻזְקָא לּוֹ, כה): 'וְזֻרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מִים טְהוּרִים וְטְהַרְתֶּם"? אָמַר לוֹ רַבִּי מֵאִיר: (שם): "מְכַל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמְכַל גְּלוּלֵיכֶם". אָמַר רַבִּי יוֹסִי: מָה תִּלְמוּד לּוֹמַר "אִטְהֵר אֲתַכֶּם"? - אֲפֹלו מִן הַנְּתִיבוֹת וּמִן הַמְּזוּרוֹת.

ו. מִצְרֵי שְׁנָשָׁא מִצְרִית, אֲדוּמֵי שְׁנָשָׁא אֲדוּמִית, רַאשׁוֹן וְשֵׁנִי - אָסוּר, וְשְׁלִישִׁי - מֵתָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: בְּנִימִין גֵּר מִצְרֵי, הִיָּה לִי חֵבֵר, מִתְלַמְּדֵי רַבִּי עֲקִיבָה, וְאָמַר: אֲנִי גֵר מִצְרֵי, וְנִשְׂאֵתִי אֲנִי אִשָּׁה גֵיּוֹרַת מִצְרִית, וְהִרְיֵנִי הוֹלֵךְ לְהַשִּׂיא אִשָּׁה לְבְנֵי בֵּת גֵיּוֹרַת מִצְרֵי, כְּדֵי שִׁיְהִיָּה בֶן בְּנֵי כֶּשֶׁר לְבֵּא בְּקָהֶל, שְׁנֶאֱמַר (דְּבָרִים כג): "דוֹר שְׁלִישִׁי יָבֵא לָהֶם בְּקָהֶל ה'". אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה: בְּנִימִין, טְעִית! הֲלִכְהָ הִיא, מִשְׁעֻלָּה סַנְחֵרִיב וּבְכַל אֶת כָּל הָאֲמוֹת, לֹא עֲמוּנִים וְלֹא מוֹאָבִים בְּמִקּוֹמָן, וְלֹא מִצְרֵי וְאֲדוּמֵי בְּמִקּוֹמָן, אֲלֹא עֲמוּנֵי נוּשָׁא מִצְרִית, וּמִצְרֵי נוּשָׁא עֲמוּנִית, וְאֶחָד מְכַל אֵלּוּ נוּשָׁא אַחַת מְכַל מִשְׁפַּחֹת הָאֲדָמָה, וְאֶחָד מְכַל מִשְׁפַּחֹת הָאֲדָמָה נוּשָׁא אַחַת מְכַל אֵלּוּ - הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר הוֹלֵד.

ז. לִוְיָהּ וְיִשְׂרָאֵלִית מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶם עוֹד אַחַת - הֲרִי שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה. בְּדַק אֶת הָאֵם - אֵין צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הַבָּנִים. בְּדַק אֶת הַבָּנִים - אֵין צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הָאֵם. בְּדַק אֶת הַגְּדוּלִים - אֵין צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הַקְּטַנִּים. בְּדַק אֶת הַקְּטַנִּים - אֵין צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הַגְּדוּלִים. כַּמָּה דְּבָרִים אָמּוּרִים? בְּאִשָּׁה אַחַת, אֲבָל בְּשֵׁתֵי נָשִׁים, בְּדַק אֶת הָאֵם - צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הַבָּנִים. בְּדַק אֶת הַבָּנִים - צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הָאֵם. בְּדַק אֶת הַגְּדוּלִים - צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הַקְּטַנִּים. בְּדַק אֶת הַקְּטַנִּים - צְרִיךְ לְבַדּוֹק אֶת הַגְּדוּלִים.

ח. הָאֹמַר: 'בְּנֵי זֶה, מִמְזַר' - אֵין נֶאֱמָן. 'בְּנֵי זֶה, בֶּן גְּרוּשָׁה' אוּ 'בֶּן חִלוּצָה' - עַל הַקְּטָן נֶאֱמָן, עַל הַגְּדוֹל - אֵין נֶאֱמָן; דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻקִּים אֹמְרִים: אֲפֹלו שְׁנֵיהֶם

כיצד? מי שיש לו עבד ושפחה, והולידו בן, שחרר שפחתו ונשאהו, וכתב כל נכסיו לבנה, זה הוא שמוכר את אביו לתן לאמו כתבה.

יב. כל שעסקו עם הנשים - לא יתיחד עם הנשים. כגון הצורפין, והסריקון, והגרדיים, והרכלים, והגרע, והחיטים, והספרין, והכובסין, והנוקרות, והבלן, וברסקי. רבי מאיר אומר: אין לך אמנות שעוברת מן העולם, אלא אשרי מי שרואה את הוריו באמנות מעלה. אוי לו למי שרואה את הוריו באמנות פגומה. רבי מאיר אומר: לעולם ילמד את בנו אמנות נקיה וקלה, ויבקש רחמים לפני מי שהנכסים שלו, שאין לך אמנות שאין בה עניות ועשירות, להודיעך, שאין עשר ועני מן האמנות.

יג. רבי שמעון בן אלעזר אומר: מימי לא ראיתי ארי סבל, צבי קיץ, שועל חנוני, זאב מוכר קדרות, ובהמה חיה ועוף שיש להם אמנות. והם מתפרנסין שלא בצער! והן לא נבראו אלא לשמשני! ואני לשמש את קוני. והלא דברים קל וחמר: מה אלו, שלא נבראו אלא לשמשני - הרי הן מתפרנסין שלא בצער! אני, שנבראתי לשמש את קוני - אינו דין שאתפרנס שלא בצער? אלא שהרעותי את מעשי וקפחתי את פונסתי.

יד. רבי יהוראי אומר: מניח אני כל אמנות שבעולם ואיני מלמד את בני תורה, שאוכלין שכרה בעולם הזה, והקרן קימת להם לעולם הבא, לפי שכל אמנות שבעולם אין עומדין לאדם אלא בנערותו, בזמן שפחו עליו, אבל אם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי מדת היסורין, אין עושה מלאכה, לסוף שמת ברעב. אבל תורה, משמרתו לאדם מכל רע בנערותו, ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו, בזקנותו מהו אומר (תהלים צב, טו): "עוד ינובון בשיבה" וגו'. בנערותו מהו אומר (ישעיה

מ, לא): "וקני ה' יחליפו כח יעלו אבר פנשרים" וגו'. וכן אתה מוצא באברהם אבינו, שברכו המקום בזקנותו יתר מנערותו, שנאמר (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים וה' ברוך את אברהם בכל". רבי מאיר אומר: שלא היתה לו בת. רבי אומר משם רבי יהודה אומר: שהיתה לו בת. רבי אלעזר המודעי אומר: זו אצטגנינות שהיתה בלבו של אברהם אבינו, שהכל היה באין לפניו. רבי שמעון בן יוחאי אומר: זו מרגלית טובה שהיתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותה מיד מתרפא, משמת אברהם אבינו נטלה המקום ותלאה בגלגל חמה. דבר אחר: שלא מרד עשו בימיו. דבר אחר: שעשה ישמעאל תשובה בימיו. אחרים אומרים: בת היה לאברהם אבינו ו'בכלי' שמה. וברכו המקום בזקנותו יתר מנערותו, וכל כך למה? מפני שעשה את התורה עד שלא באת, שנאמר (בראשית כו, ה): "עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורתתי"; 'תורתתי' לא נאמר אלא 'ותורתתי', מלמד שנתגלו לו טעמי תורה ודקדוקיה.

מסכת גדרים פרק ראשון

א. האומר 'מינה' - הרי זו שבועה. 'שמאלה' - הרי זו שבועה. 'בשם' - הרי זו שבועה. 'לשם' - הרי זה קרבן.

ב. 'כנדבת רשעים' - לא אמר כלום; שאין רשעים מתנדבין כנדבת כשרים. רבי יהודה אומר: נדר בנזיר, שחסידיה הראשונים היו מתאווין להביא קרבן חטאת. ולפי שאין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידם, מה היו עושין? עומדין ומתנדבין נזירות למקום. רבי שמעון בן גמליאל אומר: 'כנדבת כשרין' - לא נדר בנזיר, שחסידיה הראשונים לא היו מתנדבין נזירות, אלא הרוצה להביא עולה - מתנדב, ומביא שלמים, ומביא תודה. וארבעה מיני לחמים מתנדב ומביא. אבל בנזירות לא

תּוֹסֵפֶתָא

הַשְּׁלֵם

התנדבו, מפני שהן צריכין פפּרה עליהן, שְנאמר (במדבר ו, יא): 'וכפר עליו מאשר חטא על הנפש'.

אג האומר: 'אני נודר' - הרי זה מתר. 'כבר הייתי נודר' - הרי זה אסור. 'קרבן, אם טועמו אני' - מתר. 'לא קרבן ולא טועמו אני' - אסור.

ד. רבן שמעון בן גמליאל אומר: האומר 'במוהי' - לא אָמר כלום. ודאמר: 'מוהי מוהי' - הרי אלו פנוין לשבועה.

ה. וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר: שנים שהיו נודרים זה כנגד זה, אָמר אחד מהן לחברו: 'כפר זה קרבן אם טועמו אני'. אָמר לו חברו: 'אינו קרבן אם טועמו אתה'. 'הריני נזיר אם אוכל כפר זו'. אָמר לו חברו: 'איני נזיר אם תאכל' - כל שבטלו דבירו - אסור.

ו. רבי יהודה אומר: האומר 'בירושלים' - לא אָמר כלום, עד שידר בדבר הקרב בירושלים. מודים חכמים לרבי יהודה, באומר: 'הא קרבן, והא עולה, והא מנחה, והא חטאת. 'תודה ושלמים שאיני אוכל לך' - שמתר, שלא נדר אלא בחיי קרבן.

ז. 'ירושלים', 'לירושלים', 'בירושלים'. 'היכל', 'להיכל', 'כהיכל'. 'מזבח', 'למזבח', 'כמזבח'. 'אימרא', 'לאימרא', 'כאימרא'. 'דירים', 'לדירים', 'כדירים'. 'עצים', 'לעצים', 'כעצים'. 'אישים', 'לאישים', 'כאישים'. 'בזיכין', 'לביזיכין', 'כביזיכין'. בלן שאכל לך - אסור. לא אוכל לך' - מתר. 'חלין', 'החולין', 'כחלין'. בין 'שאכל לך' בין 'שלא אוכל לך' - מתר. 'לא חלין שאכל לך' - אסור לחלין. 'לא אוכל לך', 'לא יאכל לך' - מתר. 'לקרבן לא אוכל לך'; רבי טרפון אומר. 'הרי עלי כככור'; רבי יעקב אומר, ורבי יהודה מתיר. 'הרי הוא עלי' - אף על פי שלא הזכיר קרבן - הרי זה נדר. 'הרי את עלי

כבשר אמי, 'כבשר אחותי, 'כעולה', 'וככלאי הכרם' - מתר, שלא הקדיש כלום.

ח. הנודר בתורה - לא אָמר כלום. 'במה שפּתוב בה' - אסור. 'אסור בתורה ובמה שפּתוב בה' - אסור.

ט. איזה הוא 'אסור' האמור בתורה? האומר: 'הרי עלי שלא לאכול בשר', 'שלא אשתה יין', 'כיום שמת בו רבו', 'כיום שנהרג גדליה בן אחיקם', 'כיום שראיתי ירושלים בתרבוה' - אסור.

י. חמר בנדרים מבשבעות, שהנדרים נוהגין ברשות ובמצוה, מה שאין כן בשבעות. חמר בשבעות מבנדרים, שהשבעות נוהגת בדבר שיש בו ממש ובדבר שאין בו ממש, מה שאין כן בנדרים. בנדרים פיצד? אָמר: 'קונם סכה שאיני עושה', 'לולב שאיני נוטל', 'תפלין שאיני נותן' - אסור בנדרים ומתר בשבעות. פיצד? אָמר: 'קונם שאני ישן, שאני מדבר, שאיני מהלך' - אסור בשבעות ומתר בנדרים. 'קונם פי מדבר עמך, ידי עושה עמך, רגלי מהלכת עמך' - אסור בנדרים ואסור בשבעות.

יא סתם נדרים להחמיר, מה ראיתה לדור? אָמר: איני יודע, אלא שראיתי חברי שהיו נודרין כף - אסור. מי שנדר ועבר על נדרו - אין נשאלין לו, עד שינהג אסור כימים שנהג בהן החר; דברי רבי מאיר. אָמר רבי יוסי: במה דברים אמורים? בזמן שנדרו לזמן מרבה, אבל בזמן שנדרו לזמן מועט - דיו שלשים יום. רבי יהודה אומר: סתם תרומה ביהודה - אסורה. רבי אלעזר בן רבי צדוק אומר: סתם חרמין: בגליל - אסורין, וביהודה - מתרין.

מסכת נדרים פרק שני

בא רבי אלעזר בן יעקב אומר: הרוצה להדיר את חברו שיאכל אצלו, והלה נדר שלא יאכל אצלו, אף על פי ששניהם נודרין, זה נגד זה - הרי אלו נדרי זרוזין.

בב נדרי הבאי. אמר: 'קונם אם לא נמנית על פסח שאליה שלו שוקלת עשרים ליטרין', אם לא שתייתי יין שלוגו יפה דינר זהב, אם לא ראיתי נחש שעביו כקורת בית הבד, כשם שנדרי הבאי מתרות, כך שבעות הבאי מתרות.

בג תולין להרגין, לחרמין, למוכסין, לתרומה ולכופתי, ולבית המלך, ואין תולין להן לישראל.

בד הרי נטיעות האלו קרבן עד שיקצצו, 'טלית זו קרבן עד שתשרף', 'פרה זו קרבן עד שתשחט' - כיון שנקצצו, וכיון שנסרפה, וכיון שנסחטה - יוצא לחלין.

בה הנודר מישׂראל - אסור בגרים. מן הגרים - מתר בישראל. הנודר מישׂראל - אסור בכהנים ובלוים. מכהנים ולוים - מתר בישראל. הנודר מן הכהנים - מתר בלוים. מן הלויים - מתר בכהנים. מאוכלי השום; רבי יהודה אוסר אף בכותים, שישׂראל נהנין לו. לוקח ביתר ומוכר בפחות, רבי יוסי אומר: אין שומעין לו.

בו אינו אומר (שופטים יד): "כי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים", עובדי כוכבים מגלי עריות שופכי דמים לא נאמר, אלא הערלים. וכן מצינו שלא נתחתם גזר דין של עובדי כוכבים אלא הערלים, שנאמר (יחזקאל לב): "כלם ערלים" וגו'. רבי אומר: גדולה מילה, שכל מצוות שעשה אברהם אבינו, לא נקרא שלם, עד שמל, שנאמר (בראשית יז): "התהלך לפני והיה תמים". דבר אחר: גדולה מילה, שאלמלא היא, לא נתקמו שמים וארץ, שנאמר (ירמיהו לג): "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי".

בז אין בין המודר הנאה מחברו סתם למודר הימנו מאכל אלא דריסת הרגל, וכלים שאין עושין בהן אכל נפש. המודר הנאה מחברו ומת - מביא לו ארון

ותכריכין, חלילין ומקוננות, שאין הנאה למתים. מעדות - עדות ממון ועדות נפשות. חולה - נכנס לבקרו. היה לו חולה - אינו נכנס ומבקר, ושואל בשלמו. היה כהן - זורק עליו דם חטאתו ודם אשמו מפני דרכי שלום, ורוחץ עמו במרחץ, וישן עמו במטה. רבי יהודה אומר: על הקטנה בימות החמה ועל הגדולה בימות הגשמים, רוחץ עמו באמבטי גדולה ומזיע עמו במרחץ קטנה.

בח המודר הנאה מחברו בפני שביעית - לא יורד לתוף שדהו ואינו אוכל מן הנטיעות. בשביעית - יורד לתוף שדהו ואוכל מן הנטיעות.

בט דבר זה הקדוש, ואכלה, בין הוא בין חברו - הרי זה מעל, לפיכך יש לה פדיון. אם אמר: 'הרי הוא עלי', ואכלה - מעל בטובת הנאתו. אכלה אחר - הרי זה לא מעל, לפיכך אין לה פדיון; דברי רבי מאיר. רבי שמעון אומר: זה לא מעל, והלה נוטל ואוכל. רבי יוסי אומר: שנדרו קדם להפקרו.

בי כשם ששניהם אסורים לדור בחצר, כך שניהם אסורין לדור במבוי. כשם ששניהם אסורין לגדל תרנגולין, כך שניהם אסורין לגדל בהמה דקה.

ביא היה אחד מהן ראוי להדיר אחרים הנאה על חלקו - כופין את הרגיל למכור את חלקו. רחבה שדרך הרבים מפסקתה - הרי הוא של עלי בכל, אין דרך הרבים מפסקתה - הרי הוא של אנשי אותה העיר.

ביב המודר הנאה מעירו או מבני עירו, ובא אחר וישב שם שלשים יום - מתר בו. מיושבי עירו ובא אחר וישב שם שלשים יום - אסור בו. המודר הנאה מחברו בפניו - אין נשאלין לו אלא בפניו, שלא בפניו - נשאלין לו בפניו ולא בפניו.

תּוֹסֵפֶתָא

הַשְּׁלֵם

מִסְכַּת נְדָרִים פֶּרֶק שְׁלִישִׁי

גא, הַנּוֹדֵר מִן הַתְּבַשִּׁיל - אָסוּר בְּצָלִי וּבִשְׁלֵקוֹת וּבִמְבַשֵּׁל וְאָסוּר בְּאִמְרוֹת רְכוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהַחֹלִים אוֹכְלִין בָּהֶן פֶּתֶן.

גב, הַנּוֹדֵר מִן הַיּוֹרֵד לְקִדְרָה - מִתֵּר בְּיוֹרֵד לְאֶלְפֶס. בְּיוֹרֵד לְאֶלְפֶס - אָסוּר בְּיוֹרֵד לְקִדְרָה. מִן הַנֶּעֱשִׂין בְּקִדְרָה - מִתֵּר בְּנֶעֱשִׂין בְּאֶלְפֶס. מִן הַנֶּעֱשִׂין בְּאֶלְפֶס - מִתֵּר בְּנֶעֱשִׂין בְּקִדְרָה. מִן הַיּוֹרֵד לַתְּנוּר - אֵין אָסוּר אֶלָּא מִן הַפֶּת בְּלֶבֶד. מִן הַנֶּעֱשִׂין בַּתְּנוּר - אָסוּר בְּכָל הַנֶּעֱשִׂין בַּתְּנוּר. הַנּוֹדֵר מִן הַקֵּיס - מִתֵּר בְּגִבְיָהּ. מִן הַגִּבְיָהּ - מִתֵּר בְּקֵיס. הַנּוֹדֵר מִן הַרְטֹב - מִתֵּר בְּקִיפָה. מִן הַקִּיפָה - מִתֵּר בְּרֹטֵב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אָמַר 'קוֹנֵם בֶּשֶׂר שְׂאֵנִי טוֹעֵם' - אָסוּר בּוֹ בְּרֹטֵבוֹ וּבְקִיפָה. 'מִן הַשְּׂמֶן' - מִתֵּר בְּשֶׂמֶן שְׂמֶשְׂמִין. וּמְקוֹם שְׂמֶסְתְּפִקִין בְּשֶׂמֶן שְׂמֶשְׂמִין - אָסוּר אִף בְּשֶׂמֶן שְׂמֶשְׂמִין.

גג, רַבִּי יְהוּדָה בֵּן בְּתִירָה אוֹמֵר: כָּל שֶׁשָּׂם תּוֹלְדָתוֹ קְרוּיָה עָלָיו וְנָדַר מִמֶּנּוּ - אָסוּר כְּיוֹצֵא בּוֹ. מִן הַיּוֹצֵא הֵימְנוּ - אָסוּר בּוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר: אֵת שְׁדַרְכוֹ לְאָכּוֹל וְדָרְךְ הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ לְאָכּוֹל, וְנָדַר הֵימְנוּ - מִתֵּר בְּיוֹצֵא הֵימְנוּ. מִן הַיּוֹצֵא הֵימְנוּ - מִתֵּר בּוֹ. אֵת שְׂאִין דְּרָכוֹ לְאָכּוֹל, אֲבָל דָּרְךְ הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ לְאָכּוֹל וְנָדַר מִמֶּנּוּ, לֹא נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלָּא בְּיוֹצֵא מִמֶּנּוּ.

גד, הַנּוֹדֵר מִן הַצֶּמֶר - מִתֵּר בַּפֶּשֶׁתֶן. מִן הַפֶּשֶׁתֶן - מִתֵּר בַּצֶּמֶר. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר: אֵת שְׁדַרְכוֹ לְהַתְּכַסּוֹת, וְדָרְךְ הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ לְהַתְּכַסּוֹת, וְנָדַר הֵימְנוּ - אָסוּר בְּיוֹצֵא מִמֶּנּוּ. מִן הַיּוֹצֵא הֵימְנוּ - אָסוּר בּוֹ. אֵת שְׁדַרְכוֹ לְהַתְּכַסּוֹת וְאֵין דָּרְךְ הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ לְהַתְּכַסּוֹת, וְנָדַר הֵימְנוּ - מִתֵּר בְּיוֹצֵא הֵימְנוּ. מִן הַיּוֹצֵא הֵימְנוּ - מִתֵּר בּוֹ. אֵת שְׂאִין דְּרָכוֹ לְהַתְּכַסּוֹת, אֲבָל דָּרְךְ הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ לְהַתְּכַסּוֹת וְנָדַר מִמֶּנּוּ - לֹא נִתְכַּוֵּן זֶה אֶלָּא בְּיוֹצֵא מִמֶּנּוּ.

גה, הַנּוֹדֵר מִן הַבֶּשֶׂר - אָסוּר בְּכָל מִין בֶּשֶׂר. אָסוּר בְּרֹאשׁ וּבְרַגְלִים וּבְקַרְבִּים וּבְקִנְיָה בְּעוֹפּוֹת, וּמִתֵּר בְּבֶשֶׂר דְּגִים וְחִגְבִּים. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הַנּוֹדֵר מִן הַבֶּשֶׂר אָסוּר בְּכָל מִין בֶּשֶׂר, וּמִתֵּר בְּרֹאשׁ וּבְרַגְלִים וּבְקַרְבִּים, וּבְקִנְיָה, וּבְעוֹפּוֹת, וּמִתֵּר בְּבֶשֶׂר דְּגִים וְחִגְבִּים. וְכֵן הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: קְרִבִּין לֹא בֶּשֶׂר וְאֶכְלִיּוֹן לֹא אֵינֶשׁ. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר: קוֹנֵם דָּג שְׂאֵנִי טוֹעֵם אָסוּר בְּגוֹדְלִים וּמִתֵּר בְּקִטְנִים, דְּגִים שְׂאֵנִי טוֹעֵם - אָסוּר בְּגוֹדְלִים וְאָסוּר בְּקִטְנִים.

גו, הַנּוֹדֵר מִן הַיֶּרֶק בְּשְׂבִיעִית - אָסוּר בְּיִרְקוֹת שְׂדֵה. מִן הַדְּלוּעִין - אֵין אָסוּר אֶלָּא דְּלַעַת יְוֹנִית בְּלֶבֶד. מִן הַכְּרוּב - אָסוּר בְּאֶסְפְּרָגִים. מִן הָאֶסְפְּרָגִים - מִתֵּר בְּכְרוּב. מִן הַכְּרִישִׁין, מְקוֹם שְׁקוּרִין לְקַפְלוֹטוֹת כְּרִישִׁין - אָסוּר בְּקַפְלוֹטוֹת. מִן הַקַּפְלוֹטוֹת - מִתֵּר בְּכְרִישִׁין. מִן הַבְּצָלִים - אָסוּר בְּכָנִי בְּצָלִין. וְרַבִּי יוֹסִי מִתִּיר. מִבְּנֵי בְּצָלִים - מִתֵּר בְּבְצָלִים. מִן הַעֲדָשִׁים - אָסוּר בְּאֲשִׁישִׁים. וְרַבִּי יוֹסִי מִתִּיר. מִן הָאֲשִׁישִׁים - מִתֵּר בְּעֲדָשִׁים. מִן הַשּׁוּם - אָסוּר בְּמַקְפָּה. וְרַבִּי יוֹסִי מִתִּיר בְּמַקְפָּה. בְּמַקְפָּה - מִתֵּר בְּשׁוּם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: קוֹנֵם גְּרִיס שְׂאֵנִי טוֹעֵם - מִתֵּר בְּחִיין וְאָסוּר בְּמַבְשָׁלִים. חֹטֵה שְׂאֵנִי טוֹעֵם - מִתֵּר לְכוֹס וְאָסוּר לְאֶפּוֹת. חֹטֵין שְׂאֵנִי טוֹעֵם - אָסוּר לְכוֹס וְאָסוּר לְאֶפּוֹת.

מִסְכַּת נְדָרִים פֶּרֶק רְבִיעִי

דא, הַנּוֹדֵר מִפְּרוֹת הַשְּׁנָה - אָסוּר בְּכָל פְּרוֹת הַשְּׁנָה, וּמִתֵּר בְּגִדִים וּבְטַלְאִים, וּבְחֵלֶב, וּבְגוֹזְלוֹת. אִם אָמַר: "גְּדוּלֵי שְׁנָה שְׂאֵנִי טוֹעֵם" - אָסוּר בְּכֹלֶן. הַנּוֹדֵר מִן הַקִּיץ - אֵינוֹ אָסוּר אֶלָּא מִן הַתְּאֵנָה בְּלֶבֶד. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: עֲנֻכִים בְּכָלֶל תְּאֵנִים. הַנּוֹדֵר מִן הַתְּאֵנִים - אָסוּר בְּקִשׁוּאִין וּבְדְלוּעִין וּבְמִלְפּוֹנוֹת, וּמִתֵּר בְּפְרוֹת הָאֵילָן. הַנּוֹדֵר מִן הַתִּירוּשׁ - אָסוּר בְּכָל מִינֵי מְתִיקָה, וּמִתֵּר בִּיין. הַנּוֹדֵר מִן הַתְּבַלִּין - אָסוּר בְּחִיין וּמִתֵּר בְּמַבְשָׁלִין. אִם אָמַר:

"הרי הן על פי והרי הן עלי" – אסור בהן, בין חיינ בין מבשלין.

ד,ב הנודר מן הפת – אינו אסור אלא בפת הבא מחמשת המינין בלבד. הנודר מן הדגן אסור אף בפול המצרי יבש ומתר בלח ומתר בארו ובחליקה ובטרגיס ובטיסני. הנודר מן הכסות אסור בפנדא¹, ובפסקי², ובסקורטי³, ובקטבלא, ואנפילא, ובמפליא, ובמכנסים וכובע. ומתר בשק וביריעה ובחמילה.

ד,ג פיצד? אמר רבי יהודה: הכל לפי הנודר. היה לבוש צמר והצר², ואמר: "קונם צמר עולה עלי" – אסור ללבש ומתר לטעון. היה טעון פשתן והזיע, ואמר: "קונם פשתן עולה עלי" – מתר ללבש ואסור לטעון.

ד,ד "קונם כפר זה שאני טועם אם אלך למקום פלוני למחר", אם אכל – הרי הוא לא ילך. אם הלך – הרי הוא ב"לא יחל דברו". אף נדרים שאמרנו מתרין, מנין שלא יהא אדם נודר בהן על מנת לבטלן? תלמוד לומר (במדבר ל): "לא יחל דברו" – שלא יעשה דבריו חלין. דבר אחר: "לא יחל דברו" – אפלו חכם אין מפר נדרו לעצמו.

ד,ה אמר לו: "השאילני קרדמך" – אמר: "קרדם שאני קנוי קונם". "נכסים עלי אם יש לי קרדם" – בידוע שאין לו קרדם. הנודר עד הקיץ בגליל וירד לעמקים, אף על פי שהגיע הקיץ בעמקים – אסור עד שיגיע הקיץ בגליל.

ד,ו אמר רבי יוסי: בראשונה היו אומרים – 'המודר הנאה מחברו סתם עד הפסח אסור עד שחיתת הפסח'. משחרב בית המקדש אמרו: 'כל היום כלו אסור! זה הפלל: כל שזמנו קבוע, ואמר 'עד לפני' – רבי מאיר אומר: אסור עד שיגיע. רבי יוסי אומר: אסור עד שיצא, עד שיפסקו גשמים, עד לילי יום טוב הראשון של פסח, עד שיעקרו סכות – אסור עד לילי יום טוב אחרון של חג. עד אדר הראשון, אם היתה שנה מעברת – נותנין לו עד אדר שני (בספר אחר: אסור עד אדר שני).

ד,ז האומר לחברו: 'קונם שאני נהנה לך אם אין אתה בא ונוטל לבניך כור אחד חטים ושתי חבית של יין' וארעו אנס או משתה או גשמים – מתר. ואם לאו – לעולם אסור עד שיפר את נדרו על פי חכם; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אף זה יכול להפר את נדרו שלא על פי חכם, יאמר לו: "כלום אמרת אלא מפני כבודי? זהו כבודי!" וכן האומר לחברו: "קונם שאי אתה נהנה לי אם אי אתה נותן לבני כור אחד של חטים ושתי חבית של יין".

ד,ח היה מסרב בחברו שיאכל אצלו בתוך המשטה, ואמר: "קונם לביתך שאני נכנס" – בתוך המשטה אסור. לאחר המשטה – מתר. רבי יהודה אומר: היה מסרב בחברו בתוך הרגל שיאכל אצלו, ואמר: קונם לביתך שאני נכנס, בתוך הרגל – אסור. לאחר הרגל – מתר. היה מסרב בחברו שיאכל אצלו במשטה, ואמר: קונם ביתך שאני נכנס – תוך המשטה אסור. לאחר המשטה – מתר. אמר: "קונם לביתך שאני נכנס, וטפת צונן שאני טועם לך" – מתר לכנס ולרחץ עמו בצונן, ואסור לאכול ולשתות.

¹ אבנט חלול שהוגרים בו.

² הגר"א גרים והצנה – היינו שהיה לו קר

ובפנים לא תקנו כי לא מובן איד לתקן.

³ אם קניתי קרדום – יהא קרדום זה אסור עלי

בקונם.

<p>3</p> <p>ראשון Sunday</p>	<p>כג</p> <p>23</p>	<p>6:26 _____ נץ החמה 9:16 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:13 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:02 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא ד • ירושלמי: שבת פא • תוספתא: קדושין ג נ"ך: דברי הימים א כו-ד • רמב"ם: שבועות ד</p>	<p>6:25 _____ נץ החמה 9:15 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:13 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:04 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא ה • ירושלמי: שבת פב • תוספתא: קדושין ד נ"ך: דברי הימים א כח-ט • רמב"ם: שבועות ה</p>
<p>4</p> <p>שני Monday</p>	<p>כד</p> <p>24</p>	<p>6:23 _____ נץ החמה 9:15 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:12 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:05 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא ו • ירושלמי: שבת פג • תוספתא: קדושין ה נ"ך: דברי הימים ב א-ב • רמב"ם: שבועות ו</p>	<p>6:22 _____ נץ החמה 9:14 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:11 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:06 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא ז • ירושלמי: שבת פד • תוספתא: נדרים א נ"ך: דברי הימים ב ג-ד • רמב"ם: שבועות ז</p>
<p>5</p> <p>שלישי Tuesday</p>	<p>כה</p> <p>25</p>	<p>6:20 _____ נץ החמה 9:13 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:11 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:07 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא ח • ירושלמי: שבת פה • תוספתא: נדרים ב נ"ך: דברי הימים ב ה-ו • רמב"ם: שבועות ח</p>	<p>6:18 _____ נץ החמה 9:12 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:10 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:08 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא ט • ירושלמי: שבת פז • תוספתא: נדרים ג נ"ך: דברי הימים ב ז-ח • רמב"ם: שבועות ט</p>
<p>6</p> <p>רביעי Wednesday</p>	<p>כו</p> <p>26</p>	<p>6:20 _____ נץ החמה 9:13 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:11 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:07 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא ט • ירושלמי: שבת פז • תוספתא: נדרים ג נ"ך: דברי הימים ב ז-ח • רמב"ם: שבועות ט</p>	<p>יום כפור קטן</p> <p>6:20 _____ נץ החמה 9:07 _____ סו"ז קר"ש - מג"א 8:37 _____ סו"ז תפלה - מג"א 9:47 _____ סו"ז תפלה - מג"א 5:54 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא י • ירושלמי: שבת פח • תוספתא: נדרים ד נ"ך: דברי הימים ב ט-י • רמב"ם: שבועות י</p>
<p>7</p> <p>חמישי Thursday</p>	<p>כז</p> <p>27</p>	<p>6:18 _____ נץ החמה 9:12 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:10 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:08 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא י • ירושלמי: שבת פז • תוספתא: נדרים ג נ"ך: דברי הימים ב ז-ח • רמב"ם: שבועות ט</p>	<p>ויקהל, שקלים, מבה"ח</p> <p>6:17 _____ נץ החמה 9:11 _____ סו"ז קר"ש - מג"א 8:35 _____ סו"ז תפלה - מג"א 9:45 _____ סו"ז תפלה - מג"א 5:56 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא יא • ירושלמי: שבת פח • תוספתא: נדרים ד נ"ך: דברי הימים ב ט-י • רמב"ם: שבועות י</p>
<p>8</p> <p>ששי Friday</p> <p>Candle Lighting 5:37 הדלקת הנרות</p>	<p>כח</p> <p>28</p>	<p>6:17 _____ נץ החמה 9:11 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:09 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:09 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא יב • ירושלמי: שבת פז • תוספתא: נדרים ד נ"ך: דברי הימים ב ט-י • רמב"ם: שבועות י</p>	<p>6:17 _____ נץ החמה 9:11 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:09 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:09 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא יב • ירושלמי: שבת פז • תוספתא: נדרים ד נ"ך: דברי הימים ב ט-י • רמב"ם: שבועות י</p>
<p>9</p> <p>שבת Shabbos</p> <p>זמן מוצש"ק 7:09 Shabbos Ends</p>	<p>כט</p> <p>29</p>	<p>6:17 _____ נץ החמה 9:11 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:09 _____ סו"ז תפלה - גר"א 7:09 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא יב • ירושלמי: שבת פז • תוספתא: נדרים ד נ"ך: דברי הימים ב ט-י • רמב"ם: שבועות י</p>	<p>6:17 _____ נץ החמה 9:11 _____ סו"ז קר"ש - מג"א 8:35 _____ סו"ז תפלה - מג"א 9:45 _____ סו"ז תפלה - מג"א 5:56 _____ צה"כ לשיטת ר"ת בבלי: בבא מציעא יב • ירושלמי: שבת פז • תוספתא: נדרים ד נ"ך: דברי הימים ב ט-י • רמב"ם: שבועות י</p>

מברכים חודש אדר ב' המולד: זונטאג צופריי 13 מינוט און 6 חלקים נאך 10

אפילו ווען א מענטש איז נישט פרייליך, דארף זיך כאטש מאכן אזוי ווי
ער איז פרייליך, און דאס וועט ברענגען אז ער וועט טאקע אמת'דיג ווערן
פרייליך.
(שיריות דר"ן סימן ע"ד)